Suna Aras

YIKANMAK İSTİYORUM

Ensest / Tecavüz

2. BASKI

Suna ARAS

YIKANMAK İSTİYORUM

ENSEST & TECAVÜZ

Bu kitabın Yayın hakları
Pencere Yayınlarına aittir
Birinci Baskı: Ocak 2014
Kapak: Hüseyin Yoldaş
Kapak ve İç Baskı: Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San.ve
Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 291
Topkapı / İstanbul
Tel: 9212 974 85 28 - 501 04 95

Matbaa Sertifikası: 28487
Yayınevi Sertifikası: 12378

Yayın Yönetmeni: Muzaffer Erdoğdu

ISBN 978-605-4049-71-4

PENCERE YAYINLARI: 389
pencereyayinlari@hotmail.com
www.facebook.com/pencereyayınları

Osmanağa Mah. Pavlonya Sok. Nuhoğlu İşhanı No. 8/6
Kadıköy / İSTANBUL TEL: (0216) 414 64 41

Suna ARAS

YIKANMAK İSTİYORUM

ENSEST & TECAVÜZ

İÇİNDEKİLER

ŞEY DİYORUM ŞEY HKİM

N.Ç. Ve bütün tecavüz mağdurlarına.

Leş ve küfür bu mayanın özeti
Adaleti gömülmemiş bir ceset
Her kadın acısının pazarı indirimde
Özgürlüğüm şey hâkim, şey yani, falan, filan
WC. Yazsa yeridir oranın girişinde.

Dini bütün bir kulsunuz, eminim bundan
Şükür niyaz bilirsiniz, beş vakit
Umutlarım şey hâkim, şey yani, falan, filan
Okkalı bir ıslaklık alnınızın çatına
"Elhamdülillah şükür" bunu siz söylediniz
Demek ki körpe etler giriyor rüyanıza.

Sanki diyorum heves, bu niyet bir öykünme
Koynunuza sübyanlar giriyor eş yerine
Kızınız olsaydım korkardım sizden
Hayallerim şey hâkim, şey yani, falan, filan
O karar gecesi seviştiniz mi?

Bu kadar da olmaz ki, insaflara geliniz
Olmaz bu, vicdana zarar veriyor
Bu ödül az diyorum tecavüz güruhuna
Şey diyorum, şey hâkim, şey yani, falan, filan
Müsait bir yere geçer misiniz?

GİRİŞ

12 yıldır bitirmeye çalıştığım bu kitapla ilgili birkaç satırlık da olsa, bir şeyler söylemek için, iki haftadır oturduğum bilgisayarın karşısından tek satır yazamadan kalkıyorum.

Ne yazabilirim ki? Ne söylene bilinir ki?

Ruhumu, yüreğimi, duygularımı linç eden, beni elden, ayaktan düşüren bu kitap için söylenebilecek her söz anlamsız geliyor bana. Tanığı olduğum o derin kırılmaların yanında söz havada kalıyor. Bana evimi, sokağımı, yaşadığım çevremi, şehrimi, eşimi dostumu ve hatta çocuklarımı, torunlarımı uzun süre terk ettiren bu travmatik deneyim, soluk soluğa yaşadığım o yorucu duygu, boğazımdaki düğümlerden çözülüp satırlara dökülemiyor bir türlü. Oysaki bir an önce bu kitaptan kurtulmam, bu ağır yükü paylaşmam, yükümü hafifletmem gerekiyor.

Bu kitap, yaşadıklarını bir defa olsun yüksek sesle dile getiren kadınlarımızın, yüreklerine gizledikleri isyanın ve ruhlarını ele geçiren acının sesidir.

Bu kitap o yaralı kadınların yaralarını göstermeye çalışacak sizlere.

Şu gerçeği asla unutmamamız gerekiyor ki, cinsel taciz ve tecavüz sadece bu eylemi gerçekleştiren kişiyi kirleten ve onu aşağılık bir varlığa dönüştüren bir olgu değildir.

Bu eylem aynı zamanda insanlığı kirleten bir olgudur. Bir insanlık suçudur...

Esas olarak erkek egemen sistemin yeryüzünde hâkim olmasıyla başlayan taciz ve tecavüz; sadece köleci ortaçağ sistemlerinin değil, günümüz "modern" toplumların da bir travması, bir ayıbı olmaya devam ediyor.

Sadece az gelişmiş toplumların değil; en "gelişmiş" ve "modern" toplumların da travmasıdır.

Bu konuda, eğitimli insan, eğitimsiz insan diye de bir şey yoktur. Her iki durumda da yaşanan bir gerçektir.

Bu kitabı yazmaktaki asıl amacım, insanlığın ayıbı olan bu sorunu bir daha gündeme getirmek, unutkan belleklerimize bir daha hatırlatmak, bu travmayı yaşayan çocuklarımızın, kadınlarımızın ne kadar incindiğini, mümkün olduğu kadarıyla, gözler önüne sermektir.

Bu kitap, aile içi tecavüzü anlattığı gibi, gözaltında yaşanan tecavüzleri de birincil ağızlardan anlatmaktadır.

Umuyor ve diliyorum ki, tecavüzcü yerine, tecavüz mağdurlarını yargılamaya, sorgulamaya kalkışan, adalet sistemimizin, varsa kalbine ve vicdanına dokunabilme başarısını da gösterebilir.

Bu kitap keyifle okumanız, okudukça tat almanız için yazılmadı.

Bu kitap uykunuzu kaçırmak, tecavüzü yaşayanın duygularını kavrayabilmek ve anlayabilmek adına yazıldı.

Çünkü belki de evinizin içinde, kapı komşunuzda, sokağınızda, yaşadığımız coğrafyada, kısacası her yerde duymamız gereken çığlıklar var.

Bu satırları yazarken, elimde bir verinin olmamasına hayıflanırken, Milletvekili Sezgin Tanrıkulu'nun bu konuyla ilgili verdiği soru önergesine, Adalet Bakanlığı'nın verdiği cevap, Nedim Şener'in "Utan Türkiye 40 bin kere utan" yazısıyla yetişti imdadıma.

Sadece 2011 yılında 40 bin çocuk, tacize, tecavüze, is-

tismara uğradı. İstanbul'da 1486 tecavüz, 2 bin 488 çocuk istismarı, 223 taciz, Ankara'da 1162 çocuk istismarı, 566 tecavüz, 62 taciz, İzmir'de 568 tecavüz, 981 çocuk istismarı, 901 taciz davası açıldı. Harita kuzeyden güneye, doğudan batıya uzayıp gidiyor. Toplamı 40 bini bulan bu utanılası tablonun, buz dağının sadece görünen kısmı olduğunu unutmamalıyız.

Özellikle bu konu aile içinde gerçekleşmişse tam bir tabuya dönüşüyor. Bunun dile getirilmesi "kutsal" aileye bir tavır olarak algılanıyor. Ama bu nesnel gerçekliği, aileler gizleyerek, içerisinde var olan kirliliğin gerçekliğini değiştiremezler.

İşte bu kirli gerçekliğimizin, çocukların ve kadınların içine hapsettiği çığlığı duyabilmemiz, o acının şiddetini anlayabilmemiz umuduyla yazıldı.

Tecavüzün utancı tecavüzü yaşayanın değil, yaşatanın ayıbıdır. Bu tehlikenin asla uzağımızda olmadığının bilincine varmamız dileğiyle!

Not:

Aslında bu kitap, ortak bir çalışmanın ürünüdür.

Bu kitapta yer alan kadınlarımızı içtenlikle kutlarken, kitap çalışması süresi içinde, büyük emekleri geçen bütün dost ve arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Ayrıca bu konunun uzmanı Prof. Dr. Şahika Yüksel ile yaptığım bir söyleşi de bu kitapta yer almaktadır. Zaman ayırdığı için kendisine teşekkür ediyorum.

Suna Aras

HAMİDE

Hamide bu kitabı yazmama neden olan kadındır. Ve karşıma geçip gözlerimin içine bakarak ben de tecavüze uğradım diyebilen ilk kadındır.

28 Ekim 2001 tarihinde Beyoğlu Adliyesi 1'inci ağır ceza mahkemesinin duruşma salonunda karşılaştım kendisiyle. 10-11 Haziran 2000 tarihlerinde İstanbul'da "Emekçi Kadınlar Birliği" ve bir grup kadının bir araya gelerek düzenlediği "Gözaltında Cinsel Taciz Ve Tecavüze Hayır Kurultayı" tertip komitesi içinde yer aldığım için 19 kadınla birlikte yargılanıyoruz.

Yedi kişilik tertip komitesi üyeleri dışında tecavüz mağdurları da bizimle birlikte yargılanıyorlar. Davayı açan savcının gözünde "Emniyet kuvvetlerini tahkir ve tezyif etmek" suçunu işlemiş bulunuyoruz. Suçumuzun bedeli de 294 yıllık bir hapis istemidir. Suçlular değil mağdurların yargılandığı bu davaya, Almanya ve İsviçre'den çeşitli meslek ve kadın kuruluşlarından 14 kadın destek için gelmişlerdi. Hamide destek vermek amacıyla gelen gurubun içindeydi.

Duruşma sonrasında, Hamide yanıma gelerek, "ben de bir tecavüz mağduruyum, sizinle görüşmek istiyorum. İlgilenir misiniz" dedi.

Karşımda beline kadar uzanan kırlaşmış düz saçları, yü-

zünde hayatın izlerine meydan okuyan bir ifadeyle duran, 51 yaşına rağmen hâlâ güzel ve bakımlı kadına bakakalıyorum. Şaşırıyorum ne diyeceğimi bilemiyorum bir an. Beni bu içsel çırpınıştan Hamide kurtarıyor.

"Sanıyorum beni hatırlayamadın" diyor. 1999 yılında seninle birlikte gözaltına alınmıştık. "İnsana Saygı" yürüyüşüne katıldığımız için. Bir gecemizi birlikte emniyetin nezaretinde geçirmiştik.

Hiç zaman kaybetmeden Hamide'yi alıp evime getiriyorum. Yemeğimizi yiyip çayı ocağa koyduktan sonra, Hamide'nin karşısında sanıyorum uzun bir süre sessiz kalıyorum ki, Hamide "Sen benden daha çok gerginsin. Rahat olman için söylüyorum. Beni artık hiçbir soru incitemez. Onun için rahat ol." diyor. Gülümseyerek...

— *Önce nereli olduğunuzu öğrenmek istiyorum?*

Lüleburgaz'ın Sakız köyünden.

— *Tecavüze mi uğradınız?*

Evet, tecavüze uğradım.

— *Tecavüze uğradığınızda kaç yaşındaydınız?*

Dört beş yaşlarındaydım.

— *Aile içi bir tecavüz mü yaşadığınız?*

Evet, aile içi tecavüz.

— *Kimin tarafından tecavüze uğradınız?*

Dedem ve Üvey babam tarafından tecavüze uğradım.

— *Nasıl oldu anlatabilir misiniz?*

Aslında şimdi biraz karışık gelebilir size. Ama söyleşimiz süresi içinde daha iyi anlaşılacağıma inanıyorum. Dedem sürekli beni döverdi. Dövdükten sonra iki elini yere koyarak dört ayak pozisyonu alırdı. Dört ayak pozisyonunda titrerdi, titrerdi, titrerdi. Yüzü kızarır, terler garip sesler çıkarırdı. Beni neden böyle acımasız bir şekilde dövdüğüne, neden dört ayak pozisyonu alarak titrediğine bir türlü anlam veremezdim? O yaşlarda anlamamda mümkün değildi.

— *Peki, anneniz babanız neredeydi? Neden dedenizle birlikte yaşıyordunuz?*

Ben dokuz aylıkken annemle babam ayrılmışlar. Dört yaşına kadar annemle birlikte kaldım. Ben dört yaşındayken annem evlendi ve üvey babam beni istemedi. Ben babamın yanına gittim. Kısa bir süre sonra babam eve bir kadınla geldi. Kaçırdığı o kadınla evlendi. Bu sefer de Üvey annem beni istemedi. Beni dedemin yanına gönderdiler.

— *Deden yalnız mı yaşıyordu?*

Hayır, babaannem vardı. Üç halam bir de amcamla birlikte yaşıyorduk.

— *Deden sizi döverken babaanneniz ailenin öteki üyeleri tepki göstermiyor muydu?*

Dedem yalnız beni dövmüyordu. Babaannemi halamları da dövüyordu. O birini döverken kimse müdahale edemezdi. Müdahale eden de dayak yiyordu çünkü. Beni dövdükten sonra dört ayak üzerinde yere çökerek başlardı titremeye inlemeye.

— *Neden öyle yapıyordu?*

Sanıyorum öyle tatmin oluyordu.

— *Yani orgazm mı yaşıyordu?*

Evet, orgazm yaşıyordu.

— *Siz o yaşta dedenizin sizi döverek orgazm yaşadığını nasıl anlıyordunuz?*

O yaşlarda anlamıyordum tabi ki. Size söyleşinin başında söylemiştim biraz karışık görünse de sonradan anlayacaksınız. Çünkü ben de yıllar sonra anlayacaktım dedemin bana yaptıklarını.

Sırası gelince anlatacağım.

— *Peki, öyle olsun. Dedeniz yalnız sizi döverken mi dört ayak pozisyonunda titremeye başlıyordu. Yoksa babaannenizi halalarınızı döverken de aynı şeyi yapıyor muydu?*

Bazen halalarımı döverken de yapıyordu ama en çok beni dövüp bana yapıyordu.

— *Döverken bir bahane uyduruyor muydu? Yoksa sebepsiz yere durup dururken mi dövüyordu?*

Bir örnek verirsem anlaşılacak sanıyorum. Mesela yazın sıcağında beni yanına çağırarak

"Bakkala kadar gidip geleceksin" diyordu. Örneğin bir sigara almak için veya başka bir şey. "Bak şu tükürüğüm kurumadan burada olacaksın" diyerek yere tükürüyordu.

Bakkal epeyce uzaktaydı. Ben ne kadar düşe kalka koşsam da, tükürük kurumadan yetişmem mümkün olmuyordu. O da beni dövüyordu. Ama bildiğiniz dayaklardan değildi. Demir çubukla, sopayla, kürekle, kamçıyla dövüyordu. Üç halamda sinir hastası olmuştu. Babaannem dayak yiyecek diye hiç sesini çıkarmıyordu.

Ne zaman biri dayak yese babaannem ortadan kayboluyordu.

Büyük halam resmen aklını kaçırmıştı. Çok ilkel yöntemlerle tedavi etmeye çalışıyorlardı.

— *Hangi ilkel yöntemleri kullanıyorlardı?*

Halamı yere oturtarak başını bir çarşafla örtüyorlardı. Sonrada ateşte erittikleri kurşunu halamın başının üzerinde bir kabın içindeki suya döküyorlardı. Hocalara falan götürüyorlardı. Hocaların verdikleri muskaları altında yakıp suyunu içiriyorlardı. Üzerine yastığının altına koyuyorlardı. Daha bir sürü şey.

— *Dedeniz sizi dövmenin dışında size her hangi bir hareket yapıyor muydu?*

Tabii yapıyordu. Kucağına oturtarak bacak aralarıma kadar okşuyordu.

Bazen şakaya salarak donumu aşağı indirirdi.

Sonra da dövüyordu.

— *Okula gittiniz mi?*

İlkokulu bitirdim. Öğretmenim dedeme çok yalvarmıştı.

"Bu kız çok zeki müsaade edin bir yatılı okula gönderelim" diye. Ama dedem müsaade etmedi. Belki de durumumu bilen öğretmenim bana acıyordu.

— *Hangi durumunuzu?*

Ekmek su yerine günde üç öğün dayak yediğimi.

— *Köyde herkes sizin durumunuzu biliyordu öğretmeninize kadar. Hiç kimse dedenize müdahale etmedi mi?*

Hayır. Beni en çok yaralayan durumlardan biridir bu. Herkes görür ama görmezlikten gelirdi. Duyar duymazlıktan gelirdi. Ne köyün muhtarı ne herhangi bir köylü ne konu komşu hiç kimse sesini çıkarmıyordu. Sanki her biri bir taştı. Sadece amcam evlendikten sonra yengem ben dayak yerken müdahale ederek kendini benim üzerime kapatırdı. O zamanda benim yerime o dayak yerdi. Hatta hiç unutmam yedi yıl sonra o köye bir defa gittim. Bir akrabamın düğününe gitmiştim.

Komşumuzun gelini aynen bana şunu söylemişti "Sen bu köyden gittikten sonra biz uyku uyuyabildik. Senin dayak yerken feryatların tam on yıl bizi uykusuz bıraktı" diye.

— *Bu ara annenizin bu yaşadıklarından haberi olmadı mı?*

Annemi on yıl boyunca hiç görmedim.

— *Neden görmediniz. Bir sebebi var mıydı?*

Dedem müsaade etmiyordu.

— *Bu dayaklar ne kadar devam etti dedenizin yanında ne kadar yaşadınız?*

On yıl boyunca devam etti. Yani annemin yanına gidene kadar devam etti. On dört yaşlarında annemin yanına kaçtım.

— *Babanız başka bir köyde mi oturuyordu. Sizin durumunuzun farkında değil miydi?*

Hayır, çok yakında oturuyordu ama benimle ilgilenmiyordu.

— *Neden ilgilenmiyordu?*

İlgilenmesini Üvey annem istemiyordu.

— *On yıl boyunca görmediğin anneni görünce neler hissettin. Yaşadığın onca şeyden sonra?*

Annem okuma yazması olmayan cahil ve tutucu bir kadındı. İstanbul'da Kocasinan'da oturuyorlardı. İnek besleyip sütünü satarak geçiniyorlardı. Birçok inekleri vardı. Durumları fena sayılmazdı. Önceleri birbirimizi tanımayla geçirdik. Sonra alıştık işte. Annemin üvey babamdan yedi çocuğu olmuş altısı ölmüştü. Bir tek erkek kardeşim yaşıyordu.

— *Üvey babanız size nasıl davranıyordu?*

Üvey babam önceleri iyi davranıyordu. Kısa bir süre sonra o da tecavüz etmeye başladı bana.

— *Yanlarına gider gitmez mi yaptı?*

Kısa bir süre sonra yaptı. Ahırda, geceleri yatağıma gelerek arkadan kızlığımı bozmadan bana tecavüz ediyordu. Duymasınlar diye sesimi çıkaramıyordum. Görecekler diye korkuyordum. Köye dedemin dayaklarından korktuğum için gidemiyordum. Böylece üvey babam üç yıl boyunca bana arkadan tecavüz etti. O kadar çok canım yanıyordu ki anlatamam. Canım yanmasın ve bana yaptıkları anlaşılsın diye bir gün önden yapmasını istedim ama yapmadı.

— *Anneniz bu durumdan hiç şüphelenmedi mi?*

Bilmiyorum. Üvey babamla yalnız kalacağım diye çok korkuyordum. Anneme beni yalnız bırakmasın diye çok yalvarıyordum. Ama dinletemiyordum. Annem çok zavallı biriydi. Kendisine bir şey olacak diye çok korkuyordu. Üvey babam annemi çok dövüyordu. Kardeşimi çok dövüyordu. Hatta bir keresinde kardeşimin burnunun içinde sigara söndürmüştü. Annem de onu desteklemişti. Annem kadınlığını küçük gören biriydi. Bana hep "Kadınlar bir şey anlamaz" diye söylüyordu. Beni de buna inandırıp susturuyordu. Zaten dayaktan çok korktuğum için ne yaparsa

yapsın susuyordum. Ya dedemin o korkunç dayağı ya üvey babamın tecavüzü başka bir seçeneğim yoktu. Aslında artık köye de gidemezdim çünkü evden kaçmıştım. Beni bir daha evlerine sokmazlardı.

— *Üvey babanız sizi de dövüyor muydu?*

Hayır, hiç dövmüyordu. Sanki ben onun sevgilisiymişim gibi davranıyordu.

— *Üvey babanızın yanında kaç yıl böyle yaşadınız?*

Üç yıl. Evlenene kadar böyle yaşadım.

— *Yani üç yıl boyunca evlenene kadar tecavüz etti size?*

Evet. Ne zaman canı çekse yapıyordu. Ahırda, annem olmadığı zamanlar evde. Gece yatağıma gelerek sürekli yapıyordu.

— *Severek mi evlendiniz?*

Hayır, sadece perdenin arkasından yoldan geçen birini göstermişlerdi bana. Hepsi o kadar. Aslında hiç evlenmek istemiyordum. Sürekli erkekler tarafından acı çektirilen biri olarak erkeklerden nefret ediyordum.

— *Sonuçta istemeseniz de evlendiniz öyle mi?*

Evet, ama öcümü almıştım. Ya da o zamanlar öyle sanıyordum. Evlendiğimde ben kız değildim.

— *İstediğiniz biriyle mi seviştiniz?*

Hayır, kızlığımı kendim bozdum.

— *Anlayamadım nasıl yaptınız bunu?*

Bana o adamla söz kesmişlerdi. Beni o hiç tanımadığım sevmediğim insanla evlendireceklerdi. Bana yıllarca tecavüz etmişlerdi ama sanki bana hiç kimse dokunmamış, beni kirletmemiş gibi birine vereceklerdi. Hem de başlık parası alarak. Baba dediğim adam yani bana yıllarca müthiş acılar çektiren üvey babam bin lira da benden başlık parası almıştı. Çok namuslu bir insan gibi ortalarda dolanması çok gücüme gidiyordu. Çevrede namuslu biri olarak bilinirdi. Beş vakit namazında, orucunda bir adamdı. O zaman ne yapsam da bu adamın yüzündeki maskeyi indirsem diye

düşünüp duruyordum. İşte o zaman aklıma kızlığımı bozmam geldi. Bir odaya girip kapıyı kilitledim. Parmağımla kızlığımı bozmaya başladım. Kanayıncaya kadar parmağımı sokup çektim.

Annem sürekli kapıya vuruyordu.

— *Kızlığınızı sana tecavüz ettiklerini anlasınlar diye mi bozdunuz?*

Evet. İstiyordum ki kız olmadığım anlaşılsın. Üvey babamın yaptıkları ortaya çıksın.

— *Annem kapıya vuruyordu dediniz. Bir durumdan mı şüphelenmişti?*

Hayır. Annem benim bir odaya girerek kapıyı kapatmamı hiç istemezdi. Bunun nedeni de camdan erkeklere bakarım diyeydi.

— *Peki, kız olmadığınız anlaşıldı mı? Anlaşıldıysa ne oldu?*

Kız olmadığım o gece anlaşıldı. Kocam bunun nedenini sordu. Ben de üvey babam yaptı dedim. Kocam bu durum karşısında susmuş bir daha hiç konuşmamıştı. Ben müthiş bir hayal kırıklığı yaşamıştım. O an o adamdan Üvey babam kadar nefret etmiştim.

— *Evlendikten sonra üvey babanızla görüştünüz mü?*

Tabi ki görüştük. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi gidip geliyorduk. Kocam üvey babamla oturup sohbet ederdi. Üvey babam da ikimizin de babasıymış gibi davranırdı.

Kocama duyduğum tepkiden bu duruma hiç müdahale etmedim. Hayret ve nefretle onları izlerdim. Yaşadıklarımdan daha çok bu durum midemi bulandırmıştı.

— *Kaç yıl evli kaldınız? Kocanız günlük yaşamın içinde nasıl davranıyordu size?*

Sanki beni seviyor ve bana iyi davranıyordu. Sevgi o adamın bana duyduklarıysa seviyordu. Tecavüzden ve dayaktan kurtulmuştum. O zaman öyle sanıyordum. Ama ben kocamı hiç ama hiç sevemedim. Size bir şey söylemek isti-

yorum. Sanıyorum ben hiç kimseyi sevmedim. Bende sevgi duygusu yok. Örneğin ben hiç ağlamam. Hiçbir şey beni ağlatamaz. Ağlama duygumu yitirmişim. Bana acıdığını hissettiğim insandan hemen uzaklaşıyorum. Zavallı mağdur muamelesinden nefret ederim. Böyle bir muamele beni çileden çıkarır. Ben bu gibi sorunlara çözüm bulunsun istiyorum. Sizinle konuşmamın nedenlerinden biri de budur. Bilmiyorum, belki bir yerlerde yazarsınız. Belki birkaç insanı etkiler de daha duyarlı olurlar. Benim yediğim dayaktan uyuyamayan bir köy halkı, hiçbir müdahale etmeden susmuştu. Oysa beni sokakta gördüklerinde, tarlada çalışırken gördüklerinde, mandaları aç susuz güderken gördüklerinde, bana sadece acımışlardı. Ama çığlıklarıma kulaklarını tıkamışlardı. Buna köy muhtarı da dâhildi. Onun için bu tür yaklaşımlara çok tepki duyuyorum.

— *Kocanızı hiç sevmemenizde onun senin yaşadıklarına karşı duyarsız yaklaşmasının hatta sessiz kalmasının katkısı var mı?*

Olduğuna hâlâ inanıyorum. On üç yıl boyunca yaşadıklarınıza hele de tecavüze uğradığınıza karşı duyarsız olan birini nasıl seversiniz. Size üç yıl boyunca tecavüz eden birine babasıymış gibi saygı gösterip ona iyi davranırsa siz öyle birine duygu besleyebilir misiniz? Bana dokununca tüylerim diken diken oluyordu. Duyarsızlığı midemi bulandırıyordu. Zaten her şeyi bilerek susması üvey babamla hiçbir şey yokmuş gibi görüşmesi beni tiksindiriyordu. Hayır, tiksinmenin ötesinde çileden çıkarıyordu. Çünkü bana yapılanların en azından sorgulamasını istiyordum. Hesabının sorulmasını istiyordum.

Üvey babam yaptıklarını birilerinin bildiğini bilirse utanır mıydı bilmiyorum ama başının önüne eğilmesini istiyordum. Orucunu tutan, namazını kılan, çevrede dindar ve namuslu olarak bilinen o insanın maskesinin düşmesini istiyordum. Ama hiçbir şey yokmuş gibi davrandı ikisi de.

— *Biraz önce en azında o zamanlar tecavüzden kurtulduğumu sanıyordum dediniz. Evlendikten sonrada mı tecavüze uğradınız?*

Üvey babamlara gittiğimde kocamla birlikte gidiyorduk. Ama onlarda kalmamak için elimden geleni yapıyordum. Evliliğimin üzerinden sanıyorum altı ay filan geçmişti ve ben hamileydim. Annem doğum yapmıştı. Anneme bakmak için beni çağırdılar. Kocam beni annemlere bırakıp döndü. Sesimi çıkaramamıştım. Gece olunca üvey babam odama geldi ve bana tecavüz etti.

Mücadele ettim ama baş edemedim. Arkadan saçlarımdan yakalamış, boynumu yana kıracakmış gibi bükmüştü. Ya bağıracaktım ya susacaktım. Kendimi o kadar kasmıştım ki o an sancılandım. Üç gün sonra da çocuğumu düşürerek kaybettim.

— *Sonra çocuğun oldu mu?*

Evet, bir kızım oldu. Yalnız ben altı yedi aylık hamileydim kocam Almanya'ya gitti. Ondan sonra kızım doğdu.

— *Neden gitti Almanya'ya?*

Çalışmak için işçi olarak gitti.

— *Sen yalnız mı yaşıyordun?*

Hayır, bir süre kayınbabam ve kayınvalidemle birlikte yaşadım.

— *Ne kadar yaşadınız onlarla?*

Fazla yaşamadım. Bir ay sonra üvey babam gelip beni eşyalarımla birlikte alıp evlerine götürdü.

— *Neden gittiniz?*

Kocam Almanya'ya gitmek için hazırlık yapmaya başladığında üvey babam kocamın yanında bana "Kocan Almanya'ya gittiğinde o evde kalamazsın. Benim evimde kalacaksın demişti." Kocam hiç sesini çıkarmamıştı. Kayınbabamlar çok fakir oldukları için onlarda beni götürmesine seslerini çıkarmamışlardı. Sanıyorum sofradan bir boğazın azalması işlerine geliyordu. Benim üzerimde üvey babam

müthiş bir baskı kurmuştu. Onun karşısında bir türlü konuşamıyordum. Korku içime işlemişti ben o korkuyu yenemiyordum. Kocam da bana tecavüz ettiğini bildiği halde ona hiçbir şey söylemiyordu. Bu durum onu rahatsız etmiyordu. Bu evde kalamaz dediğinde bile sesini çıkarmamıştı. Benim yapacak bir şeyim yoktu.

— *Böylece tecavüzler başladı mı?*

İki ay sonra Cerrahpaşa hastanesinde zor bir doğum yaptım. Doğumum ameliyatla olmuştu. Eve geldiğimde annem ve üvey babamın annesi bir süre yanımda yattılar.

Kızım doğalı yanlış hatırlamıyorsam elli gün falan olmuştu. Annem anneannem hasta olduğu için ona bakmaya gitmişti. Üvey babam o gece beni, saçlarımdan sürükleyerek annemin yatağına götürerek tecavüz etti. Tecavüz süresince çocuğumun katıla katıla ağladığını duyuyordum. Odaya geldiğimde çocuk mosmor olmuş kasılıp titreyerek hiç susmadan ağlıyordu. O tarihler ben on sekiz yaşındaydım ve ne yapmam gerektiğini hiç bilmiyordum. Kızımı bir türlü susturamıyordum. Bir ara üvey babam gelerek eğilip çocuğun yüzüne baktı "Bu çocuk ölecek" diyerek gitti. Ertesi günü çocuğum öldü. Ben üvey babamın gelip beni saçlarımdan sürükleyerek götürüp tecavüz ettiğini, o odadan çocuğumun yanından acılar içinde ayrıldığımı çocuğumun anladığına inanıyorum. Annesi kendini koruyamaz zavallı bir durumdaydı ve acı çekiyordu. Kendini koruyamayan bir anne beni nasıl koruyacak diyerek yaşamak istemedi. Kim bilir belki benim çektiklerimi o çekmek istemediği için öldü. Buna hâlâ inanıyorum. Çünkü o da kız doğmuştu. Benim kaderimi o da yaşayabilirdi. Kız doğduğu için babası tarafından istenmiyordu. Sevilmiyordu. Ne diye yaşasın ki.

— *Kocanız kız olduğu için onu istemiyor muydu?*

Kızım doğunca ona bir mektup yazarak bir kızımızın olduğunu söyledim. Kocamdan bana gelen mektupta aynen şöyle yazıyordu. "Neden kız doğurdun. Kız doğurduğun

için seni boşayacağım. Senden bu yüzden boşanmak istiyorum. Git boşanma davası aç".

— *Davayı açtınız mı?*

Hayır. Kızım öldü. Onu yıkıyorlardı. Ben çocuğumu ölüsünü yıkarlarken hatırlıyorum hepsi o kadar. Bir de ölü yıkayıcısı kadının "Çocuğun annesini buradan çıkarın" deyişini. Sonrası yok. Sonrasını hiç hatırlamıyorum. Aradan geçen yedi sekiz ay benim için kayıptır. Hâlâ o yedi sekiz ay içinde neler olduğunu neler yaşadığımı hatırlamıyorum. Ben o andan sonra yedi sekiz ay bir daha kendime gelememişim. Sonradan öğrendiğime göre kayınbabam ve kayınvalidem benim hasta olduğumu duyup ziyarete gelmişler ve halime çok üzülmüşler. Kayınbabam kocama telgraf çekerek "Hemen gel annen ölüyor" diyerek kocamı çağırmış. Kocam geldikten sonrada onu içeri almamış. "Git karını al öyle bu eve gir" demiş. Kayınbabamın bu tavrı karşısında kocam gelip beni almış. Kocamın gelip beni aldığını silik bir rüya gibi bölük pörçük hatırlıyorum. Kocam burada kaldığı süre içinde beni de Almanya'ya götürsün diye başvuru yaptı. Ben on beş gün sonra işçi olarak Almanya'daydım. Orada yavaş yavaş kendimi toparladım.

— *Kendinizi başka bir ülkede apayrı bir kültürde nasıl hissediyordunuz o halinizle?*

Yalnız korkak ve şaşkındım. Uzun bir sürede bu duygularımdan kurtulamadım. Türkiye'de hiç kavga etmediğim kocamla sürekli kavga ediyordum. Sanıyorum ben artık hırçın biri olmuştum. Asla bir daha çocuk istemiyordum. Benim gözümde her şey değerini ve saygınlığını yitirmişti. Her şey anlamsız ve yapay geliyordu. Hiç kimse samimi değildi. Hiç kimse göründüğü gibi değildi. İkiyüzlü ve acımasızdı insanlar. Böyle bir dünyaya çocuk getirmek istemiyordum. Bu adamdan bir çocuğum olsun istemiyordum. Karısına sahip çıkamayan bir koca, çocuğuna nasıl babalık

yapacaktı. O kayıp aylarda üvey babamın bana neler yapabileceğini düşündükçe çıldırıyordum.

Kocam denilecek bu adam, üvey babam denilen o adama, bile bile beni teslim etmişti. Düşündükçe çıldırıyor, çıldırdıkça saldırgan oluyordum. Çok zor günlerdi.

— *Kocanıza sonradan yaşadığınız tecavüzleri anlattınız mı?*

Hayır. Neden anlatayım bildiği bir şeyi. Beni korumak için hiçbir şey yapmayan, korumayı aklına bile getirmeyen bir kocaya neden anlatayım?

Başıma gelecekleri bildiği halde beni üvey babama bırakıp giden, bu konuyla ilgili bana bir tek soru sormayan, neler yaşadığımla hiç ilgilenmeyen bir kocaya anlatacak hiçbir şeyim yoktu.

— *Sonra nasıl gelişti olaylar kocanızla ilişkileriniz düzeldi mi?*

Bir süre sonra bir balık fabrikasında işe başladım. Trene bile nasıl binilip inileceğini bilmiyordum. Kaybolacağım diye ödüm kopuyordu. Dokuz saat çalışıyordum. Balığın kokusuna alışana kadar yüreğim ağzıma geldi. Evde bütün işler benim sırtımdaydı. Kocam hiç yardımcı olmuyordu. Bu ara hamile kalmıştım ve bir çocuğum olacaktı. Yapabileceğim bir şey yoktu. Sonra bir oğlum oldu. Çocuk bakımı da işlerime eklenince iyice bunaldım. Böylece zor üç yıl geçirdim. Kocama hiç saygım, sevgim yoktu. Yüzünü bile görmek istemiyordum. Bir gün yine tartıştık. Bana bir tokat attı. O ana kadar bana hiç vurmamıştı. Bana tokat atınca ben kendimi kaybetmişim ve ona vurmaya başlamışım. Almanya'da ayık kafayla kadını dövmek suç olduğu için, iki gün sonra iki bira içerek beni dövdü. Bıçağı alıp üzerime yürüdü. Ben de polise giderek şikâyette bulundum. Polislerle eve geldiğinde kocam evde yoktu. Polisler de beni komşuya bırakıp gittiler. Onlar gidince kocam eve geldi. Sanıyorum gizlenerek olup biteni takip ediyordu. Çocuğum

evde olduğu için komşuda kalmayarak eve gittim. Kocam benimle yatmak istedi. Ben kabul etmeyince, elimi ayağımı bağlayarak bana tecavüz etti. Ertesi gün ben polise şikâyetimi geri almak için gittiğimde, kocam beni takip ederek şikâyete gittiğimi düşündüğü için çocuğumu alıp kaçırdı.

— *Neden size tecavüz eden bir koca için şikâyetinizi geri aldınız?*

Çünkü ben polise beni dövdü bıçakla üzerime yürüyüp öldürme tehdidinde bulundu diye gittim. Onlar hiçbir şey yapmadan beni komşuya bırakıp gitmişlerdi. Kocam da bana tecavüz etmişti. Artık kendi başımın çaresine ancak kendimin bakabileceğini düşünüyordum. Bu anlamda hiç kimse bana yardımcı olamazdı. Karar vermiştim. Bir daha da kimseden yardım istemeyecektim.

— *Çocuğun ne oldu onu alabildin mi?*

Kocam Türkiye'ye gelerek aileme benim Almanya'da orospu olduğumu, ortalara düştüğümü, artık onu hiç dinlemediğimi anlatmış. Onlarda bu durumu bana anlatarak beni Türkiye'ye çağırdılar. Ben de "orospu" olmadığımı onlara anlatmak için aptal gibi kalkıp geldim. Bana artık gidemezsin dediler. O an hata yaptığımı anladım. Ben de onlara orada alacağım para var gidip alıp öyle geleyim dedim. Üvey babam "O zaman çocuğunu götürmeye gerek yok" diyerek çocuğu götürmemi engelledi. Ben Almanya'ya gidip bir daha dönmedim. Çocuğumu alıkoyarak kocamı peşimden gönderdiler. Sonrada kocanla barışmazsan bir daha çocuğunu göremezsin dedikleri için mecburen kocamla barıştım.

— *Türkiye'deyken üvey baban sana dokunmaya kalktı mı?*

Denedi ama başaramadı. Aradan geçen zaman tamamen olmasa bile üvey babamın benim üzerimdeki korku hâkimiyetini azaltmıştı. Ya da ayağımın üzerinde durdukça bana kendimi koruma cesareti gelmişti. Gece uyurken üvey

babam odama gelerek bana dokunmaya kalkınca kararlı ve kendinden emin bir şekilde "Bu iş buraya kadar, artık bana asla ve asla dokunamazsın, dokunursan seni gebertirim" diyerek karşı çıkmış, onu odamdan kovmuştum. O da ağzının içinde bir şeyler mırıldanarak çekip gitmişti.

Çocuğum Almanya'ya geldikten sonra başka bir şehre taşınmıştık. Artık o adamla yaşayamazdım. Ayrılalım dedim. Çocuğumu alarak yine kaçırdı. Ben de bir daha çocuğumu göremeyeceğim diye ilaç içerek intihara kalkıştım. Tanımadığım birileri beni sokakta bulup doktora götürmüşler. Sonra beni psikiyatri bölümüne yatırarak üç hafta tedavi ettiler.

— *Kocan çocuğunu yine Türkiye'ye mi kaçırmıştı?*

Hayır, bu sefer eltime bırakarak kendi gitmiş. Eltim hastanede yattığımı öğrenince yanıma gelerek, çocuğun onda olduğunu bana söyledi. Bu ara ev sahibi beni evden çıkardı. Hastaneden çıkınca uzun süre çocuğumu yuvaya vermek zorunda kaldım. Ama birbirimizden hiç ayrılmak istemiyoruz. Yine bir gün pastanede karşılıklı ağlarken bir alman kadını "Benimde üç çocuğum var bize gidelim çocuklar tanışsın biz de sohbet ederiz" dedi. Ben de çocuğumu alıp o kadının evine gittim. Onun evinde kalabileceğimi bu arada bana iş bulabileceğini söyledi. İşe girince onlarda kalmaya başladım. Bir gün yatağıma gelerek bana yakınlaşmak istedi. Tepki gösterince ısrar etmedi.

— *Kadın lezbiyen miydi?*

Bilmiyorum ama biraz tuhaf biriydi. Çünkü bir başka gün beş altı yaşında ki oğluna yatakta iki bacağının arasını okşatıp inlediğini görünce şok oldum. Hemen ortak paylaşabileceğim bir ev bulup oradan ayrıldım. Artık kocamdan kurtulmuştum. Paylaştığım daire bir Almana aitti. Ve bana çok iyi davranıyordu. Çocuğumla yakından ilgileniyordu.

— *Ev sahibin erkek miydi kadın mı?*

Erkekti. Bir süre sonra birbirimizden hoşlandık. İlk ko-

camdan ayrılmadan dört yıl birlikte yaşadık. Ben boşanınca da evlendik. Otuz üç yaşındaydım Almancayı çok iyi öğrenmiştim ve ben okumak istiyordum. Sendikaların kurduğu bir yüksek okulun imtihanlarına girip kazandım."Sosyoloji" okuyordum.

— *Sanıyorum ilkokulu bitirmiştiniz. İlkokul mezunlarına böyle bir hak var mı Almanya'da?*

Sendikaların kurduğu bu okul var. Okuma şansı olmayanlara daha sonra bir şans tanımak için kurulan bir okuldur. Üç yıl okuyarak diplomamı aldım. Artık Yeşiller Partisi üyesiydim. Hamburg il yönetimindeydim. Partide sosyal danışman olarak çalışmaya başladım. Bir grup alman avukatların bürosunda tercümanlık yapıyordum.

— *Tercümanlık yaptığınız büro hangi sorunlarla ilgileniyordu?*

İltica eden insanların sorunlarıyla ilgileniyordu.

— *O büroda tercümanlık yaptığınız süre içinde tecavüze uğramış kadınlarla karşılaştınız mı?*

Çok karşılaştım. Hem de çok. Çoğu Güneydoğulu olan Kürt kadınlarıydı. Ya doğrudan tecavüze uğramışlardı ya da bir şişe üzerine oturtularak ya da cop sokularak tecavüz edilmişti onlara. Avukatlar tecavüze uğrayan kadınları psikiyatriye gönderiyorlardı. Bir gün bir kadınla birlikte beni de tercümanlık yapayım diye birlikte doktora gönderdiler. Kadın dört yaşındaki kızının gözlerinin önünde tecavüze uğramıştı. Ardından kadının gözleri önünde dört yaşında ki kızına tecavüz etmişlerdi. Kadın o tecavüzden hamile kalmıştı. İki aylıkken çocuğu aldırmışlardı.

— *Kim yapıyor bunu?*

Gözaltına alındığı emniyette yapıyorlar. Evinden alıp götürüyorlar kadını. Kadının durumu gerçekten çok kötüydü. Kocası da dâhil bütün erkeklerden nefret ediyordu. Böylelikle ben Psikiyatr yanında da tercümanlık yapmaya başladım.

— *Verebileceğin başka örnekler var mı?*

Bir Malatyalı kadın vardı. Yılını hatırlamıyorum ama Bir Mayıstan bir gün önce gözaltına alınıyor. Çırılçıplak soyuyorlar kadını. Vücudunun her noktasına dokunup memelerini sıkıyorlar. Önce kadına copla tecavüz ediyorlar. Sonra bir şişenin üstüne oturtuyorlar. Şişe kadının içindeyken kırılıyor. Kadın uzun süre kanama geçiriyor. O kadında müthiş korku paniği vardı. Yalnız kalmaktan, karanlıktan çok korkuyordu. Kocasından ve kaynanasından nefret ediyordu.

— *Kaynanasından neden nefret ediyordu?*

Kaynanası ona "Sana başka erkekler dokunduğu için artık sen kötü bir kadınsın. Sen orospu oldun" dediği için.

Dersim'li bir kadını da kocasının yerini söylesin diye evinden alıp götürüyorlar. Kadın altı aylık bebeğiyle evde yalnızmış. Bebeği evde yalnız kalıyor. Bir komşuya bırakmasına ve ya haber vermesine müsaade etmiyorlar. Kadın gözaltındayken çırılçıplak soyarak tecavüz ediyorlar. Sırtını bir çay tabağının ağzı genişliğinde yakıyorlar. O yanık izi sırtında duruyordu.

— *Ne ile yakıyorlar?*

Kadının gözleri bağlı olduğu için ne ile yaktıklarını göremiyor. İki gün sonra bırakıyorlar. Bir gün sonra çocuğu ölüyor. O kadın bütün yakın çevresinden ve insanlardan nefret ediyordu. Bunlar gibi onlarca örnek verebilirim ama daha fazla anlatmak istemiyorum. O kadınların yaşadıklarını hatırlamak gerçekten sinirlerimi bozuyor.

— *Yalnız bir tek şey sormak istiyorum o kadınlarla ilgili. Kadınlar gözaltındayken tecavüze uğradıklarını kocalarına veya yakın çevrelerine anlatmışlar mıydı?*

Benim tercümanlık yaptığım kadınlar anlatmamıştı. Nedenini sorduğumuzda "Anlattığımız zaman ya intihar etmemiz gerekiyor ya da öldürülürüz" diye cevap veriyorlardı.

— *Gördüğüm kadarıyla anlatınca sinirlerin bozuluyor.*

Peki, bu çeviri işi o süre içinde sinirlerini bozmuyor muydu?

Bozuyordu tabi. Ama onlara da çok üzülüyordum. Sanıyorum onları en iyi anlayan bendim.

— *Bu ara sormayı unuttum. İkinci evliliğin nasıl gidiyordu? İkinci eşinizi seviyor muydunuz?*

İkinci kocamla ilk altı yıl iyi gitti. Bir oğlumuz olmuştu. Gerçekten onunla kendimi insan ve kadın olarak hissettim ve yaşadım. Çok iyi bir insandı. Ancak resmen evlendikten sonra sanki büyü bozulmuştu. O ana kadar gayet demokrat biri gibi davranan kocam, evlendikten sonra bana hesap sormaya ve karışmaya başladı. Örneğin okula gitmemi asla istemedi. Çok şaşırmış ve hayal kırıklığı yaşamıştım.

Çok fazla koşturuyordum. Toplantılara katılıyor kadın derneklerinde çalışıyordum. Böylece kendimi iyi ve mutlu hissediyordum. Onunla altı yıl beraberliğimiz dört yıl evliliğimiz sürdü. On yıllık bir beraberlikten sonra ayrıldık.

— *Peki, siz daha önce psikiyatri bölümünde hastanede üç hafta yattığınızı söylediniz. Yaşadıklarınızı doktora anlatınız mı?*

Hayır, o zaman anlatmadım. Aslında ilk kocamın dışında yani o ilk günün dışında 1990 yılına kadar hiç kimseye hiçbir şekilde hiçbir şey anlatmadım. Çocukluğumun kötü geçtiğini falan anlatıyordum ama tecavüzleri anlatmıyordum. Beni hiç kimsenin anlayacağını düşünmüyordum. Bana acımalarını asla istemiyordum. Yaşadıklarımdan utanıyordum.

— *1990 da ne değişti?*

O güne kadar yıllarca bedenime ve ruhuma yaşatılan acı artık yeter demiş ve isyan etmeye başlamıştı. Bir gün sokakta yığılıp kaldım. Kırk derece ateşle hastaneye kaldırıldım. İki gün içinde yemeğimi yiyemez duruma gelmiştim. Uzun süre teşhis koyamadılar. Sonra karaciğer iltihaplanması dediler. Zaten o güne kadar birçok ameliyat ve hasta-

lık geçirmiştim. İki ay hastanede kaldım. İki yıl hastane ev arası mekik dokudum. Sokakta kendi başıma yürüyemez duruma düşmüştüm. Sonra "psikolojik nedenlerden dolayı organ hastalıkları" teşhisiyle Hamburg'a üç yüz elli kilometre uzaklıkta bir tedavi merkezine gönderildim.

— *Grup terapisine girdiniz mi?*

Evet, grup terapisine giriyordum. Bu duruma on beş gün dayanabildim.

— *Terapiye kaç kişi katılıyordu? Sizden başka Türk var mıydı?*

Benim dışımda beş kadın bir erkek terapiye giriyordu. Hepsi Almandı. Türk olarak bir ben vardım. Hastaların hepsi ensest ilişki yaşamışlardı ve tecavüze uğramışlardı. Birinin babasından iki çocuğu olmuştu. Birisi dedesi tarafından yıllarca kullanılmıştı. Hepsi bana benziyordu. Onları dinledikçe kendimi çok kötü hissediyordum.

— *Erkek hasta neler yaşamıştı?*

Erkek hasta yirmi yaşlarında bir delikanlıydı. Annesi tarafından kullanılmıştı.

— *Anlayamadım. Annesi oğluna tecavüz mü etmişti?*

Evet, tecavüz etmişti hem de yıllarca.

— *Terapi sırasında siz kendi yaşadığınız tecavüzleri anlattınız mı?*

Hayır anlatamıyordum. Yediğim dayakları ve intihar teşebbüslerimi anlatıyordum sadece. Bu işkenceye on beş gün dayanabildim. Doktordan özel görüşme istedim. Özel görüşmemiz sırasında dedemin bana yaptıklarını anlatmaya başladım. Nasıl olmuştu bilmiyorum, ben dört yaşıma dönmüştüm. Dört yaşımla on dört yaşımın arasında yaşadıklarım gayet net bir şekilde gözümün önünde canlanmaya başlamıştı. Canlanmanın ötesinde ben o günlere gidip o anları yaşıyordum.

Bir adam: Bu adam dedemdi. Altına alarak onu dövdüğü kız benim. Sopayla dövüyor, demir çubukla dövüyor,

kamçıyla dövüyor. Donumu indiriyor. Sonra ellerini de yere koyarak dört ayak şeklini alıyor. Titriyor, titriyor, titriyor ve orgazm oluyor. Gözlerimin önünde oluyor. Olduğunu görüyorum.

Sonra beni belimden bağlayarak karanlık derin bir kuyuya sarkıtıyor. Sonra karanlık yerlere kilitliyor.

Her yerim acıyor ve kanıyor. Korkuyorum çok korkuyorum. Bağırıyorum, bağırıyorum, bağırıyorum ama hiç kimse gelmiyor. Kendimi ahırda buluyorum boğazıma geçirdiğim bir ip var. Ben ölmek istiyorum. Dedemin eli bacak aralarımda dolaşıyor. Şalvarımı indiriyor.

O elin bana dokunmasını istemiyorum. Ben ölmek istiyorum.

Kendime geldiğimde doktorun kollarındaydım. Doktor bana sımsıkı sarılmış ve sürekli bağırıyordu. Benim kendime gelmem için uğraşıyordu. Doktor gözlerini gözlerimin içine dikerek "Kendini ölüme yatırmışsın başaramamışsın. En azından yaşamayı başar" diye bağırıyordu. Sonradan doktorun bu sözleri beni çok etkilemişti.

Hâlâ da etkiliyor. Yorgundum. Perişan olmuştum. Her tarafım ağrıyor ve titriyordu. Beni gözlem altına aldılar. Sürekli bir hemşire bir hafta boyunca benim odamda kaldı.

— *Gözlem altına almalarının nedeni neydi?*

İntihar edeceğimden korkuyorlardı. Terapi saatlerinin gelmesini hiç istemiyordum. Terapi saatleri beni çok korkutuyordu.

Bilinçaltında sakladığınız şeyler sürekli bilinç üstüne çıkıyor. Müthiş acı çekiyorsunuz. Yaşadıklarımı hatırlamak, anlatmak beni üzüyordu, acı veriyordu. Utandırıyordu.

— *Bilinçaltınızın bilinç üstüne çıktığında boğazınızda gördüğünüz ip ne oluyor?*

Çocukken iki defa kendimi asarak intihar etmeye çalışmıştım. Ama ikisinde de beni ipten kurtararak bunu engellediler. Ama bunu o ana kadar hiç aklıma getirmemiştim.

Unutturmuştum kendime. Nedenini bilmiyorum ama unutmuşum.

— *Bir el şalvarımı indiriyor dediniz. Dedeniz şalvarınızı mı indiriyordu?*

Evet, şakaya salar şalvarımı indirirdi. İçimde külot olmadığı için ben öylece çırılçıplak önünde kalırdım. Bu beni çok utandırırdı.

— *Bilinçaltınızı yaşadığınızda üvey babanızı görmediniz mi?*

Hayır, nedense o yoktu o an. Sadece dedem vardı.

— *Dedenizi köyden kaçıp annenizin yanına geldikten sonra hiç gördünüz mü?*

Beni evlendirdiklerinde, dedem üvey babamın bin lira başlık parasını aldığını duyunca, onların kapısına gelerek parayı istedi. Kapıda bağırıp çağırarak küfür ediyordu. Başlık parasının onun hakkı olduğunu söylüyordu. Sadece o zaman onun sesini duydum. Sonra başlık parasını aralarında paylaştılar. Sesini duymam bile beni çok kötü etkilemişti. Camdan bile yüzünü görmek istememiştim.

— *Doktorla özel görüşmenizden sonra terapilerde sizde öteki insanlar gibi tecavüze uğradığınızı anlatabildiniz mi?*

Evet. Ama uzun bir süre sonra bunu başarabildim. Artık oradakiler gibi ben de anlatıyordum.

— *Kaç yıl tedavi oldunuz?*

İki buçuk yıl tedavi oldum. Bana çalışamaz raporu verdiler. Malulen emekli oldum.

— *Şimdi kendinizi nasıl hissediyorsunuz. Tedavinin yararını gördünüz mü?*

Şimdi iyiyim. En azından konuşabiliyorum. Ağrılarım daha iyi. Sürekli çektiğim ağrılarım biraz olsun azalmış. Ama ruhumdan yaşadıklarımın izini hiçbir tedavi silemedi. Bana yaşatılanları ancak ölünce unutabileceğim türden şeylerdir. Ruhumda açılan yaralar son nefesime kadar kanayıp duracak. Tam otuz dört yıldır doğup büyüdüğüm köyüme

gidemedim. Orada yaşadıklarım buna engel oluyor. Babam hâlâ o köyde yaşıyor.

— *Doğduğunuz o yerleri köyünü özlüyor musunuz? Babanızı görmek istiyor musunuz?*

Evet özlüyorum. Hem de çok özlüyorum. İnsan ne kadar acı çekerse çeksin doğup büyüdüğü yeri özlüyor. Babama çocukken âşıktım. Onu çok seviyordum ama o evlendikten sonra benimle hiç ilgilenmedi. Beni yok saydı. Ama ben onu hep sevdim.

— *Peki, ben sana o köye senin doğup büyüdüğün köye beraber gidelim desem kabul eder misin?*

Bilmiyorum. Korkuyorum galiba. Dedemin öldüğünü bildiğim halde, elli bir yaşımda olduğum halde korkuyorum. Bunu söylemeniz bile içimi titretti. Sanıyorum orada yaşadığım anıların bir hortlak gibi canlanıp boğazıma sarılmasından korkuyorum. Hem de çok korkuyorum.

— *Ama bu korkuyu yenmenin çaresi oraya gitmek değil midir?*

Doğru olabilir ama benim buna cesaretim yok. Aslında çok görmek istediğim babam ve yengem. Amcamın hanımı. Ben dayak yerken bir o beni kurtarma cesareti gösteriyordu. Ama korkum özlemime baskın çıkıyor. Buna cesaret edemem. Hayır edemem.

Not.

Bu söyleşiden sonra Hamide üç gün bende kaldı. Bu üç gün içinde onu köyüne gitmeye ikna ettim. Beraber onun doğup büyüdüğü ve çok acı çektiği o köye gittik. Çok kötü anılar yaşadığı o evde şimdi amcası oturuyordu. Hamide evin bahçesine girer girmez koşmaya başladı. Havlayan köpeğe aldırmadan koşuyordu. Ben de peşinden koşuyorum. Arka bahçeye geçtikten sonra "Kuyu, o kuyu nerede" diye etrafında dönüp duruyor. Rengi kâğıt gibi bembeyaz, telaş ve panik içinde etrafı araştırıyor. Bizi hiç tanımayan

ve şaşkınlıkla izleyen amcasının gelini kurumuş ağaç dallarını ve odun yığınını göstererek "Şunların altında" diyor.

Hamide, "İşte bu kuyu, işte bu kuyu" diyerek kuyunun etrafında dönüyor. "Dedem beni belimden bir ip bağlayarak bu kuyuya sarkıtır bayılana kadar çıkarmazdı" diyor. Kuyunun üzerini örten, çalı çırpıya saldırıyor. Hamide'yi o kuyunun başından zorlukla uzaklaştırıyorum. Evin gelini şaşkınlık içinde bizi izliyor. Hamide için su istiyorum.

Ön bahçedeki evin önüne oturtuyoruz. Hamide bir süre sonra sakinleşiyor. Hamide kendini tanıtana kadar, aile bireyleri onu tanımıyorlar. Aradan geçen uzun yıllar bu insanları birbirine yabancılaştırmış. Ve evde olmayan yengesi geliyor.

Ve Hamide kırk dört yıl sonra ağlıyor.

Evet ağlıyor. Doya doya hıçkıra hıçkıra ağlıyor, ağlıyor, ağlıyor.

Birkaç saat sonra "Babanı görmeye gidelim" diyorum. Hamide yine korkuya kapılıyor "ya beni görmek istemezse, bana kötü davranırsa" diye. İkna ederek yengesiyle birlikte alıp babasının evine götürüyoruz. Üvey annesi bizi iyi karşılamıyor. Yengesi Hamide'nin kim olduğunu anlatmaya çalışıyor. Bir türlü inanmak istemiyor. Sonra istenmeyerek içeri alınıyoruz. İçeri girebilmemiz biraz da yengesinin oldubittisinin yardımıyla oluyor. Hamide'nin babası evde yok, camiye namaz kılmaya gitmiş. Bir süre sonra kalkıyoruz.

Hamide kapıdan çıkarken üvey annesine babasını görmek istediğini söylüyor.

Üvey annesi kötü bir ifadeyle "Baban çok geç gelir" diyerek kapıyı kapatıyor.

Birkaç saat sonra, Hamide'yi ikna ederek köyünde bırakıp oradan ayrılıyorum.

Hamide üç gün sonra İstanbul'a döndükten sonra bana geldi. Korkularını yenmişti ve gayet rahat görünüyordu.

Ama çok üzgündü, babasını görememişti.
Çünkü babası onu görmek istememişti.
Üvey annesi "bunca yıl sonra, miras almak için gelmiştir" diye babasıyla görüşmesine izin vermemişti.

NURAY

Sadece kendisini yıllardır tanıdığımı söylemekle yetineceğim.

Şunu da belirtmeden geçmek istemiyorum. İyi bir okur ve şiir dostudur. Ona "Taciz ve Tecavüz üzerine bir kitap çalışması yaptığımı, bu konuda duyarlı olursa sevineceğimi, eşi, dostu aracılığıyla, bana yardımcı olmasını rica ettiğimde, yüzüme bakmadan 'benimle başlayabilirsin' deyiverdi..."

Kısa bir süre şok yaşadığımı, donup kaldığımı itiraf etmeliyim.

Hızla toparlanmaya çalışarak, önüne eğilmiş başımı kaldırıyorum.

O elindeki simitten bir parça koparmış, avucunun içinde ovalayıp duruyordu. Bir süre hiç konuşmadan göz göze kaldık. Birden boynuma sarılarak ağlamaya başlıyor.

Kadıköy iskelesinin önünde, iki kadın birbirine sarılmış, birisi ağlıyor öteki de ne yapacağını bilmeden şaşkın bir şekilde etrafına bakınıyor.

Meraklı bakışlar üzerimizde toplanmaya başlamıştı. Arkadaşım nerede olduğumuzu hatırlayınca "sonra konuşuruz" diyerek hızla uzaklaşıyor.

Üç gün boyunca bir çocuk annesi, dünya güzeli, duyarlı, aktif bu kadını düşünüyorum.

O gün telefon çaldığında saat gece yarısını çoktan geçmişti.

"Ne zaman müsaitsen konuşabiliriz" diyordu.

Kendisini sabah kahvaltısına beklediğimi söylüyorum.

Kahvaltı sofrasında karşılıklı oyalanarak beş saat kaldığımızı söylersem, yüreğimize çöken kâbusun ağırlığını anlatmama yeter sanıyorum. Nazım Hikmet'in "Kerem Gibi" şiirinden bir dize sürekli tekrarlanıyordu içimde. "Hava kurşun gibi ağır" "Hava kurşun gibi ağır" "Hava kurşun gibi ağır".

Kahrolası ilk soru.

— *Tecavüze mi uğradın?*

Evet, tecavüze uğradım.

— *Kim yaptı bunu?*

Üvey babam.

— *Tecavüze uğradığında kaç yaşındaydın?*

"On altı yaşında" diyerek ağlamaya başlıyor.

İki saat sonra "Hadi sor" diyerek gülmeye başlıyor. "Benim böyle bir şey yaşayacağım hiç aklına gelmezdi değil mi? Yüzündeki o şaşkınlığı hâlâ unutmadım." Uzun bir süre gülme krizinin geçmesini bekliyorum. İçim kanıyor...

— *Nasıl gelişti olay?*

Ben babamı hiç hatırlamıyorum. Ben bir yaşındayken vefat etmiş.

Annem o adamla evlendiğinde ben üç yaşındaymışım. Sonra üvey babamdan üç kız bir erkek kardeşim daha oldu. Ben on beş yaşındayken o adamdan şüphelenmeye başladım.

— *Şüphelenmeniz için ne yapıyordu?*

Öteki kardeşlerim gibi sevmiyordu beni. Kucağına oturtmak istediğinde çok rahatsız oluyordum. Çok içen biriydi zaten. İçki sofrasında beni hep karşısına oturtuyordu. Sarhoşken bakışlarından çok rahatsızlık duyuyordum. Bana sarılırken göğüslerimi kollarının altında eziyordu.

— *Anneniz bu durumdan ve onun hareketlerinden hiç şüphe duymadı mı?*

Sanıyorum duyuyordu. Bana kötü davranıyordu çünkü.

— *Anneniz nasıl kötü davranıyordu? Sizi mi suçluyordu?*

Benden gittikçe uzaklaşıyordu. En ufak bir şeyde dövüyordu beni. Her akşam içki sofrası hazırlandıktan sonra annem nerde yakalasa gizlice beni sıkıştırıp, kollarımı çimdikliyordu. Saçlarımı yoluyordu. "Hemen git yat" diyerek. Ben korkuyla yatağın içine girer üvey babamın gelmesini beklerdim. Çünkü bir iki kadehten sonra odaya gelip, yatakta başımın ucuna dikiliyordu.

Yorganı üzerimden fırlatıp atardı. "Ben uyumadan uyumayacaksın demedim mi sana" diyerek bağırırdı. Ben yataktan kalkmamakta direnirsem, tekme tokat dövmeye başlardı. Ben de ağlayarak sofrada saatlerce onun karşısında otururdum.

— *Anneniz bu duruma müdahale etmiyor muydu?*

Üvey babam beni döverken bazen araya giriyordu. O da benimle birlikte dayak yiyordu. Bazen de görmezlikten, duymazlıktan geliyordu. Sanki orada yokmuş gibi. Kardeşlerim çığlık çığlığa bağırıp ağlamaya başlıyorlardı.

Üvey babam hepsini bir odaya kapatarak üzerlerine kapıyı kilitlerdi. Neredeyse her akşamımız böyle geçiyordu. Annem her gün biraz daha zayıflamaya başlamıştı. Sürekli sigara içip ağlıyordu. Beni hiç sevmiyordu. Bunu hissediyordum.

— *Peki, bu durum üzerine hiç konuşmadınız mı?*

Aslında her şey apaçık ortadaydı. Anlaşılmayacak hiçbir durum yoktu. Bu durumu herkes çok iyi anlıyordu. Ama itiraf etmekten hepimiz kaçınıyorduk. Yani herkesin bildiği bir şeyi hepimiz birbirimizden saklıyorduk. Olayın adını koymaktan hepimiz kaçıyorduk. Sanki ağzımızı açtığımız

an dünya yıkılacak biz altında kalacaktık. Anlarsın işte üç maymunu oynuyorduk.

— *Bu durum ne kadar sürdü?*

Annem bir yıl sonra kanser oldu. Rahim kanseri. Annemin kanser olması da onu durdurmadı. Üvey babam iyice işi azıtmış beni her gün döverek sıkıştırıp duruyordu. Birkaç defa elinden kurtularak karşı komşuya kendimi zor atmıştım.

Bu durumdan komşular da rahatsız olmaya başlamışlardı.

— *Komşularınız üvey babanın sana karşı beslediği duyguları biliyorlar mıydı?*

Hayır, bunu tahmin etmeleri mümkün değildi. Çünkü beni o adamın öz kızı olarak biliyorlardı. Nedense annem bunu saklamıştı. Benden bile saklamıştı. Ben o adamın kızı olmadığımı bana karşı değişip dövmeye başladıktan sonra öğrendim.

— *Üvey babanızı öz babanız olarak mı biliyordunuz?*

Evet. On altı yaşıma geldiğimde, öz babam olmadığını biliyordum artık.

— *Öz babanız olmadığını nasıl öğrendiniz?*

Yine oldukça patırtılı bir gece geçirmiştik. İçki masasında oturmadım diye beni saçlarımdan tutarak yerlere savurmuştu. "Baba yapma" diyordum sürekli. "Baba yapma" ama o beni duymuyordu bile. Başımı iki elinin arasına alıp duvara vuruyordu. Ertesi günü teyzem gelmişti bize. Ben perişan görünüyordum. Her tarafım çürük içindeydi. Gözlerim ağlamaktan şişmiş, başım müthiş ağrıyordu. Hâlâ da her gün başım hiç aralıksız ağrır. Teyzem ile Annem gizli gizli fısıldayıp duruyorlardı.

Bir ara teyzem sinirlenerek anneme "Bunu ondan saklamanın anlamı yok. En azından babası olmadığını bilsin" diye bağırdı. Çok fazla şaşırdım, yıkımlar yaşadım dersem, yalan söylemiş olurum.

Zaten "Bir baba kızına bunları yapar mı" diye, sorular sormuş, kendi kendimi babam olmadığına zaten inandırmıştım.

— *Yine de, öz babanız bildiğiniz insanın, babanız olmadığını öğrendiğinizde neler hissettiniz?*

Üzüldüm. Üzülmemek mümkün değil ki. Çünkü yıllarca baba diye kucağına koştuğunuz biri, birden sizin babanız olmuyor. Bu yetmiyormuş gibi, size karşı farklı duygular beslediğini biliyorsunuz artık. Bütün dünyanızın başınıza yıkıldığını hissediyorsunuz, hatta bunun çok ötesinde bir şey bu. Anlatmak zor. Bütün dünyanın başınıza yıkıldığını gözlerinizle görüyorsunuz ama çöküntü içinizde başlıyor. Bu çok kötü, çok kötü bir duygu...

Kalbiniz kırılıyor. Yaralanıyorsunuz.

Hiç iyileşmeyecek şekilde yaralanıyorsunuz.

Yıkılan sizsiniz aslında. Yıkılan kafanızın içindeki dünyadır. Hayallerinizdir. Sevincinizdir. Geçmişiniz, geleceğinizdir.

Biliyor musun bunu sözcüklerle anlatmak çok zor.

Sözcükler yetersiz kalıyor içimdeki bu yıkıma.

Bakma öyle şen şakrak dolaştığıma.

Ben hâlâ o yıkıntının altındayım.

— *Bu durumu sizden sakladığı için annenizi suçladınız mı?*

Annemi suçlamayacak kadar kırgındım ona.

O kadar kırgındım ki onun annem olmadığından bile şüphelenmeye başlamıştım. "Neden olmasın" diye düşünüyordum. Baba diye bildiğim babam değildi. Annem diye bildiğim de annem olmaya bilirdi. Bunu anneme söylediğimde çok ağlamıştı. Sonuçta gözyaşı hiçbir şeyi değiştiremiyor. Hâlâ anneme karşı içim öfke dolu. Onu hiç affedemedim. Sanırım bundan sonra da duygularım hep aynı kalacak. Gücü bana yetiyordu ve bana acı çektiriyordu. Benim varlığımı suçluyordu. Aslında acı dediğimde beni döv-

düğü için bedenimin duyduğu acıdan bahsetmiyorum. Yüreğim acı çekiyordu. Çünkü o benim annemdi. Babam olmayan birinin benim hayatımı karartmasına göz yummuştu. O adamın babam olmadığını bildiği halde ve o adamın bana olan sapıkça duygularını bildiği halde bir çaresine bakmamıştı. Korkusunda kaybolan biriydi annem. Beni koruyamamıştı. Koruyamadığı gibi beni üvey babamın suçunun nedeni olarak görmüştü. Bir kuma gibi belki de. Bütün bunları düşününce onu asla affedemiyorum.

Bu düşüncelerden bir türlü kurtulamıyorum.

İçim acıyor anlıyor musun? İçim acıyor.

Lütfen biraz ara verelim.

Bir saat kırk beş dakika sonra.

— *Yukarıda ki konuşmanın bir yerinde "komşular bu durumdan rahatsız olmaya başlamışlardı" demiştiniz. Biraz açar mısın nasıl rahatsız oluyorlardı?*

Komşularımız her akşam bizim evin gürültüsünden rahatsızlık duyuyorlardı. Yalnız dayaktan kaçarak evine sığındığım karşı komşumuz olan kadın yüreği iyilikle dolu bir insandı.

Bilgili ve bilinçli biriydi.

"Ben bu adamın sana karşı düşmanlığına bir anlam veremiyorum kızım. Bunun altında başka bir neden olmasın?" diye sürekli sorular soruyordu.

Annemle de konuşmak istemiş ama annem ona bir şey söylememişti.

Annem "içkidendir" diyerek geçiştiriyordu olayı.

— *Anneniz üvey babanızdan çok mu korkuyordu? Yoksa başka bir nedeni mi vardı? Üvey babanın sana karşı olan duyguları ortaya çıkmadan önce ilişkileri nasıldı?*

Annem o adamdan ölesiye korkuyordu. Sanıyorum bir gece hepimizi öldürmesinden korkuyordu. Ya da onu öldürmesinden, bilemiyorum. Sinirlenince bu anlamda tehdit ederdi. Belki de dışarı atılmaktan korkuyordu. Annem bir-

kaç günde bir, evden kovulur ama gitmezdi. Bu şartlarda insanın ilişkileri nasıl olabilir ki? Korkunun olduğu yerde sevgi olabilir mi? Bazen de döverdi. Annemi hep aşağılar hakaret ederdi. Bütün bunlara rağmen annem onun bir dediğini iki etmezdi. Önünde iki büklüm ne emir verecek diye beklerdi. Kendi kişiliğini sıfırlamıştı. Köle ruhlu da diyebiliriz. Mesleği vardı. Annem hemşireydi. Ama üvey babam istemiyor diye çalışmıyordu.

Bütün bu fedakârlıklarının karşısında hakaretten başka bir şey bulamıyordu.

Ağlamaktan başka da bir şey yapmıyordu. Yapamıyordu. Kısacası tamamen sindirilmişti. Bu korkusunu, bu sinmişliğini ben hâlâ anlamış değilim. Bir türlü çözemedim. Sanki annemin ruhunu çalıp öldürmüştü o adam.

— *Üvey babanın sana karşı olan davranışlarından mı anlıyordun sana ilgisini? Yoksa bu konuda sana bir şey söylüyor muydu?*

Annemin durumu ağırlaşana kadar söylemedi. Annem her gün biraz daha kötüye gidiyordu. Sürekli morfin yapılarak acılarını dindiriyorlardı Teyzem annemi ziyarete gelmişti. Annemin teyzeme benim için "Bir an önce evlenip gitmeli bu evden" dediğini duydum. Bir hafta sonra beni halamın oğluna istemeye geldiler. Üvey halamın oğluna. Yani üvey babamın ablasının oğluna.

— *Teyzen mi ayarlamıştı bu isteme olayını?*

Evet. Halamla konuşarak ona durumu anlatmış. Benim her gün dayak yediğimden bahsetmiş. Halam da beni oğluna almaya karar verdiği için istemeye gelmişler. Böylece benim dayaktan çok hayatımı kurtarmış olacaktı.

Ama onlar, yani halamlar üvey babamın bana karşı olan duygularını bilmiyorlardı.

— *Halanın oğluyla birbirinizi istiyor muydunuz? Aranızda duygusal bir yakınlık var mıydı?*

Ben ne olursa olsun bu evden kurtulacağım için istiyor-

dum. Hatta duyunca sevinmiştim. Ama halamın oğlu beni seviyormuş. Bunu sonra öğrendim tabi. Önce teyzem, sonra da kendisi söyledi.

— *Seni istemeye geldiklerinde üvey babanın tutumu ne oldu?*

Size verilecek kızımız yok diyerek hepsini kovdu. Bir süre sonra tartıştığı teyzemi de kovdu. Hepimiz korku içinde titriyorduk. Annemin durumu iyi olmadığı için yataktan kalkamıyordu. Annem bana kaş göz işaretiyle içeri gidip yatmamı istiyordu. Yüzüme kötü kötü bakıyordu. O bakışlarını asla unutmayacağım. Ben o adamın karşısında taş kesilmiştim sanki. İçiyordu. İçeriye gitsem başıma gelecekleri biliyordum. Bir ara rakı kadehini ağzıma dayayarak içmemi söyledi. Ben eline vurarak içeriye kaçtım. Kapının üzerinde anahtar yoktu. Odada deli gibi anahtar arıyordum. Onun geldiğini anlayınca kendimi kapının arkasına attım. Ama durdurmaya gücüm yetmemişti. Kardeşlerim öteki odada kilitliydiler. Annemin çığlıklarını duyuyordum. İçeri girerek bana birkaç tokat atıp yatağın üzerine fırlattı. Cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı kilitledi. Çığlık çığlığa bağırıyordum. Kardeşlerimde bağırıp ağlıyorlardı. Hepimizin sesi birbirine karışmıştı. O beni yakalayarak yatağın üzerine attı. Üstüme abanarak "Annen yakında ölecek. Sen benimle evleneceksin. Anladın mı? Başka yolu yok bunun." diyordu. Ben onu üzerimden itip kurtulmaya çalışırken karşı komşumuz olan kadının sesi üvey babamı taş gibi hareketsiz bıraktı. Kapıya vurarak "Aç kapıyı rezil herif yoksa hemen polis çağıracağım" diyordu. Üvey babam küfür ederek kapıyı açtı. Komşu kadın onun yakasından tuttuğu gibi duvara doğru iterek beni kolumdan tutarak kapıya yöneldi. Yanından geçerken üvey babamın yüzüne tükürdü. Kapıdan çıkarken de üvey babama "Erkeksen şimdi benim kapıma gel." demişti.

— *Kardeşleriniz başka bir odada kilitli. Anneniz yerin-*

den kalkamayacak kadar ağır hasta. Komşunuz olan kadın nasıl girebilmiş içeriye?

Annem kendini divandan yuvarlayarak yere atmış. Sürüne sürüne gidip onun kapısını çalmış. "Kurtar kızı" diyerek yardım istemiş. Oysa annem yerinden hiç kalkamıyordu nasıl yapmış bilemiyorum. Zaten komşu kadın beni götürdüğünde, annem kapının eşiğinde baygın bir şekilde yatıyordu.

— *Neden halanda ve ya teyzende kalmayı düşünmüyordun?*

Onlar üvey babamın korkusundan beni evlerine istemiyorlardı. Bu anlamda hepsini tehdit ediyordu.

— *Sonra ne oldu?*

Komşumuz olan kadın ertesi günü annemle konuşmaya gitti. Annem ona "Kızı kurtar bu onun gerçek babası değil" diye durumu anlatmıştı.

Komşu kadın geldiğinde "Neden sakladınız" diye bana sitem etmişti.

Sonra beni karşısına alarak halamın oğlunu isteyip istemediğimi sordu. Ben istediğimi söyledim. Teyzeme telefon açarak çağırdı. "Söyle yarın gelip yüzük taksınlar ve en kısa zamanda nikâhını yapıp kızı götürsünler. Şu andan sonra bu kız bende kalacak. Yüzüğü benim evimde takacaklar" diye teyzemle konuştu. Ertesi günü gelip yüzük taktılar.

Nikâh günü bir hafta sonrasına alınmıştı.

— *Bu duruma üvey babanız müdahale etmedi mi?*

Etmeye çalıştı. Kız kardeşimi göndererek beni eve çağırıyordu. Benim yerime komşu kadın gitti. Komşu kadın babama "Kız bende kalacak. Ben onun gelinliğini giydirerek kendi evimden çıkaracağım. Kendi ellerimle gelin arabasına bindirip göndereceğim. Eğer bir tatsızlık çıkarmaya kalkarsan, beni karşında bulacaksın. Neler olacağını sen düşün. Senin gerçek niyetinin ne olduğunu biliyorum" demiş.

Üvey babam karşısında hiç konuşamamış. Nedense ondan çok çekiniyordu.

— *Peki, tecavüz olayı nasıl gerçekleşti?*

Birkaç gün sonra annem fenalaşarak hastaneye kaldırıldı. Bir deri bir kemik kalmıştı. Korkunç acı çekiyordu. Acısını dindirmek için Hastaneye kabul etmişler. Çünkü daha önce götürdüğümüzde hastaneye yatırmayı kabul etmemişlerdi. O gün üvey babam da annemle birlikte hastaneye gitmişti. Kardeşlerim perişan görünüyorlardı. Bu beni çok üzüyordu. Kız kardeşime evde yemek olup olmadığını sordum. "Yok" dedi. Komşu kadın bana gelinlik bakmaya gitmişti. Kız kardeşime "Sen sokağa in. Babam gelirse koşarak bana haber ver. Ben eve gidip size makarna yapacağım" demiştim. Kız kardeşim sevinerek sokağa indi. Ben mutfakta çorbayla makarna yapıyordum. Bir ara kapının açıldığını duydum. Kız kardeşimin geldiğini sanarak "Babam mı geliyor" diyerek kapıya doğru koşarken onunla karşılaştım. Bir an donup kalmıştım. Sonra nasıl oldu bilmiyorum. Mutfağa koşarak elime bir bıçak alarak onun üstüne yürüdüm. "Bana dokunursan seni öldürürüm" dedim. Daha ağzımdan sözüm bitmeden yüzüme savurduğu tokatla duvara çarpıp yere düştüm. Elimden bıçak fırlayıp gitmişti. Orada mutfakta üzerime atıldı. Bağırmaya çalıştım ama ağzımı kapatarak bana sürekli vuruyordu. Kendime geldiğimde işini bitirmişti. Ben gözlerimi açtığımda o soluk soluğa pantolonunun kemerini bağlıyordu. Yüzüme kötü kötü bakarak "Şimdi git evlen de göreyim. Sen benimsin ve benimle evleneceksin. Ha istersen hiç evlenme." Sonra "nankör" diye bana tekme attı. Küfür etti. Yüzüme tükürerek çıkıp gitti.

— *Komşu kadının haberi oldu mu bu durumdan?*

Hayır olmadı. Bir süre öylece kaldım. Ne ağlayabiliyordum ne de bir şey düşünebiliyordum. Kız kardeşim gelmiş bana şaşkın gözlerle bakıyordu. "Abla babam daha gelme-

di. Korkma gelirse sana haber vereceğim. Sana ne oldu abla. Bayıldın mı?" diyordu şaşkın gözlerle.

— *Kaç yaşındaydı kardeşiniz?*

Yedi yaşında. Ben yerimden kalkarak komşunun evine zor attım kendimi. Korkunç şekilde titriyordum. Sanıyorum başıma gelen felaketin yeni yeni farkına varıyordum. Kendimi banyoya atarak yıkanmak istiyordum. Komşu kadın beni yarı çıplak banyonun önünde baygın bulmuş. Gözümü açtığımda hastanedeydim. Doktorlar sinir krizi geçirdiğimi söylemişler. Benim dilim tutulmuştu. Üç gün konuşamadım.

— *Tecavüze uğradığını anlamamışlar mı?*

Öyle bir şey akıllarına gelmedi sanıyorum. Zaten psikiyatri bölümüne götürülmüştüm. Annemin durumuyla, yediğim dayaklara yorumlamışlar. Ben üç gün sonra konuşabildim. Hastanede üç gün boyunca komşu kadın ilgilendi benimle. Komşu kadın vücudumdaki morlukların nasıl olduğunu sordu. Üvey babamın beni kapıda yakalayıp dövdüğünü söyledim. Bu üç gün boyunca ailemden hiç kimse gelmemişti yanıma. Komşu kadın dışında kimseyi görememiştim. Komşu kadın beni hastaneden çıkarıp eve getirmişti. Bir tuhaflık olduğunu seziniyordum. Teyzem geldiğinde bana sarılıp ağladı. Sonra anladım ki ben tecavüze uğradığım gün annem ölmüş.

— *Durumu kimseye anlatmadın mı?*

Bir hafta hiç konuşmadan yattım. Bu süre içinde bile dayak morlukları hâlâ geçmemişti. Ben kimseye tecavüz konusunda bir şey söylememiştim ama teyzem şüpheleniyordu.

— *Ne yapmayı düşünüyordun?*

İntihar etmeyi düşünüyordum. Ya intihar edecektim ya üvey babamı öldürecektim. Sanırım kız kardeşim teyzeme eve yemek yapmaya geldiğimi beni mutfakta yerde yatarken bulduğunu söylemiş. Teyzem komşu kadından izin ala-

rak bir geceliğine üvey babamdan duymadan evine götürmek istediğini söyledi. Gittik. Artık benim için hiçbir şey önemli değildi. Teyzem o gece benimle en azı iki saat konuştu.

Ben ona cevap vermiyordum. Benim için konuşmanın bir anlamı kalmamıştı. Çünkü teyzeme de kırgındım. O adamdan korkmayıp bana sahip çıksalardı bütün bunlar başıma gelmezdi. Söylesem ne olacaktı. Teyzem bir ara üvey babamın bir Arap ülkesine gitmek için hazırlık yaptığını söyledi. Hem sevinmiş hem üzülmüştüm.

Sevindim kardeşlerim o adamdan kurtulacaklardı. Üzüldüm dünyayı bir mikroptan kurtaramayacaktım.

— *Nikâh işi ne oldu halanın oğluyla evlenmedin mi?*

Yok evlenmedim. O adam kardeşlerimi annesinin yanına götürüp bıraktı ve çekip gitti. Ben bir süre teyzemde kaldım. Sonra çalışmaya başladım. Halamın oğluyla evlenemezdim artık. Onu o evden ve o adamdan kurtuluş olarak görmüştüm ve bunu başaramamıştım.

Kurtulamamıştım. Sevmediğim biriyle evlenmemin anlamı kalmamıştı. Bu beni sevdiğini söyleyen o insana da haksızlık olurdu. Çünkü onun bana karşı beslediği duyguları ben ona beslemiyordum. O duyguları ömrümün sonuna kadar almışlardı benden.

— *Teyzene ve ya başka birine tecavüze uğradığını hiç söylemedin mi?*

Hayır söylemedim.

— *Neden söylemedin?*

Bu çok farklı bir duygu... Sanıyorum hepsinden nefret ediyordum. Annemden. Teyzemden. Başka akrabalarımdan. O komşu kadın dışında herkesten. Bu kadar acı çekmemde hepsinin payı var diye düşünüyordum. Hâlâ bu düşüncemi değiştirmiş değilim. Kendi korkularının ve acizliklerinin akasına saklanarak benim hayatımla oynadılar. Bir zavallıdan ölesiye korktular. Babam olmayan bir insana

bana baba dedirttiler. Sonuçta büyük bir düş kırıklığı yaşamama neden oldular. Aman "rezil oluruz" diyerek o adamın yaptığı birçok şeye göz yumdular. Sonuçta onların korkularının cezasını ben ödedim. Bu duygular içinde onlara bir şey söylememin artık hiçbir önemi yoktu. Beni konuşsunlar istemiyordum. Bana acısınlar istemiyordum. Onun için sustum. Konuşmamın ne anlamı vardı?

— *Kardeşlerini görüyor musun?*

Bir defa bir kız kardeşimi görebildim. Onun dışında kimseyi göremedim. Zaten babaları benimle görüşmelerini onlara yasaklamıştı.

— *Üvey babanız yurt dışında değil miydi?*

Şu an değil bir süre sonra geri dönerek Kastamonu'ya yerleşmiş. Bir ara evlendiğini söylüyorlardı.

— *Üvey babanız Kastamonulu mu?*

Evet.

— *Anneniz?*

Annem göçmendi. Tatar asıllı göçmen bir ailenin kızıydı. Ama uzun yıllar önce gelip yerleşmişler buraya.

— *Şu an bir çocuk annesisin ve evlisin. Sonra nasıl gelişti hayatınız?*

Bir süre teyzemde kaldım. Yukarıda bahsettiğim komşu kadın benimle ilgilendi. Yanına alarak tedavi ettirdi. Sonra çalışma hayatına atıldım. Hem çalışıp hem okudum. Liseyi dışarıdan bitirdikten sonra açık öğretime girdim ve bitirdim. Tabi ki hayatımın bu anlamda gelişmesi komşu kadının sayesindeydi. Beni hiç bırakmadı. Tecavüze uğrayıp uğramamam konusunda bir şey sormadı ama sanıyorum tahmin ediyordu. Ekonomik anlamda destek oldu ve her şeyimle ilgilendi. Zaten teyzemde kısa bir süre kalmıştım. Komşu kadın bir süre sonra beni yalnız yaşayan teyzesinin yanına yerleştirdi.

Hayatımı kurtardı diyebilirim.

— *Evliliğinize gelmeden önce tedavi olmanız dikkatimi çekti. Tecavüze uğradığınızı doktora söylediniz mi?*

Uzun bir tedavi döneminden sonra söyleyebildim.

— *Eşiniz tecavüze uğradığınızı biliyor mu?*

Hayır bilmiyor.

— *Peki, kızlık zarı olayını nasıl hallettiniz?*

Diktirdim.

— *Nasıl diktirdiniz?*

Eşimi tanıyor, biliyorsunuz zaten. İyi bir mesleği, iyi bir konumu var. Onu çok sevdim. Hâlâ çok seviyorum. Eşime her konuda sonsuz güven duyuyorsam da bu konuda onunla konuşmaya çekindim ve korktum. Yani kadınların hep yaşadığı o korku.

Maalesef bu böyle, yaşamayan bu duygunun nasıl bir şey olduğunu bilemez. Benim bütün bu yaşananları nasıl bir duygu içinde yaşadığımı da sana anlatabilmem mümkün değil. Kurduğum hiçbir cümlenin neler yaşadığımı anlatabilmesi mümkün değil. Sonuçta benim eşimde, bu ülkede, bu gelenek ve göreneklerle, erkek egemen sistemin kültürünü alarak yetişmiş birisidir. Onu kaybetme riskini göze alamadım. Nikâhımıza bir gün kala bir doktora giderek kızlık zarını diktirdim.

Gerçi bu hiç hoşuma gitmedi ama başka çarem yoktu.

Bu yaptığımı düşündükçe, evliliğimi bir yalanın üzerine kurduğumun farkındayım. İnan ki bu beni çok ama çok rahatsız ediyor. Ama ne yapabilirim ki? Hem sevdiğim insandan tecavüze uğradığımı sakladım, hem de kızlık zarımı diktirerek onu kandırdım. Tek tesellim buna mecbur olmamdı. Yara benimdi ve ben yaramı sevdiğime göstermek istemiyordum. Aşıktım, aşkımı korudum sadece. Onu kaybedemezdim. Kaybetmekten ölesiye korktum.

Ne bir başına bu dünyayı değiştirebilirim ne de insanların katılaşmış kurallarını. Umarım bir gün kızlık zarının so-

run olmadığı bir dünyada yaşar kadınlar. Hayatım bir erkek tarafından cehenneme çevrildi.

Sonra o cehennemin içinde ikinci bir cehennem yaşadım yıllarca. Kızlık zarı cehennemi!

— *Bunu korkuyu sen bile bu kadar yoğun yaşadıysan, öteki kadınları düşünmek bile istemiyorum.*

Bu günkü aklım ve dünya görüşüme, o günlerde sahip olsaydım, kim bilir, belki de o kadar korkmazdım. Yine de içimizde nasırlaşmış bir şeyler var. Korkularla, kurallarla, dokuyup aptallaştırmışlar bizi.

Ürkek ve şaşkın olmuşuz. Sana neden konuşma gereği duydum biliyor musun? Sevginin, saygının, güvenin ötesinde, bu çalışmanı çok önemsiyorum. Şimdi bir soru da ben sorayım.

Bu söyleşileri ne yapmayı düşünüyorsun?

— *Bir gazetede dizi yazı olarak yayımlamayı düşünüyorum. Ama henüz karar veremedim. Çünkü kaç kişiye ulaşabileceğimi bilmiyorum?*

Tecavüze uğrayan çok da umarım konuşacak kadınlara ulaşabilirsin.

Ben elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama senden bir ricam var.

Bize yaşatılan bu acıların, gazete sayfalarının arasında, yitip gitmesine izin verme. Sakın bunu yapma! Sakın bunu yapma!

Sana yaramı gösterdim. O yaranın hatırına bunu kitaplaştır. Belki insanlara insan yanlarını hatırlatır bu kitap. Söz mü?

— *O sayıya ulaşabilirsem söz...*

SADECE (L)

Bu çalışmalarımın hemen başında yardım etmeleri için konuştuğum kadın arkadaşların içinde üçünün tecavüze uğramış olması beni dehşete düşürdü diyebilirim. Şimdi bana öyle geliyor ki sanki birçok tanıdığımız kadın, tecavüze uğramış ama susuyor.

Bu duygular içinde, konuştuğum ve karşılaştığım kadınların gözlerinin içine, merak ve şüpheyle bakmaya başladım.

Bu da beni üzüyor. İşte onlardan birisidir, L.

Evet, onu sadece "L" diye tanıyacağız. Hemen belirtmek istiyorum ki "L" harfi de onun adının veya soyadının baş harfi değil. Onun hakkında istersem hemen bir dakikada bir sürü şey söyleyebilirim. Bir sürü meziyetini ve yeteneğini sayıp dökebilirim. Ama ben mesleğini bile söyleyemeyeceğim. Söyleyemiyorum çünkü adını ve ya mesleğini söylediğim an, tanıyıp tanıyamayacağınızı bile söylemek hakkına sahip değilim.

Ama şunları da belirtmeden geçemem. L'in iyi bir konumu var. Akademik eğitim almış. Ekonomik bağımsızlığını kazanmış, başarılı bir kadın. Onun hakkında söyleyebileceklerim bu kadar.

— İlk sorumu sormadan önce benimle konuştuğunuz bu söyleşiyi kabul ettiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum.

Hayır, bu yanlış sevgili Suna. Ben sizinle konuşmak için bu söyleşiyi kabul etmiş değilim. Bu çalışmanızı önemsediğim ve önemli bulduğum için kabul ettim. Size ben geldim ve gönüllü oldum.

Yedi yıldır konuşmadım bundan sonra da konuşmak niyetinde değildim. Ama bu çalışmanızı önemsedim. Çok yararlı olacak diye düşünüyorum. Ben tecavüze uğrayan kadınlar ve kendim adına size teşekkür etmek istiyorum. Sizi tanıyorum çalışmalarınızı ve duyarlılığınızı takdir ediyorum. Şiirlerinizi seviyorum. En önemlisi de size güveniyorum. Onun için şu an karşınızdayım. Bu kitabı sabırsızlıkla bekleyeceğim. Kader arkadaşlarımın duygularını neler yaşadıklarını merak ediyorum. Sanıyorum çok gevezelik ettim. Bir şey daha ekleyip sözü size bırakacağım. Söylediğim her şeyin aynen yazılmasını istiyorum. Benimle yaptığınız söyleşi kitaba girmeden önce okumak istiyorum.

— *Hakkımdaki düşünceleriniz için teşekkür ediyorum ama benimle ilgili söylediğiniz bu güzel duygu ve düşüncelerinizi yazmazsam daha iyi olacak sanıyorum. Bu bölümü yazıdan çıkarmama müsaade eder misiniz?*

Söz verdiniz. Söylediğim her şey yazılacak. Hakkınızdaki düşüncelerimdir beni karşınızda oturtan. Hem bu benim düşüncelerimdir sizin değil.

— *Peki, çok içime sinmese de sizin dediğiniz olsun. Yüreğimi daraltan şu sorudan hemen kurtulmak istiyorum. Tecavüze mi uğradınız?*

"Evet, tecavüze uğradım."

— *Kim yaptı bunu?*

Bir arkadaşım tarafından tecavüze uğradım. Şöyle de diyebilirim. Arkadaşım, dostum diye bildiğim düşünce birlikteliği taşıdığım biri tarafından tecavüze uğradım. Adını andığım an sizin de tanıyacağınız biri tarafından. Ama ben kendime nedenler bularak sustum.

Benim başıma gelen bu iğrenç ve aşağılık olay bana şu-

nu öğretti. Kadınların konumu ne olursa olsun içlerindeki o eziklikten kurtulmaları mümkün olmuyor. Kadınsan, tecavüze uğramışsan "muhakkak sende de bir suç vardır" diye düşünülür hep. Hani bilirsiniz "Dişi köpek" örneğini. Utanır susarsınız. Korkar susarsınız. Toplum içindeki konumunuzu ve yerinizi düşünür susarsınız. Ailenizi düşünüp susarsınız. Çaresizliğinizi düşünüp susarsınız. Hep bir susma nedenimiz vardır biz kadınların. Biraz önce sen demiştin ya "İçimizdeki bu yerleşik korkulardan nefret ediyorum" diye. Bütün bu nedenlerin altında derinleşmiş o korkular yatıyor. Korku ve baskıyla büyütülen biz kadınlarda bu korkular daha çok derindir. Bir türlü ne olursa olsun o korku kuyusundan çıkamıyoruz. Yüzyılların bu olumsuz mirasından hepimiz fazlasıyla payımıza düşeni almışız. Ben de dâhilim buna. Bu duyguyu içimizde bir yerlerde saklıyoruz hep. Bu duyguyu görmüş olduğumuz eğitim bizden söküp atamıyor. Hayatımız boyunca hangi konumda olursak olalım bu duygudan kurtulamıyoruz.

— *Tecavüze uğramasaydınız "Anlatırsam acaba ne derler?" düşüncesinin sizde de var olduğunu, içinizde bir yerlerde durduğunu söyleselerdi kabul eder miydiniz?*

İtiraf etmeliyim ki asla kabul etmezdim. Böyle bir şeyi kendime yakıştıramazdım. Ama öyle değil işte. Bir şeyi yaşamak farklı bir şeydir üzerinde konuşarak fikir yürütmek farklı bir şey. Başınıza gelince bu gibi durumların üzerinde konuşmak kadar kolay olmadığını anlıyorsunuz. İçinizde gizlediğiniz korkular birden hortlayıveriyor. Ben bunu bizzat yaşayarak kendimde gördüm. Sürekli "medeni cesaret"ten söz eden ben, medeni cesaretimin olmadığını gördüm. Birdenbire söylediklerimin tam tersi duyguların, düşüncelerimin üzerinde baskı kurduğunu beni yönlendirdiğini gördüm. Toplumsal baskının birey cesaretini, nasıl an an yok ettiğini çok ciddi bir şekilde deneyimimle yaşadım ve

gördüm. Maalesef kendimle kavgalarımda o korkuya yenildim. Ve sustum.

— *Olay nasıl oldu?*

İstanbul dışından gelmişti. Beraber bir etkinliğe katılacaktık. Güzel bir etkinlikti.

Sözünden, sohbetinden, düşüncelerinden hoşlandığım biriydi. Düşünceler boyutunda anlaştığım bir yol arkadaşımdı. Etkinlikten sonra onu yemeğe davet ettim. Dışarıda yemeğimizi büyük bir keyifle yedik. Hatta ikişer duble de rakı içmiştik. "Kahvelerimizi bizde içelim" dedim.

Sevinçle kabul etti. Birlikte eve geldik. Kahvelerimizi içip oldukça geç bir saate kadar sohbet ettik. Hatta uzun süredir İstanbul'dan uzak kaldığını İstanbul'u çok özlediğini, sabah ona İstanbul'u gezdirip, gezdiremeyeceğimi sordu.

"Olur" dedim." Hatta uzun süredir bende gezme niyetiyle hiç dışarı çıkmadım bana da iyi gelir" dedim.

Ona, "misafir odası" diye adlandırdığım odada bir yatak hazırlayıp, orada uyuyabileceğini söyledim. "İyi geceler" diyerek odama gittim. Bir süre sonra uyumuşum.

Üzerimde bir ağırlıkla uyandım. Önce kâbus falan gördüğümü düşündüm. Kafamı toparlayamıyordum. Bu kimdi? Ben neredeydim? Bir süre sonra evimde olduğumu onun konuğum olduğunu hatırladım. Onunla boğuşmaya başladım. Bir taraftan da ikna etmeye çalışıyordum. Ama hayır o beni duymuyordu ve gerçekten çıldırmıştı. Oda karanlıktı o açık bıraktığım gece lambasını kapatmıştı. Bir süre sonra gücüm tükendi.

Kendimi korumayı bırak nefes bile alamıyordum. On beş yirmi dakika içinde ben tecavüze uğramış bir kadındım. Ne kadar kolay değil mi? Kulaklarımda sadece onun solukları kalmıştı."

— *Hiç konuşmadan odayı terk mi etti?*

Evet. Hızla odayı terk etti. O süre içinde ağzından tek kelime çıkmamıştı. Bir süre ne yapacağımın şaşkınlığı için-

de öylece kaldım. Birden yerimden fırlayarak banyoya koştum. Öğürtüler içinde saatlerce suyun altında kaldım. Kendimi müthiş bir şekilde kirletilmiş hissediyordum. Tabi bu ara ne yapmam gerektiğini düşünüyordum ama bir türlü kafamı toparlayamıyordum. Odaya geçerek üstümü giyindim. Sanki içimde birkaç sözcük kendi kendini tekrarlayıp duruyordu. "Sen artık tecavüze uğramış bir kadınsın. Sen artık tecavüze uğramış bir kadınsın."

Bu sözcükler yüzlerce defa yankılanıp durdu yüreğimin ve beynimin çığlıklarında. Birden o adamın hâlâ benim evimde olduğunu anımsadım. Her tarafım buz kesmişti. O ana kadar evimde olduğunu unutmuştum. Sanıyorum bilincim durmuştu. Uyuduğu odanın kapısına kadar gittim. Tam kapıyı açıp içeri girecektim ki elim kapıya dokunmayı reddediyordu. Elim havada öylece kalakalmıştım. Ne kadar kendimle mücadele ettim bilmiyorum. Sonuçta, kendime okkalı bir küfür savurarak içeri daldığımda onu bulamadım. Gitmişti.

— *Elim kapıya gitmeyi reddediyordu dediniz. Bu korkudan mıydı? Yoksa başka bir nedeni mi vardı? O anki duygunuz neydi?*

Hayır, sanıyorum korkudan değildi. Zaten korkacak bir şey kalmamıştı. Ötesi ölümdü. O an ölümü veya bana o anlamda bir zarar vereceğini hiç düşünmedim. Sanıyorum bilinçaltım beni suçluyordu. Ya da şöyle bir soru soruyordu "Onu bu eve sen davet ettin. Şu an karşına dikilip" "İstemeseydin beni evine davet etmezdin." dese ne yapacaksın? Elimi bir an durduran böyle bir suçluluk psikozu gibi bir şeydi sanırım. Tabi ki bu da bir korkudur. Yanlış anlaşılma korkusu. Elimi donduran işte bu korkuydu. Belki yüzünü görmek istemiyordum.

Doğrusu hâlâ bilmiyorum.

— *O ruh hali içinde, duygularınızın ve düşüncelerinizin tahlilini, nasıl yapabiliyordunuz?*

Hayır. O an hızla aklımdan geçenlerin tahlilini yedi yıl boyunca yaptım. O an sadece aklımdan geçenlerin tereddüdünü yaşıyordum. Sonra şunu anladım. İnsan o gibi zamanlarda birkaç dakika içinde belki de neredeyse bütün ömrünce düşünebileceğini o birkaç dakikada o kadar hızlı düşünüyor ki bunu herhangi bir şeyle ölçmek hâlâ zor geliyor bana. Ne ışık hızıyla ölçebilirim, ne ses hızıyla.

Düşüncenin o müthiş hızıyla düşünüyorsunuz bütün bunları.

Evet, o bana tecavüz etmiş ve gitmişti. Kapıda kalakalmıştım. Çığlık çığlığa bağırmak istiyordum ama bağıramıyordum. Sanıyorum komşuların çığlıklarımı duyup polis çağırmasından korktum. Bakın o durumda bunu bile düşünebilmişim. Çalışma masamın üzerindeki makası alıp o adamın yatarak kirlettiği, çarşafı, yorganı, yastığı parçalara ayırdım. Sonra sabaha kadar temizlik yaptım. Ayağının, elinin dokunduğunu tahmin ettiğim yerleri defalarca yıkadım sildim.

Tekrar kendimi banyoya attım. Yıkandım... Yıkandım... Yıkandım...

Tabi ki şu an sizin karışınızda oturduğum gibi sakin bir görüntüm yoktu. Çıldırıştım diyebiliriz. Müthiş öfkeliydim. Aslında sinir krizi geçiriyordum desem daha doğru olur. Yatak odasına girince gözüm yatağa takılıp kaldı. Ne kadar öyle kaldım bilmiyorum. Benim gibi yatağım da kirletilmişti. Çarşafı, yastığı, yorganı alıp çöp torbalarına tıkıştırıp kapıya bıraktım. Onları keserek, küçük parçalara ayıracak halim kalmamıştı. Çıplak yatağımın üzerinde saatlerce ağladım. Saatler geçtikçe, yaşadığım bilince çıktıkça, daha da kötü oluyordum.

Ne zaman uyuduğumu bilmiyorum. Uyandığımda saat öğleni geçiyordu.

— *Herhangi bir uzmandan örneğin hiç psikiyatri yardımı aldınız mı?*

Evet, aldım ama iki ay sonra.

— *Neden iki ay beklediniz?*

Kendi kendimi tedavi edebileceğimi düşündüm. Ruhsal yaralanmamın farkındaydım. Ama bu kadar derin olacağını düşünememiştim. Belki de şu an psikiyatri yardımı için bile söylediğim şeyler doğru değil. Belki de konuşmamak için gitmedim. Korktum. Utandım. Ne bileyim garip bir duygu işte. Anlayıp çözemediğim bir duygu.

— *Nasıl bir ruhsal yaralanma hissediyordunuz kendinizde?*

Bir kere müthiş derecede içime kapanmıştım. Mecbur olmadıkça dışarı çıkmıyordum. Her anım tecavüz sahnesiyle iç içe yaşanıyordu. O hep gülümseyen, kendine güvenen kadın gitmiş, yerine ürkek, kuşkulu, sinirli biri gelmişti. Uykusuzluk çekiyordum. Kafamın içindeki soruya bir türlü yanıt bulamıyordum. "Neden" diyordum sürekli. "Neden böyle bir kötülük yaptı bana? Neden ben? Neden beni seçti? Onun bütün görüntülerini gözümün önünden geçiriyordum. Sohbetlerde, etkinliklerde söylediklerini düşünüyordum. Güzel bir dünyada eşit hakça bir paylaşımdan yana olan bu insanın, içindeki canavarı arıyordum ama bulamıyordum.

Tabi ki bana yansıyan görüntülerinde. Neden hiç görememiştim.

Yıllar boyunca o canavarı nereye saklamıştı. Ben o canavarı neden hissedememiştim. Nasıl yapmıştı bunu? Nasıl? Onun konumundaki biri, içinde böyle bir canavar taşıyabilir miydi? Ama maalesef taşıyordu ve içindeki o canavar yemek için beni bulmuştu.

Belki başka kurbanları da vardır. Bunu nereden bileceğiz.

— *Psikiyatri yardımından sonra sizde ne gibi iyileşmeler oldu?*

İnanılmaz derecede yararını gördüm. Doktorla konuş-

tukça arındığımı hissettim. Kısa bir süre sonra uyku düzenim normale döndü. Kendimle yaptığım iç kavgalarımda azalma oldu. Kendimi suçlamaktan vaaz geçtim. Suç benim değildi. Canavar olan ben değildim. Kısacası doktorum olan o güzel insan beni kendimle barıştırdı. Şu an kendimle gayet barışığım diyebilirim.

— *Ne kadar devam ettiniz? Tedavi ne kadar sürdü?*

İki yıl sürdü.

— *O günden sonra size tecavüz eden insanla hiç karşılaştınız mı?*

Karşılaştık.

— *Nerede nasıl karşılaştınız? O andaki duygularınızı anlatabilir misiniz?*

Kalabalık bir ortamda karşılaştık. İkimizin de çevresi çok kalabalıktı. Orada olduğunu bilmiyordum. Birden göz göze geldik. Renginin sarardığını gördüm. Görüntüsünün altındaki zavallıya acıdım birden. Ama bana selam vermeye kalkınca öfkelendim. Bakışlarım gözlerine çakılıp kalmıştı. Bir süre sonra gözlerini kaçırdı. Orada kalamayacağımı hissettim. Bütün insanlara onun bir tecavüzcü olduğunu bağırmak istiyordum. Söylediği bütün o güzel sözlerin yalan olduğunu haykırmak istiyordum. Elim ayağım buz kesilmişti. Sırtımdan soğuk terler akıyordu. Kendimi dışarıya zor attım. Kendimi doktorumun karşısında bulmuştum. Üç yıl sonra beni karşısında görünce çok şaşırmıştı. Şunu hemen söylemek istiyorum. Size tecavüz eden biriyle karşılaşmak, tecavüze uğramaktan bile aşağılık bir duygudur. İnsanı küçültüyor. Aciz çok aciz olduğunuzu bütün duygularınızda derinden duyumsuyorsunuz.

Çaresiz kalıyorsunuz. Çaresizlik başlı başına pis bir duygudur zaten. Bu duyguyu hiç sevmem ve bana bu olay hep bu duyguyla tanıştırdı.

— *Şu an karşılaşsanız yine kaçar mısınız?*

O anı yaşamadan bunu söylemek zor. Karşılaşmadan ön-

ce de kendime soruyordum. "Bir gün herhangi bir yerde onu karşında bulursan ne yaparsın?" diye. Benim yerime onun kaçması gerektiğini düşünüyordum ama sonuçta o an gelince, bunun tam tersi oldu. Onun utanıp kaçması gerekirken, o utanmazlık karşısında ben dayanamamış kaçmıştım. İdeal insan görüntüsünün altında kocaman bir yalandı o.

İnsanların önünde saygı ve sevgiyle durmalarına ona öyle sevgi ve saygı dolu bakışlarla bakmalarına dayanamadım belki de. Yo hayır böyle konuşmam doğru değil. Sanki öyle olmasa orada onunla aynı ortamda kalabilir miydim? Kesinlikle hayır. İlginç olan benim oradan kaçmamdı. Belki yine kaçarım. Bilmiyorum.

— *Bu olay aşk hayatınızı etkiledi mi? Karşı cinse karşı duygularınızda ve düşüncelerinizde bir değişiklik yarattı mı?*

Bu sorunuz sizin şiirinizden birkaç dizeyi hatırlattı bana. Yanlış olursa düzeltin lütfen. "Al ömrümü ikiye böl / Böl aşka ve aşksızlığa / Aşk yoksa / Bir tek günde vur beni". Ne yazık ki, yedi yıldır bu olay beni aşksız bıraktı. Sizin bu dizelerinize göre beni vurmak gerekiyor. Ne yazık ki bu gerçek ve ben bu duygular içindeyim. Ama bir gün bu olumsuzluğu da yeneceğime inanıyorum.

— *Yedi yıldır hiçbir duygusal arkadaşlık yaşamadınız mı?*

Olayın üzerinden dört yıl geçtikten sonra birkaç arkadaşım oldu. Ama aşk yaşayamadım. Oysa ben sık âşık olan biriydim. Kalbim heyecanla çarpmadan yaşayamayacağımı düşünüyordum. O günden sonra karşı cinse karşı içimde hep bir kuşku bir kırgınlık kaldı. Sanki kalbimdeki o tutkulu heyecanı, o gece yaşadıklarım alıp götürdü. Öldürdü. Ama inanmak başarmanın yarısı olduğuna göre, bütün bu olumsuz duyguları yeneceğime, bunu başaracağıma inanıyorum. Evet inanıyorum.

— Son soruyu size bıraksam kendi kendinize nasıl bir soru sorarsınız?

Aslında kendi kendime hiç durmadan sorduğum soruları yüksek sesle hepimize, yani bütün kadınlara sormak istiyorum.

Neden biz kadınlar bu gibi durumlarda başkasının suçunu ve ayıbını kendimizin suçu ve ayıbı gibi görüyoruz?

Hiçbir suçumuz ve ayıbımız olmayan durumlardan kendimize suç ve ayıp duyguları yükleyerek acı çekiyoruz ve susuyoruz?

Neden?

Neden bunu yapıyoruz?

Neden bir türlü o istediğimiz "biz" olamıyoruz?

Neden düşüncelerimizi bir yaşam biçimine dönüştüremiyoruz?

Hakkımızda ne düşünürler diye ve ya bir şeyleri koruma adına bu kadar zavallı olabiliyoruz?

Bir yerlerde bir yanlışlık var. O yanlışlık sadece bizde değil bunu biliyorum.

Ama neden sadece bizim üzerimize kalıyor?

Ya da biz kendimize mal ediyoruz. Evet, biz kendimize mal ediyoruz.

Sonra, hemcinslerimizin yaşadıklarına çok duyarsız kalabiliyoruz. Hatta yaşadıklarından dolayı onları suçlayabiliyoruz. Bu çok önemli bir sorundur. Bu güne kadar tecavüz olaylarında hep kadınlar suçlanmıştır.

Kadınlara şüphe ile bakılmıştır.

Bunu da en çok maalesef ki, kadınlar kadınlara yapmıştır. Oysaki bu durumda ayıp yaşatana aittir. Bu durumun mağduru olan kadına ait değil bu ayıp. Bunu neden bir türlü anlayamıyoruz?

Tabi ki bu sorulara bir sürü neden sıralayabiliriz. Eğitim. Kültür vs.

Ama ben öyle bakamıyorum. Cahil dediğimiz insanda

bile insani duygular vardır. Bu insanın doğasında bulunmaktadır. İnsan aklın yanı sıra duygularla var olan bir canlıdır. Hele kadın doğurandır. Yaratandır. Annedir. Onun içindir ki duyarlıdır. Duyguludur. Ama hemcinslerimiz söz konusunu olduğunda belki de gizli "Rakibimiz" olarak gördüğümüzden dolayı, gerçekten de acımasız olabiliyoruz. Bunu en son bir tecavüze uğrayıp da büyük bir yüreklilikle açıklayan bir kadına yapılanlarda da gördük. Bu gibi bir durumu açıklayan kadın toplum dışına itiliyor. Suçlanıyor ve hatta öldürülüyor. Ayıplanıyor. Hor görülüyor. Bunu da en çok yakınları, arkadaşları, komşuları yapıyor. Ailesi yapıyor...

Bu olay karşısında bile kadını kadının karşısında görüyoruz. En çok da beni bu yaralıyor. İşte "söylersem ne derlerin" altında yatan korku budur. Sahipsiz ve yalnız bırakılma korkusu. Biz kadınların aşması gereken durum budur diye düşünüyorum.

— *Bu durumu nasıl aşabiliriz?*

Bu tehlikenin çok yakınımızda olduğunu düşünürsek belki mağduru bir daha mağdur etme hakkını kendimizde görmeğiz.

Kadın bu tehlikenin en yakınındaki adaydır.

Bunu asla unutmayalım.

Benim bir gün tecavüze uğrayabileceğim asla aklıma gelmemişti.

Ama oldu işte.

Onun için bu kitabı çok önemsiyorum.

Tecavüzcü erkekler tarafından, aşağılanan kadınların duygularını belki anlarlar diye. Biri anlamasa biri anlar diye. Biri görmese biri görür diye.

Kadınların kadın acılarına sahip çıkacakları bir dünyayı özlüyorum.

Kadınlar kadın acılarına sahip çıkarlarsa, kadınlar bu

kadar acı çekmezler. Buna yürekten inanıyorum. Her anlamda bu geçerlidir.

Lütfen acı çekenin yerine koyalım bir kendimizi.

Erkek egemen sistemin, kadını bir seks objesi gibi gördüğünü unutmayalım. Erkeğe "hak" *görüldüğümüz içindir* taşıdığımız yaralar.

Bu tehlikenin bütün kadınlar için geçerli olduğunu unutmayalım.

AYŞE

Ayşe'de bizim mahalleden, yani sosyal çevreden bir arkadaşımız. Tabi ki kendisi konuşmak istediğini söyleyene kadar, tecavüz mağduru olduğunu bilmiyordum.

— *Mesleğinizi öğrenebilir miyim?*

Hukuk Fakültesini bitirdim.

— *Nereli doğduğunuzu söyleyebilir misiniz?*

Elazığ doğumluyum ama İstanbul'da büyüdüm sayılır. Çok uzun yıllardır bu kentte yaşıyoruz.

— *Kaç kardeşsiniz?*

Altı kardeşiz. İki kız dört erkek.

— *Neler yaşadığınızı anlatır mısınız?*

O zamanlar öğrenciydim. "Parasız Eğitim Hakkımızdır" diye bir basın açıklamasına katılmıştım. O gün basın açıklamamıza izin verilmediği gibi birçok kişi dövülerek gözaltına alınmıştı. Ben gözaltılar başladığı zaman oradan uzaklaşmış, okulun bahçesine girmiştim.

Bir saat sonra bir arkadaşımla buluşmak için okuldan ayrıldım. Biraz yolumu uzatarak ana caddeye indim. Karşıdan karşıya geçmek için yürüyordum. Yaya geçidine yüz metre falan kala bir sivil araba önümde durarak aşağıya iki kişi indi. Birden koluma girerek "Kurtulacağını mı sanıyordun yürü bakalım" diyerek beni arabaya soktular. Neye uğradığımı şaşırmıştım. Bağıramamıştım bile. Birisi başımı

önüme doğru bastırıyordu. Başımdan bastıran sürekli küfür ediyordu.

Birisi de iki kolumu birden bükerek arkada tutuyordu. Bir kişi de arabayı kullanıyordu. Beni arka döşemeyle ön döşemenin arasına sıkıştırmışlardı. Kafamdan bastıran öyle kötü bastırıyordu ki boynumun kırılacağını düşünüyordum. Sanki parmakları boynumu deliyordu. Ağzımdan sadece hırıltı gibi bir ses çıkıyordu. Telsiz sesleri duymasam o an kim olduklarını bile bilmiyordum. Beni emniyet müdürlüğüne götürdüler. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Bu benim ilk gözaltımdı. İnanın çok korkuyordum. Oraya dair çok şey duymuştum. Bana işkence yapacaklarından korkuyordum. Arabadan indirmeden önce gözlerimi bağlayıp arkadan ellerimi kelepçelediler. Kısa bir yürüyüşten sonra asansöre bindirdiler.

Kaçıncı kata çıktığımızı bilmiyordum. Ama her yerden telsiz sesleri ve konuşmalar geliyordu. Koridorda yürürken birisiyle konuşmuşlardı. Yanımızdan geçen birisi şöyle demişti.

"O misafirlerimiz hâlâ gelmeye devam ediyor demek." Başımdan bastıran "Güzel misafirlere her zaman kapımız açıktır" diye cevap vermişti.

Kollarımla başım bana ait değildi sanki. Gözlerim bağlıydı ve ben karanlıktan korkuyordum. Birinin içeri girdiğini hissedince zorlukla yerimden doğruldum. Birkaç adım geri geri gidince duvara dayanmıştım. Korkumdan ayakta zor duruyordum. Birçok arkadaştan orada neler yaşadığını dinlemiştim. O arkadaşların sesleri beynimin içinde uğulduyordu hep. Başım dönüyor gözlerim kararıyordu. Başımda müthiş bir ağrı vardı. "Beni arkadaşlarımın yanına götürün" dedim. Cevap vermedi. Nefes seslerini duyuyordum. Dehşete kapılmıştım. Bir taraftan de "korktuğunu belli etme" diyerek kendime cesaret vermeye çalışıyordum. Ama bu mümkün değildi ölecek kadar korkuyordum. Kulağımın

dibinde kötü kötü nefes alıp veriyordu. Bana vuracak diye beklerken, iki eliyle birlikte, iki göğsümü sıkmaya başladı. Çığlık çığlığa bağırıyordum.

Beni yere fırlatarak üzerimi soymaya başladı. Kot pantolon giydiğim için çıkarmakta zorluk çekiyordu. Ben yerde debelenip, rastgele tekmeler atarak bağırıyordum. Bir süre sonra belden aşağım çırılçıplaktı.

Bana tecavüz etti. Ben öylece ölü gibi yatıyordum. Kollarımı hissetmiyordum. "İlk erkeğin ben oldum" diyerek ayağıma tekme attı. "Bunu hiç unutmayacaksın" diyerek dışarı çıktı. Öylece çıplak ve bitkin bir şekilde yatarken öteki geldi. O da tecavüz etti. Elini bacak arama sokarak kokladı. "Taze kana da bayılırım hele o kan bir kızın kanıysa." Başımı iki elinin arasına alarak sıktı. "Bu kan sizin gibilerin kızlık kanıysa iyice bayılırım" diyerek başımı yere çarptı. Elini bir daha içime soktu. Göz bağımı hafif aralayarak kanlı parmaklarını bana gösterip yaladı. O çıkınca biri daha gelip tecavüz etti. O kadar kötü durumdaydım ki kıpırdayamıyordum. Yüzlerini gözümün önüne getirmeye çalışıyordum. Sanıyorum son gelen arabayı kullanan polisti. Ama onun yüzünü tam olarak görememiştim. O tecavüz ettikten sonra beni tokatlayıp saçlarımı yoldu. Sonra da bana "Aklın başına geldi mi? İstersek seni burada gebertiriz, kimsenin haberi bile olmaz. Dua etki bizim gibilerin eline düştün. Bilseydim kız oğlan kızsın ilk önce ben becerirdim seni. Hoşuna gitti mi ha? Hangimiz daha iyi becerdik seni. Demek ki sizin gibilerden de bu yaşa kadar kendini s...den duranlar da var. Ne yazık ki ilk şöleni kaçırdım" diyerek memelerimin ucunu sıktı. Saçlarımı çekti. Yüzüme tükürdü.

"Kaltak, orospu" diyerek hakaretler etti. Bacaklarıma üst üste tekmeler savurdu. Orada ne kadar öylece kaldım bilmiyorum. Bir süre sonra kollarımdaki kelepçeleri çözdü-

ler. Üzerimi giyinmemi söylediler. İki kişi koluma girerek asansörle aşağı indirdiler.

Sonra arabaya itekleyip iki kişi yanıma bindi. Arabayı süren bir şarkı söylüyordu. Şivesi Lazcaydı. Sanırım sözlerinin bir kısmı aklımda kalan kadarıyla şöyleydi. "Ay vurmuş güzel gece/ gel gidelim bu gece."

"Bu gece gittiğin yetmedi mi" diye aralarında şakalaşıp gülüşüyorlardı.

Araba bir süre yol aldıktan sonra gözlerimi açtılar. Başıma bastıran arabanın kapısını açarak aşağıya indi. Beni dışarıya çekerek

"Şimdi defol bir daha da gözümüze görünme" diyerek beni sırtımdan itekledi. Sonra çantamı önüme atarak gittiler.

— *Bırakıldığın yer neresiydi?*

Bir süre nerede olduğumu hatırlayamadım. Hava iyice kararmıştı. Beni aldıklarında saat ikiydi. Sonra Unkapanı'nda olduğumun ayırtına vardım. Alt geçidin merdivenlerinde bir süre oturdum. Yanımdan geçenler çok garip bakıyorlardı. Zaten saat geçti. Çevrede çok az insan vardı. Bir genç yanıma gelerek "Hasta mısın" dedi. Çantamı açmasını rica ettim. Öylesine titriyordum ki ellerim tutmuyordu. Çantamdaki paranın yerinde durup durmadığını merak ediyordum. Çantamdaki para yerinde duruyorsa, taksiyle teyzeme gitmek istiyordum. O şekilde eve gidemezdim. Parama dokunmamışlardı. Zaten on üç milyon para vardı çantamda. O arkadaşın koluna girerek alt geçitten karşıya geçtim. Bana bir taksi durdurup bindirdi.

"Gittiğiniz yere bırakabilirim" dedi. Yüzüne baktım. "Ya bu da bana kötülük yaparsa?" diye düşündüm bir an. Temiz bir yüzü vardı. İyi bir insana benziyordu. Soru dolu bakışlarından halime üzüldüğü anlaşılıyordu. Yalnız kalmaktan korkuyordum. Kabul ettim. Beni arabanın arkasına geçirip kendisi de önde oturdu. Soğanlıda oturan teyzemin

kapısına kadar götürdü. Yol boyunca arada bir dönerek yüzüme bakıyordu. Ne adımı sordu ne adını sordum. Taksiden inerken teşekkür ettim o kadar.

— *Durumu teyzenize anlattınız mı?*

Eve gittiğimde eniştem evde yoktu. Teyzemle kızı evdeydi. Beni görünce şok olmuşlardı. Teyzem "Sana ne oldu? Biri bir şey mi yaptı?" diyerek dönüp duruyordu. Boş bakışlarla yüzlerine bakıyordum. Titriyordum. Birden "Çok hastayım" dedim. Yıkanmak istiyorum. "Yıkanmak ve uyumak istiyorum." Teyzemin kızı beni banyoya götürdü. Titremem çoğalmıştı. Teyzemin kızı "Sana yardım edeceğim" dedi. Kabul etmedim. "Suyu aç yeter" dedim. Çok endişeli görünüyordu. Suyu ayarlayıp dışarı çıktı. Üstümü çıkarırken gözüm aynaya takıldı. "Tanrım bana ne olmuştu?"

Yüzüm kireç gibi bembeyazdı. Dudaklarım titriyordu. Gözlerim hiç görmediğim kadar iriydi. Sanki o ana kadar tecavüze uğradığımı unutmuştum. Birden dehşete kapıldım. Lavaboya tutunmasam düşecektim. Kustum. Oturarak pantolonumu çıkardım. Pantolonumun paçalarının arası ıslaktı. Siyah bir pantolon olduğu için, ıslaklığın kan mı, yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamadım. İç çamaşırıma bakınca kan olduğunu anladım. Kanımla onların spermleri birbirine karışmıştı. Bir daha kustum. Suyun altında ne kadar kaldım bilmiyorum. Çok kalmış olacağım ki, teyzem banyonun kapısına tam üç defa gelmişti. Teyzemin kızının çamaşırlarını giyindim. Kanamam vardı. Regli olmuşum diye pet istedim. Bütün soruları yanıtsız bırakarak yatağa girdim. Her yerim ağrıyordu. Başım, boğazım, göğüslerim, karnım, belim ağrıyordu. Teyzemin kızı yanıma oturmuş yüzüme bakıyordu. Ağrı kesici istedim. İki tane birden içtim. Teyzemin kızı "Ne oldu Ayşe" dedi. Ben de "Bir şey yok. Gözaltına alındım biraz dayak yedim hepsi bu. Lütfen teyzeme söyle telaş etmesin. Annemleri ara

burada olduğumu söyle. Yalnız gözaltına alındığımı onlar duymasın. Annemin telaşını biliyorsun" dedim. "Tamam" diyerek odadan çıktı. Teyzemin kızının söylediğine göre sabaha kadar inlemişim. Birkaç defa bağırmışım. O sabah beşe kadar başımda beklemiş.

Öğlene doğru uyandım. Önce nerede olduğumu bir süre hatırlayamadım. Teyzemin kızı da karşı divanda hâlâ uyuyordu. Boynumla göğüslerimin ucu çok sızlıyordu. Bütün gövdemin eti acıyordu. Kasıklarım ağrıyordu. Yavaş yavaş olup bitenleri hatırladım. Tanrım ben tecavüze uğramıştım. Hem de üç kişi tarafından. Ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Yorganı başıma çekmiş hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. İlk defa ağlıyordum. Nedense o ana kadar hiç ağlamamıştım. Gözaltına alındığıma dair hiçbir belge yoktu. Hiçbir işlem yapılmamıştı. Bırakın tecavüze uğradığımı gözaltına alındığımı bile ispatlayamazdım. Kanamam iki gün sonra durdu. Boynumla göğüslerimin morluğu çok zaman sonra iyileşti. İspatlayamam diye hiç kimseye söylememeye karar verdim. Bir de gözaltında tecavüze uğrayan insanların sonuçta şikâyetçi olsa da tecavüzü yapanlar hakkında hiç işlem yapılmadığını, yapılsa da cezalandırılmadıklarını biliyordum. Boşuna hem rezil olacaktım hem de ailemi üzecektim onun için sustum.

— Şu ana kadar hiç kimseye anlatmadınız mı?

Hayır anlatmadım. Aslında birkaç defa İnsan Hakları Derneğine başvuru yapmayı düşündüm. Ama sonra vazgeçtim.

— Şimdi neden anlatmaya karar verdiniz? Sizi konuşmaya zorlayan nedir?

Aslında tam üç aydır düşünüyordum. Bu üç ay içinde en az yüz defa konuşmaya ardından konuşmamaya karar verip durdum. Ama içim bir türlü rahat değildi. Sonuçta "Böyle şeylerin yaşandığının bilinmesi gerekiyor" diye kendimi ikna ettim. "Aslında bilinse ne olacak, bilinmese ne ola-

cak? Hâlâ öyle düşünüyorum. Sanki gözaltında tecavüzlerin yaşandığını bilmiyorlar mı? Erkeklere bile gözaltında tecavüz ediyorlar. Ama insanlara bu kötülüğü yapanlara hiçbir şey yapılmıyor. Yalnız belki şu faydası olabilir. Umarım olur. O kâbustan kurtulurum. Belki biraz rahatlarım."

— *Konuşan kadınlar sonradan rahatladıklarını söylediler. Nasıl bir kâbus bu biraz açar mısınız?.*

"Yıllardır huzurla yatağa giremedim. Kötü rüyalar görüyorum. Aslında rüyalar değil hep aynı rüyayı görüyorum. Karanlık bir oda görüyorum. Adada sadece eller oluyor. Bir el boğazımı sıkarken bir el sürekle yüzüme kan döküyor. Bir el de bacağımın arasından içime girerek karnımın içini dışarıya çekiyor. Yani iç organlarımı. Çok acı çekiyorum. Bu rüyayı çok sık görüyorum. Soluk soluğa bağırarak uyanıyorum bir daha da uyuyamıyorum. Bir gün boyunca sahiden olmuş gibi karnımın içi ağrıyor. Bazen uyanıkken bile yüzüme kan döküldüğünü sanıyorum. İrkiliyorum. Hiç farkında olmadan yüzümü yıkıyorum.

Şimdi nerede bir polis görsem, içimde bir titreme oluşuyor. Hepsine saldırmak, yok etmek istiyorum. Bu olayı yaşamadan önce bir erkek arkadaşım vardı. Onu seviyordum. Tecavüze uğradıktan sonra ondan ayrıldım. Bir süredir bir arkadaşım var ama ne olacak bilmiyorum. Sanırım erkekleri içten içe sevmiyorum. Bu konuda kendimi ikna etmeye çalışsam da bir türlü olmuyor. Kısacası yaşadığım bu olay hayatımı altüst etti ve tamamen olumsuz anlamda değiştirdi.

— *Bir psikiyatriye gitmeyi düşünmediniz m?*

"Hayır gitmedim. Yanlış yaptığımın farkındayım ama ben gitsem de ayaklarım gitmiyor.

Belki bir gün giderim.

TÜRKAN

Bir öğretmen arkadaşımın kocasının uzak bir akrabasıdır. Kendisini arkadaşımın evinde tanıdım. İlk dikkatimi çeken şey gözlerinin çok güzel, ellerinin yaşından ve yüzünden, çok daha yaşlı olmasıydı. Bakışları anlamlı ve derindi. Biz sohbet ederken sessiz sedasız çay servisi yapıyordu. Arkadaşımın dört yaşındaki kızıyla ilgileniyordu. Arkadaşım "Bana on beş günde bir temizliğe geliyor. Çok iyi bir insan. Ama içine çok kapanık. Seninle konuşmak istediğini söyledi." dedi. "Benimle ne konuşacağını biliyor musun?" dedim. Hayır. Kendisi ne konuşacağını söylemeyince ben de sorma gereği duymadım. Kulağıma doğru eğilerek "tecavüz olabilir" dedi. Geçen hafta seninle telefonda konuşurken bendeydi.

Beni o akşam aradı. Sabah kahvaltısına gelmesini söyledim.

"İki gün sonra gelebilirim" dedi. Temizlik için iki eve gideceğim.

İki gün sonra birlikte kahvaltı ediyorduk. Tedirgindi.

Ağzına iş olsun diye attığı küçük lokmaları zorlukla yutuyordu. Rahatlaması için bir süre oyalanıyorum.

Karşılıklı sabah kahvemizi içerken "Benimle ne hakkında görüşmek istediğini öğrenebilir miyim" diye soruyorum. Uzun uzun susuyor. "Bir kitap hazırlıyormuşsunuz. O

konuda görüşmek istiyorum. Benim yaşadıklarımı da yazmanızı istiyorum." diyor titreyen bir ses tonuyla. Ağlamamak için kendini zorladığı her halinden belli olduğu için "tecavüze mi uğradınız?" sorusunu sormadan söyleşiye başlıyorum.

— *Memleketinizi öğrenebilir miyim?*

Diyarbakır

— *Kaç yaşındasınız?*

Otuz üç yaşındayım.

— *Okula gittin mi?*

İlk okul üçe kadar okudum.

— *Neden en azından ilk okulu bitirmediniz?*

Babam. "Bu kadar yeter" dedi.

— *Kaç kardeşiniz var?*

Yedi kardeşim vardı dördü kız üçü erkek.

— *Neden vardı dediniz? Şimdi yoklar mı?*

Biri öldü. Biri de kayıp oldu yaşayıp yaşamadığını bilmiyoruz. Yani evden gitti bir daha gelmedi.

— *Sizin dışınızda kardeşleriniz okudu mu?*

En büyük ağabeyim dışında kimse okumadı.

— *Ağabeyiniz yüksek okul mu okudu?*

Evet, inşşat mühendisi oldu.

— *Baban ne iş yapıyor?*

Memleketteyken inşaatlarda çalışıyordu. Duvar ustasıdır. Bir süre burada da çalıştı ama şimdi işi yok.

— *İş mi bulamıyor?*

Hem iş bulamıyor hem biraz hasta. Bel fıtığı oldu. Midesinden rahatsız. Midesinde ülser var.

— *İstanbul'a ne zaman geldiniz?*

On yedi yıl önce geldik.

— *İş bulup çalışmak için mi geldiniz? Göç etmenizin başka bir nedeni mi vardı?*

İş için gelmedik. Göç etmek zorunda kaldık.

— *Neden göç etmek zorunda kaldınız?*

"İşte öyle."

— *Siz bilirsiniz ama çekinmeniz için bir neden yok. Tekrar sormak istiyorum. Neden göç etmek zorunda kaldınız?*

"Babam korktu orada yaşamaktan. Evimize sık sık polisler geliyordu. Babamı götürüp çok işkence yapıyorlardı. Kardeşlerimden ikisinin nerede olduğunu bilmiyorduk. Onların yerini soruyorlardı. Sonra evde kim varsa götürmeye başladılar. Beni de çok götürdüler. Annemi de götürdüler. Biz de göç edip buraya geldik. Daha doğrusu işkenceden kaçtık."

— *Ölen kardeşiniz nasıl öldü?*

Dağda bir çatışmada öldü.

— *Öteki kardeşinizden neden haber alamıyorsunuz. Nereye gittiğini hiç söylemedi mi?*

Hayır bir sabah evden çıktı bir daha da dönmedi. Ondan sonra da hiç haber alamadık. Nerede olduğunu ne yaptığını ölü müdür, sağ mıdır bilmiyoruz.

— *Dağa mı gitti?*

Bilmiyorum

— *Tecavüze mi uğradınız?*

Tecavüze uğradım.

— *Kimin tarafından?*

Hem kayınbabam tarafından, hem de polisler tarafından tecavüze uğradım.

— *Kaç yaşında evlendiniz?*

On altı yaşında.

— *Kendiniz mi istediniz aileniz mi evlendirdi?*

Ben de istedim onlarda istedi.

— *Olayın nasıl olduğunu nasıl geliştiğini anlatabilir misin?*

Kocam askere gittikten sonra kayınbabamla kalıyordum. Evde benim dışımda iki kaynım vardı. Kocamın annesi daha önce ölmüştü. Kayınbabam bana iyi davranırdı. Sonra kocam askere gitti. O askere gittikten iki üç ay sonra kayınba-

bam değişmeye başladı. Ben önceleri bir şey anlamıyordum. Bir gün eve erken gelmişti. Ben kendisine yemesi için yemek koydum. Yıkanmak istediğini söyledi. Kendisine su hazırlayıp banyo yaptığımız yere bıraktım. Gidip yıkandı. Banyosu bittikten sonra ben yemeği bir daha ısıtıp sofraya bıraktım. Çok tedirgin görünüyordu. Yemek yerken elleri titriyordu. Arada bir garip garip yüzüme bakıyordu. Ben içimden "Acaba hakkımda kendisine bir şey mi dediler de ona mı sinirlendi?" diye düşünüyordum. Çünkü bu saatte pek eve gelmezdi. Sinirli görünüyordu. Yemek yedikten sonra "Hele bir çay yap" dedi. Ben çay yapmak için mutfağa geçtim. Peşimden gelip kapıda durup öylece bana bakıyordu. Ben çok korkmuştum. Dizlerim titriyordu. "Bu işte bir iş var dedim" içimden. Genellikle bana iyi davranırdı ama sinirli ve geçimsiz bir adamdı. Bir süre öylece oyalandım. Yanından geçip odaya gitmeye korkuyordum. "Hele buraya gel" dedi. Yanına gittim. "Buyur baba" dedim. Birden bana sarıldı. Ben kendisini iterek "Ne yapıyorsun" dedim. "Vallahi bir şey yapmıyorum" dedi. Kendisini iterek içeri geçmek istedim. Beni arkadan yakalayarak sarıldı. "Bırak ne yapıyorsun" diye elinden kurtulmaya çalıştım. Bana sıkıca sarılmış bırakmıyordu. Beni öpmeye oramı buramı elleyip sıkmaya başladı. Ben ağlayıp beni bırakması için yalvardım. Bırakmayınca kendisiyle boğuşmaya başladım. O külotumu çıkarmaya çalışıyor ben bırakmıyordum.

Sonra beni ısırmaya başladı. Görünmeyecek yerlerimi koparacak gibi ısırıyordu. Kollarımı altıma koyarak bir eliyle göğsümden bastırırken bir eliyle donumu çıkardı. Ben çığlık atıyordum. Ona yalvarıyordum. "Ben senin gelininim" diyordum. Bana hiç cevap vermiyordu. Ağzıma baş örtümü tıkadı. Sonra tecavüz etti. Tecavüz ederken de "şeytan" diyordu. "Sen bir şeytansın."

Sanki dünya başıma yıkılmıştı. Bir türlü inanmak istemiyordum. Oğlu askerdi. Ben onun geliniydim. Nasıl ya-

pardı bunu. Bana tecavüz ettiği yerde öylece oturup kalmıştım. Dişlerim birbirine vuruyordu. Oysa hava sıcaktı. Yerimden kalkamıyordum. Ağlamak istiyordum ağlayamıyordum.

O mutfakta bir şeyler yapıyordu. Sonra su içtiğini gördüm. Yanımdan geçerek ayakkabısını giydi. Evden çıkmadan kapıda durup bir süre bana baktıktan sonra

"Bu günlerde herkes kim vurduya gidiyor. Ağzını açarsan baban da gider" dedi.

Sonra birkaç adım atıp geri döndü. "Bunu sen istedin, sen beni günaha soktun, sen bir şeytansın" diyerek çıkıp gitti.

Ben oturduğum yerden kıpırdayamıyordum. Çok şaşırmıştım. Sanki önce ne olduğunu anlayamamıştım. Sonra aklım yerine geldikçe çok gücüme gitti. Bunu nasıl yapardı bir türlü anlayamıyordum. Ağladım. Ağladım. Ağladım.

Orada öylece uyuyup kalmışım. Uyandığımda her yerim sızlıyordu. Sızlayan yerlerime baktığımda ısırdığı yerler simsiyah olmuştu. Yaşadığım olay bir daha gözümün önüne geldi. Yine inanamadım. Acaba rüya mı gördüm diye düşünüyordum. Etimdeki diş izleri olmasa belki de öyle düşünecektim. Rüya olduğunu düşünecektim.

— *Konuşursan babanı öldürmekle mi tehdit ediyordu?*

Evet. "Ağzını açıp bu konuyu anlatırsan baban kim vurduya gider" diyordu. Yani babanı öldürürüm kimse de benim öldürdüğümü anlamaz demek istiyordu. Söylediğini yapardı da. Buna yapacak bir adamdı.

— *Peki sonra ne oldu hiç kimseye anlatmadınız mı? Tecavüzleri devam etti mi?*

Hayır kimseye anlatmadım. O günden sonra birkaç günde bir bana tecavüz etmeye başladı. Gündüzleri evde kimse yokken ediyordu. Her tecavüz ettiğinde her yerimi ısırıyordu. O ilk günden sonra içime boşalmıyordu. Anlatırsam bunu başkasının yaptığını söyleyecekti. Bir başkasıyla oğ-

lunu aldattığımı söyleyecekti. Onun için ısırıyordu. Vücudumda kocamı aldattığıma dair kanıt olsun diye. Her zaman her yerimde diş izleri oluyordu. Simsiyah diş izleri.

Zaten böyle şey söylediği an ya kayınlarım beni öldürürdü, ya babam. Bunun affı yoktu. Bir gün biri o diş izlerini görür diye ödüm kopuyordu. Çünkü hiçbir zaman bunları kimin yaptığını ne onlara ne bir başkasına inandırabilirdim. Böyle bir şey ne duyulmuştu ne de görülmüştü. Kim inanırdı bana? Kayınbabamın bana böyle bir şey yaptığına hiç kimse inanmazdı.

İyi insan olarak bilinirdi. Oruç tutup, namaz kılardı. Kimseye kötülük etmezdi. Kimsenin hakkını yemezdi. Bana bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum.

— *Bu böyle devam edip gitti mi?*

Bir süre devam etti. Bu zaman içinde sürekli ne yapabileceğimi düşünüp duruyordum. Sonra bir gün bana tecavüz ettikten sonra artık buna dayanamayacağımı anladım. Zaten o günden sonra yaşayıp yaşamadığım belli değildi. Onu öldürüp dağa çıkmayı düşünüyordum. Akşamları kayınlarım evdeyken bana hep "kızım" diyordu. Bu çok gücüme gidiyordu. Bir gün ona dedim ki "Ben babamın evine gideceğim. Bana kötü davrandığını beni dövdüğünü, artık o evde kalmayacağımı söyleyeceğim. Eğer sen söylediklerimi kabul etmezsen, olmaz derse, "gelsin" diye ısrar edersen bu sefer seni ben öldüreceğim. Öldürmesem bile bölücülük yapıyorsun diye ihbar edeceğim. Hangisini istiyorsan onu seç. Senin için "dağdaki insanlara yardım ediyor diyeceğim." Korkmuştu. Aslında öldüreceğimden değil de ihbar edeceğimden korkmuştu. Zaten emniyet güçlerinden çok korkuyordu.

— *Kabul etti mi?*

Önce beni dövdü. Sonra da "Git kancık" dedi. "Sen bir şeytansın. Beni günaha sokan şeytan. Beni sen günaha soktun" diyerek beni kovdu.

— *Babanın evine mi döndün?*

Evet babamın evine döndüm.

— *Peki onlar seni geri göndermeye çalışmadılar mı?*

Önce çalıştılar. Sonra onlara beni kayınbabamın sürekli dövdüğünü, bir daha oraya dönmeyeceğimi geri göndermek için zorlarlarsa ya intihar edeceğimi, ya da kaçacağımı söyledim. Babam kayınbabamı pek sevmezdi. Onun için fazla üzerinde durmadı. Ama akrabalar beni geri götürmek için çok uğraştılar. Babam "Kocası askerden gelene kadar kalsın" dedi. Böylece kayınbabamdan kurtulmuş oldum.

— *Kocan ne dedi bu duruma?*

Önceleri dönmem için zorladı. Ona da "İstiyorsan boşanalım. Bir daha sen olmadan o eve dönmeyeceğim. Baban beni dövüyor, kötü davranıyor" dedim. Zaten o zamanlar bizim oralarda her insan kendi canının derdine düşmüştü. Ortalık çok karışıktı. Sürekli evler basılıyordu. Köyler yakılıyordu. İnsanlar öldürülüyordu. İnsanlara hakaret ediliyordu, işkence yapılıyordu. Belki de o kadar olayın içinde benimki önemli sayılmadı.

— *Emniyette de tecavüze uğradığınızı söylediniz. Bu olay nasıl oldu? Gözaltındayken polis mi yaptı? Tecavüze uğradığınız yer Polis emniyeti miydi? Yoksa başka bir yer mi?*

Evimiz sık sık basılıyordu. Önceleri babamı alıp götürüyorlardı. Babama günlerce işkence yapıyorlardı. Bir süre sonra bizi de götürmeye başladılar. Babamla birlikte beni ve annemi de götürüyorlardı. Eve gelenler yüzlerini kar maskesiyle kapatırlardı. Sivil giyimli oluyorlardı. Hep gece yarısından sonra gelirlerdi. Bizi götürürken gözlerimizi bağlıyorlardı. Nereye götürüldüğümüzü bilmemiz mümkün değildi ki. Nerede tecavüze uğradığımı kimin yaptığını nereden bileyim? Kim evimizi basıp bizi götürüyorduysa onlardı tecavüz edenler.

— *Olayı yaşadığınız günü anlatabilir misin?*

O gece babam ben ve annem evdeydik. Babam hâlâ nor-

mal hareketlerini yerine getiremiyordu. Yirmi gün önce götürülmüş feci şekilde işkence görmüştü. Kolları bacakları tutmuyordu. Yürüyemiyordu.

Sabaha doğru yine geldiler. Oldukça kalabalıktılar. Yüzleri kapalıydı. Telsizlerden sesler geliyordu. Hepimizi yataktan kaldırdıkları gibi götürdüler. Ama üstümüz giyinikti. Çünkü hep gelecekler diye beklediğimiz için üstümüzü soyunmuyorduk. Babam pantolonunu çıkarıp yattığı için giyene kadar dayak yedi. Zavallı adam pantolonunu giyene kadar kaç defa sırtına başına vurarak yere düşürmüşlerdi. Annem Kürtçe ağıt yakarak dövünerek ağlıyordu. Annemin sırtına da silahın dipçiğiyle vurdular. Benim hiç sesim çıkmıyordu. Onlardan çok korkuyordum. Hâlâ telsiz seslerinden çok korkarım. Korkudan donup kalmıştım. Sadece bakıyor ve sesleri duyuyordum. Biz her zamanki gibi babamı götürecekler diye düşünüyorduk. Hepimizi dışarı çıkardılar. Bu ara küfür ederek itip kakıyorlardı bizi. Arabaya bindirirken gözlerimizi bağladılar. Ne kadar gittik bilmiyorum. Yine ite kaka arabadan indirip bir yerlere götürdüler. Merdivenden indirildiğimiz için bir binanın bodrum katına indirilmiştik galiba. Benimle annem aynı yerdeydik. Annemin önceleri hiç sesi çıkmıyordu. Annemin orada olduğunu arada bir inler gibi çıkardığı inlitiden birde mırıl mırıl yaktığı ağıttan anlıyorum. Bir de orada ellerimizi arkadan bağlamışlardı. Annemin ellerini bağlarken ona vurarak küfür etmişlerdi. Kıştı. Soğuktu. Ayaz vardı. Biz atıldığımız taş zemin üzerinde titriyorduk. Bir süre sonra babamın sesini duymaya başladık. Sürekli kardeşlerimin yerini söylemesini istiyorlardı. Annem "Allah'ım kulaklarımı sağır et ki bu zulmü duymayayım" diye inliyordu. Allah'a Kürtçe yalvardığı için çok kızdılar. Anneme vurarak "Burada konuşmak yasaktır. Sen ne dille konuşuyorsun. Yoksa bize küfür mü ediyorsun" diyorlardı. "Birazdan kızmış yerlerinizi soğutacağız" diyorlardı. Ben ne demek istediklerini o an an-

layamadığım için içimden "Zaten burası çok soğuk daha nasıl soğutacaklar" diye düşünüyordum. Her tarafım titriyordu. Babamın sesini duymamak için ölmek istiyordum. Dudaklarımı ısırıyordum. Sessizce ağlıyordum. Uzaktan yakından telsiz sesleri konuşma sesleri geliyordu. Bir süre sonra babamın sesi kesildi. "Acaba öldü mü" diye soluk bile almaya korkarak etrafı dinlemeye çalışıyordum. Bir süre sonra yakınımdan soluk sesleri duydum. Birileri yüzüme üflüyordu. Alçak bir sesle "Isıtayım mı seni" dedi.

Soluk alışlarını bir an kayınbabamın bana tecavüz ederken ki soluk alışlarına benzettim. İyice titremeye başlamıştım. İşte o an soğutmanın ne anlama geldiğini anlamıştım. Bacaklarımı birbirine yapıştırarak kendimi sıkmaya başlamıştım. Zaten iki büklümdüm. Yüzükoyun yatıyordum. Hem kollarım hem gözlerim bağlıydı. Birden göğüslerimi sıkmaya elini arkadan içime sokmaya başladı. Bağırmaya başladım. Annemde benimle birlikte bağırıyordu. Ya ona da aynısını yapıyorlardı. Ya da benim için bağırıyordu. Bilmiyorum. Annem üzülmesin diye sustum hiç bağırmadım. Bir süre sonra bana iki ayrı kişi tecavüz etmişti. O süre içinde annemin sesini bir defa duyabildim. Şöyle diyordu ağlayıp inleyerek "Allah sen kör mü oldun? Yoksa sağır mı oldun? Yoksa hem kör hem sağır mı oldun? Bu zulmü görüp duymaz mısın? Al canımı. Al canımı. Kurtar beni. Bu zulüm bitsin. Biz ne yaptık? Biz sana ne yaptık. Biz bunlara ne yaptık? Yeter artık. Yeter bitsin artık bu acı." Aklımda kalan kadarıyla bu gibi şeyler söylüyordu.

— *Kaç gün tuttular orada?*

Üç gün kaldık.

— *Yine tecavüz ettiler mi?*

"Üç gün içinde her gün iki kişi tecavüz etti bana. Anneme de ettiler mi bilmiyorum. Ama aldığım seslerden ettiklerini düşünüyordum. Ben her tecavüzden sonra sürekli dizlerimin üstüne doğrularak içime akıttıklarını ıkınarak dı-

şarıya akıtmaya çalışıyordum. Her defasında bana gülüyorlardı. Onlardan hamile kalırım diye çok korkuyordum.

— *Gözaltındayken anneniz de tecavüze uğramış mı? Sordunuz mu?*

Soramadım ama bence uğramıştı. Sonradan duyduğuma göre tecavüze uğrayanlar hep yıkanmak isterlermiş. Bunu biz buraya geldikten sonra bir avukat söylemişti. Ben o duyguyu kayınbabam bana tecavüz ettikten sonra yaşamıştım. Sürekli yıkanmak istiyordum. Kendimi çok kirli hissediyordum. Ama onun için yıkanmak istediğimi bilmiyordum. Sanki içim yanıyormuş da yıkansam serinleyecekmiş gibi geliyordu bana. Annemde o günden sonra hep yıkanıyordu. Ben de yıkanıyordum. O avukat öyle dedikten sonra anladım ki anneme de tecavüz etmişler.

— *Bunları annenizle hiç konuşmadınız mı?*

Hayır konuşmadık.

— *Neden konuşmadınız?*

Bilmiyorum. Sadece sustuk. Sanki hepimiz sesiz bir karar almıştık. Susma kararı. Ama herkes birbirinin bir şeyler yaşadığını biliyordu.

Biliyordu ama sormuyordu. Bu konuda kimse kimseye ne bir şey sordu ne de söyledi. Babam bile sormadı. Babam bize orada ne yapıldığını hiç sormadı. Babam bizden iki hafta sonra bırakıldı. Babam bırakıldıktan bir gün sonra sadece kendi kendine konuşur gibi sofrada yemek yerken "Buralardan gideceğiz." demişti o kadar. Zaten o olaydan kısa bir süre sonra biz göç edip buraya geldik. Ama göç edene kadar iki defa daha götürüldük.

— *Yine tecavüz ettiler mi?*

Yok, sadece dövdüler. "Siktirin gidin" dediler. Zaten her götürdüklerinde aynı şeyi söylüyorlardı.

— *Sonra eşin de mi İstanbul'a geldi?*

Evet askerliği bittikten bir süre sonra geldi.

— *Eşinize tecavüze uğradığınızı söylediniz mi?*

Hayır söylemedim. "Namusumu koruyamadın" diye beni öldürürdü. Suçlu ben olurdum. Zaten artık kocamla birlikte olmak istemiyordum. Ne zaman bana dokunsa sanki o da bana tecavüz ediyordu. Bana dokunmasını istemiyordum. Onu babasına benzetiyordum. Onu istemediğimi anlamıştı. Benden şüphelendi "bir başkası var" diye. Ben İstanbul'a geldiğimden beri çalışıyorum. Önceleri konfeksiyonda çalıştım. Sonra da evlere temizliğe gitmeye başladım. Altı yıldır evlere temizliğe gidiyorum. Kocam evlerde çalışmamı istemiyordu ama zor durumdaydık. Sonra beni dövmeye başladı. Neden onunla yatmak istemiyorum diye? Bir gün zorla benimle yatmak istedi. Yüzünü gözünü tırmalayarak kan içinde bıraktım. Beni dövdü. Sesime babam uyanmıştı. Babam onu evden kovdu. Bana da çok kızdı. Bir süre sonra duydum ki yurtdışına gitmiş.

— *Boşandınız mı?*

Zaten resmi nikahımız yoktu.

— *Evlere temizliğe gidiyorsunuz. Çalıştığınız yerlerde sizi rahatsız eden oldu mu?*

Çok oldu. Öyle yerlere bir daha gitmiyorum. Ya da yanımda birini götürüyorum. Bir defasında bir eve temizliğe gitmiştim. Evin hanımı yazlığa gitmişti. Birkaç gün sonra dönecekleri için evi temizlememi istediler. Ben kocasının iş yerine uğrayıp anahtarı aldım. Eve gelip temizliği yaptım. Mutfağı temizliyordum kadının kocası geldi. Ben kapıyı açtıktan sonra yine mutfağa gittim. Bir süre sonra peşimden mutfağa geldi. Elimde bir tencere vardı onu kuruluyordum.

Bana "Senin gözlerin ne güzelmiş" dedi. Ben sadece yüzüne baktım hiç cevap vermedim. Ben tencereyi yerine yerleştirirken arkadan belime sarılıp beni kendine doğru çekti. Ben tencereyi kaptığım gibi kafasına indirdim. Yüzüme tokat attı. "Seni gebertirim" diye elime bir bıçak aldım. Beni kovdu bir daha o eve gitmedim."

— *Hâlâ erkeklerden nefret ediyor musunuz?*

Evet ediyorum. Bir çok defa benimle evlenmek isteyenler oldu ama ben kabul etmedim.

— *Hiç doktora gitmeyi düşünmediniz mi?*

Yok düşünmedim. Doktor benim yaşadıklarımı bana unutturamaz. Hiçbir şey yaşadıklarımı bana unutturamaz. Bir daha bir erkek bana dokunsun istemiyorum.

— *Kaç yıldır susarak yaşadığınız. Yaşadığınız olayları kimseye anlatmadınız. Ama şimdi kendi isteğinizle konuşmaya karar verdiniz. Nedenini öğrenebilir miyim?*

Aslında bir gün bunları birine anlatacağım hiç aklıma gelmezdi. Hatta bir gün ortaya çıkarsa diye hep korktum. Meryem ablamdan telefonda konuşurken duydum. Siz onlara gelince sizin konuşmalarınızı dinledim. Sonra düşündüm. Çok düşündüm. O kadar düşünüyordum ki uyuyamıyordum. Sanki içime bir kurt girmişti "Sen de anlat" diye. Bilmiyorum. Belki de artık yaşadığım bu korkunç şeyleri yüreğim taşımak istemedi. Belimi büküp kırdığını hissediyordum. Aklıma geldikçe elimde olmadan iki büklüm oluyordum. Hiç farkına varmadan sürekli ıkınıyordum. Bir bidonun içine bağıracağıma, sizinle konuşmak belki daha iyi gelir bana diye düşündüm..

— *Ne demek bidonun içine bağırmak?*

O olaydan sonra, sürekli bir bidonun içine bağırdım. Bağırmasam yaşayamazdım. Ne zaman yüreğim şişse ki hep şişti yüreğim, ağzımı bir bidonun içine sokup bağırıyorum! Bağırıyorum! Bağırıyorum! Nefesim kesilene kadar bağırıyorum. Yoksa çatlar ölürdüm. Belki de bunun için hâlâ yaşıyorum.

— *Neden bir bidon?*

Kimse çığlığımı duymasın diye!

HÜSNÜYE

Kendisinden bir hemşire arkadaşım aracılığıyla randevu almıştım.

Kapıyı çaldığımda, iki erkek iki kız olmak üzere dört çocuk annesi, orta boylu, hafif tombulca esmer güzeli bu kadın duruyor karşımda. Gözlerimin içine bakmaktan sürekli kaçınıyor. Çaylarımızı havadan sudan konuşarak içiyoruz. Bir ara kendisine çocukları soruyorum. Çocukları teyzesine gönderdiğini söylüyor. Onun sıkıntılı hali bana da yansıyor. İkimiz de konuya girmekten uzun süre kaçınıyoruz. Bir ara bütün cesaretimi toplayıp, "ses alıcı cihaza mı konuşmak istersiniz, not mu alayım, yazayım mı?" diye soruyorum.

Başını önüne eğerek "Yok, yazın öbür türlü konuşamam." diyerek mutfağa gidiyor.

Bana uzun gelen bir süre sonra, bir tabak meyvayla geri geldiğinde derin bir nefes alıyorum. Çünkü bu randevuyu almak için üç yıl beklemiştim.

Her an vazgeçecek diye içimde bir korku var.

Defterimi, kalemimi çıkarıyorum. Bana söyleşiler boyunca hep zor gelen o ilk soruyu soruyorum.

— *Tecavüze mi uğradınız?*

Tecavüze uğradım.

— *Kaç yaşındaydınız?*

On iki yaşlarındaydım.

— *Kimin tarafından tecavüze uğradınız?*

Dayımın oğlu tarafından.

— *Olayı anlatmadan önce nereli olduğunuzu öğrenebilir miğim?*

Kastamonu'lu. Yer ismi vermek istemiyorum. Ama Kastamonu'nun bir köyünden olduğumu söyleyebilirim.

— *Anlıyorum. Bu olay gerçekleştiğinde dayınızın oğlu kaç yaşındaydı?*

Evli barklı biriydi. Üç tane çocuğu vardı.

— *Nasıl oldu?*

Köyün bir ucunda onlar bir ucunda biz oturuyorduk. Yeni doğmuş olan kızını çok seviyordum. Onlara sık sık çocukları sevmek için gidiyordum. Bana iyi davranıyorlardı. Yengem, yani onun karısı çok iyi bir insandı. Bazen onlarda kalırdım. Hatta bana bir defasında dayımın oğlu terlik almıştı. Bana terlik aldığı için yengem de benim kadar sevinmişti. Ben de çocuklarıyla ilgilenip onları seviyorum diye terliği aldığını düşünmüştüm. O gün hava kararmıştı. Ben hâlâ onlardaydım. Annem eve gelmemi söylemişti. Yengeme "Ben gidiyorum" dediğimde "Madem gidecektin erken gitseydin. Bak hava karardı şimdi tek başına nasıl gideceksin" diye kızdı. O ara dayımın oğlu geldi. "Ben hemen bırakır gelirim. Ben gelene kadar sofra hazır olsun" dedi yengeme.

Yolun biraz uzağında bir duvarı yıkık harebe bir ev vardı. Oradan geçerken hep ürkerdim. Orada cinlerin oturduğunu, geceleri düğün yaptıklarını, bunu çok kişinin gördüğünü söylüyorlardı. Tam o evin yakınından geçerken "Dayı" dedim. "O evde cinler mi oturuyor?". Ona, yani dayımın oğluna dayı diyordum. O da "gel birlikte bakalım" dedi. "Cinlerin orda oturup oturmadığını şimdi öğreneceğiz" diyerek elimden tuttu eve doğru yürümeye başladık. Ben ne kadar gitmemek için kendimi zorladıysam da sürükleye-

rek götürdü. Elimi çok fazla sıktığı için parmaklarım acıyordu.

Tir tir titriyordum. Ben cinlerden korktuğum için titriyordum. Hava çok karanlıktı. Ölecek kadar korkmuştum. Ben korkumdan ona sokuldukca o beni daha çok korkutmaya çalışıyordu. "Bak" diyordu "bak. Şu duvarın dibindeki cini görüyor musun hadi ona yakından bakalım". Ben ağlamaya başlamıştım. Birden bana sıkıca sarılıp okşamaya başladı.

Önce bir şey anlayamadım. Korkmamam için yaptığını sanıyordum. Sonra memelerimi sıkınca canım çok yandı.

Memelerim yumurta büyüklüğünde ancak vardı. Sonra beni kendine çekip öpmeye başladı. Donup kalmıştım. Elinden kurtulmaya çalıştıkça o daha sıkı sarılıyordu. Bir taraftan da sesimi çıkardığım an cinlerin beni çalıp götüreceklerini söylüyordu. Beni yere yatırıp donumu çıkarmıştı. Ben "Dayı yapma" dedikçe "Ben senin dayın değilim dayının kılığına girmiş cinim" diye çok garip sesler çıkarıyordu. Bacağımın arasında o acıyı hissedince kendimden geçmiştim. Belki de o an baygınlık geçirdim iyice hatırlamıyorum. Yok yok bayılmıştım. Çünkü kendime geldiğimde donum üzerimdeydi. Dayımın oğlu beş altı adım uzağımda duruyordu. Hava karanlıktı ve ben karartısından onu görüyordum. Benim yerden kalkmaya çalıştığımı görünce "Deminden beri sana sesleniyorum nereye kayıboldun kız burada bu karanlıkta ne işin var" diyerek bana birkaç tokat atmıştı. Bana bu viran evde cinlerin olduğunu tanıdık insanların kılığına girerek kızlara saldırdıklarını, kızların bu olayı başka birine söyledikleri an onların bütün kardeşlerini, annesini, babasını öldürdüklerini söylüyordu. Omuzlarımdan tutarak "Söyle sana da bir şey yaptılar mı" diye beni sarsıp duruyordu. Gözleri karanlıkta öyle korkunç bakıyorlardı ki "Yok bir şey yapmadılar" dedim birden.

Eve geldiğimizde hâlâ hıçkırıyordum. Annem ne oldu-

ğunu sordu bana. O yüzüme öyle bir bakış fırlatmıştı ki anneme sadece omzumu silkmiştim. Dayımın oğlu da anneme "Harabede ki cinlerden korkmuş. Ben de oraya gittiği için kendisine birkaç tokat attım. Bir daha oralara gitmesin" diyordu. Sonra da anneme sarılarak "Hala sen de bu kıza göz kulak ol artık büyüdü" diyerek annemle şakalaşıyordu.

Annem "Bu saatte oralarda ne işin vardı diyerek bana bir tokat attı. Dayımın oğlu araya girerek daha fazla vurmasına izin vermedi.

— *Peki sonra ne oldu?*

Biraz ara verebilir miyiz. Kendimi iyi hissetmiyorum.

— *Tabi ki ara verebiliriz. Lütfen rahat olun. İsterseniz biraz uzanabilirsiniz.*

(Bir saat yirmi dakika sonra)

Kusura bakmayın epey zamanınızı aldım. Şimdi daha iyi hissediyorum kendimi. En son ne sormuştunuz.

— *Sonra ne olduğunu sormuştum. Şu halinizi görünce sorumun biraz yersiz hatta saçma olduğunu düşünmeme rağmen sormak zorundayım. Olay seni nasıl etkiledi?*

Uzun süre hasta yattım. Sürekli kabus görüyordum. Evden dışarı çıkamıyordum. Her tıkırtıdan korkuyordum. Cinlerin her an beni gözetlediğini düşünüyordum. Hava karardıktan sonra camdan bile dışarı bakamıyordum. Uyuyamıyordum. Uykumun arasında bağırıp ağlayarak yatağımdan fırlıyordum. Baktığım her yerde cinleri görüyordum. Gördüğümü sanıyordum. Yemek yiyemiyordum.

— *Bu durumunuz ailenizin dikkatini çekmedi mi?*

Çekti... Harabede cinlerin beni çarptığını düşünüyorlardı. Götürmedikleri hoca kalmamıştı. Götürdükleri hocalar da aynı şeyi söylüyorlardı. "Cinler çarpmış bir daha iyileşmesi zor" diyorlardı.

— *Hiç doktora götürmediler mi?*

Hayır götürmediler.

— *Neden cinlerden bu kadar korkuyordunuz. Size tevavüz edenin sahiden bir cin olduğunu mu düşünüyordunuz?*

Sanıyorum o tarihlerde evet. Ya da kendimi öyle kandırıyordum. Bilmiyorum. Bu benim elimde olan bir şey değildi. Kardeşlerimin, annemin, babamın öldürüleceğini düşünüyordum. Geceleri onlar uyuduktan sonra ben hep onları kolluyordum. Cinler gelip öldürecek diye. Tabi ki bir saatten sonra uykuya yenik düşüyordum. Sabah olunca onların hepsini yaşıyor görünce içimden sevinip Allaha dua ediyordum. Ama bir taraftan da bütün bunları yapanın dayımın oğlunun olduğunu biliyordum sanki. Bunu kendime bile söylemekten korkuyordum.

— *Bu durum ne kadar devam etti?*

Bu durum bir yıla yakın devam etti.

— *Okula gitmiyor muydunuz. Okulunuz ne oldu.*

Bu olay başıma geldiğinde ilk okul dörde gidiyordum. Olaydan sonra okula göndermediler. Zaten benim de gidecek durumum yoktu. Bir yıl sonra biraz iyiydim. Okula gitmek istediğimi söylediğimde babam yaşımın geçtiğini söyleyerek göndermedi. Şunu da söylemek istiyorum tam olarak hiçbir zaman iyi olmadım. Hâlâ iyi değilim.

— *Dayınızın oğluna gelmek istiyorum. O tarihten sonra ilişkileriniz nasıl oldu. Sonuçta annenizin kardeşinin oğlu. Evinize geliyor muydu?*

Evet geliyordu. Annemin ağabeyisinin oğlu oluyor. Hatta bir keresinde annem onunla birlikte beni hocaya götürmüştü. O kadar pişkin davranıyordu ki ben kendimden şüphelenir duruma düşmüştüm.

— *Bir daha sizi rahatsız etti mi?*

Hastalığımın şiddetli dönemiydi. Ben gerçekten deli gibi olmuştum. Hatta gibisi fazla. Delirmiştim. Sanıyorum olayın üzerinden bir ay bile geçmemişti. Ben yatakda uyur uyanık kendimden geçmiş şekilde yatıyordum. Annemler

yemek yiyorlardı. O bize geldi. Benim nasıl olduğumu soruyordu.

Annem de kendisine "Hiç iyi değil oğlum. Gitti gül gibi kızım" diyerek ağlıyordu. Bir ara yatağımın yanına birinin geldiğini hissettim. Saçlarımı okşuyordu. Göğüslerimin üzerinde bir ağırlık hissedince gözlerimi açtım.

Onu üzerime eğilmiş görünce çığlığı basmıştım. Bir taraftan da "Cin geldi. Cin geldi"diye bağırıyordum.

"Hala bu kız iyice delirmiş her gördüğünü cin sanıyor" diyerek kaçar gibi gitmişti. O günden sonra bir daha yanıma yaklaşmadı.

— *Bütün ailenin içinde göğüslerinize mi dokunmuştu?*

Evet dokunmuştu. Gözlerinde de ömrümün sonuna kadar unutamayacağım o geceki bakışları.

— *Neden ailenizden birine örneğin annenize anlatmayı düşünmediniz?*

Olayın ilk bir yılında aklım başımda değildi zaten. Kafam karmakarışıktı. Her şeyden ürküp korkuyordum.

Sonra da anlatmaya cesaret edemedim. Annemle onun yani dayımın oğlunun ilişkileri çok iyiydi. Bana inanmazlardı.

— *Şu ana kadar hiç kimseye anlatmadınız mı?*

Hayır hiç kimseye anlatmadım. Hep bu sıkıntıyla yaşadım.

Hayatımı zindana çevirdi. Ne çocukluğumu yaşıyabildim ne gençliğimi. Kırk yaşına geldim hâlâ hatırlamadığım gün yoktur. Şu an benim en gücüme giden şey, o adamın insanların gözünde orucunu tutup, namazını kılan, iyi, namuslu biri olmasıdır. Bu çok yaralıyor beni.

— *Sonra hayatınız nasıl gelişti. Bu gün evlisiniz ve dört tane çocuğunuz var. Bu durum evlilik döneminizi etkilemedi mi. Kızlık zarınız sorun olmadı mı?*

Oralarda kalsaydım olurdu. Olayın üzerinden iki yıl geçtikten sonra göç ederek İstanbul'a geldik. Beni bu şehir

kurtardı diyebilirim. Buraya geldikten bir süre sonra çalışmaya başladım. Bir konfeksiyon atölyesinde çalışıyordum. Çalışmak bana iyi gelmişti. Yirmi yaşlarında eşimle tanıştım. Aynı atölyede iki yıl birlikte çalıştık. Beni evliliğe razı edebilmek için epey uğraştı. Erkeklerden kaçıyor, hatta nefret ediyordum. Korkuyordum. Bunda kız olmadığımın payı da vardı sanıyorum. Kızlık zarımın olmaması yıllarca bir kabus gibi üzerime çöktü.

— *Peki durumu nasıl kurtardınız. Eşinize anlattınız mı?*

Hayır hiç anlatmadım. Aslında iyi bir insandı. Ama tutucuydu ve beni anlayıp kavrayacağını sanmıyordum. Hâlâ böyle düşünüyorum.

Çalıştığım atölyede bir kız arkadaşım vardı. Adı Gülay'dı. Onun da başından benim yaşadığıma yakın bir olay geçmişti. Komşu "amca" tarafından tecavüze uğramıştı. O da benim gibi olayı kimseye anlatamamıştı.

Bir gün başından geçenleri bana anlattı. Anlattığı tarihde dört aylık evliydi. Kızlık sorununu nasıl çözdüğünü sormuştum kendisine. O da bana "Kendimi o gece jiletle kestim ve biraz da canım yanıyormuş gibi numara yaptım" demişti.

— *Nasıl kesiyor?*

O gece gerdeğe girmeden önce, tuvalete giderek jiletle orasını kesiyor. Tam o anda da canı yanıyormuş gibi kıvranıp bağırıyor. Altına yayılan bezde böylece kanlanmış oluyor.

— *Siz de mi öyle yaptınız?*

Başka çarem yoktu ki. Ama ben biraz fazla kesmiştim. Bir hafta boyunca kanadı.

— *İstanbul'a geldikten ve evlendikden sonra dayınızın oğluyla hiç karşılaştınız mı?*

İyi ki bu soruyu sordunuz.

Evet karşılaştım. Hatırladığım kadarıyla yedi aylık evliydim. O gün eşimle birlikte annemlerdeydik. O geldi. Ka-

pıyı açan annemin sevinç çığlıklarına kulaklarımı kabarttığımda sesini hemen tanıdım. Oturduğum yerde donup kalmıştım.

Midem bulanıyordu. Yerimden fırlayıp üzerine saldırmamak için kendimi zor tutmuştum. Onu öldürmek isteğimi zor bastırıyordum. Gülerek içeri girdi. Gözlerine "Sen bir alçaksın" der gibi bakıyordum. Elini bana uzattığında "Cinlerin bana dokunmasını istemiyorum" demiştim birden. Evin içinde buz gibi bir hava esmişti. O da, yüzsüz bir şekilde "Bu kız hâlâ herkesi cin sanıyor" diye konuyu değiştirmişti. Bir türlü kalkıp orayı terkedemiyordum. Sanki yerime yapışıp kalmıştım. Ona bir alçak olduğunu söylemek istiyordum. Onun yüzünü gözünü parçalamak, hatta öldürmek istiyordum. Bir süre sonra tuvalete gitti. Peşinden giderek koridorda bekledim. Tuvaletten çıktığında yılışık bir şekilde bana bakarak gülüyordu.

O an bir daha tecavüze uğradığımı düşündüm. Ona dedim ki "Sen iğrenç bir yaratıksın. O cinin kim olduğunu ikimiz de iyi biliyoruz. Dikkat et karşında o zavallı küçük kız yok. Sakın bir daha karşıma çıkma".

Bana ne dese beğenirsiniz.

"İnsan küçükken neyse büyüyünce de o olur."

Bir daha tecavüze uğramış kadar kendimi kötü hissetmiştim. O an kocam gelmese belki herşeyi göze alarak üstüne saldırırdım. Ya da onu öldürürdüm. İçim hâlâ onu öldürme isteğiyle doludur. O karşılaşmadan sonra, biraz azalmış olan o rüyayı daha çok görmeye başladım.

— *Nasıl bir rüya görüyordunuz? Rica etsem, anlatabilir misiniz?*

Rüyamda yıllarca hep bir kuyuya düştüm. Derin karanlık bir kuyuya. Kuyudan ayaklarıma bir şey dolanarak beni aşağı çekiyor. Ama onun ne olduğunu bilmiyorum. Bir yaratık mı? Bir insan mı? Kuyudan dışarıya doğru bakıp bağırdığmda duvarlar görüyorum. Karanlıkta, belli belirsiz

duvarlar. Birden rüyamın içinde o duvarların o harebenin duvarları olduğunu hatırlıyorum. Bunu hatırlar hatırlamaz, kuyunun dibine doğru hızla çekiliyorum.

O karanlık boşluğa doğru hızla düşmeye başlıyorum.

Düşüşüm sırasında korku ve kan ter içinde uyanıyorum.

Bu rüyayı önceleri hemen hemen her gün görüyordum. Sonraları biraz azalmıştı. O karşılaşmadan sonra yine sıklıkla görmeye başladım. Ama şimdilerde biraz azaldı. Ayda birkaç defa görüyorum. Umarım bu gece görmem.

Yıllardır her gün ama her gün bu rüyayı göreceğim korkusuyla yatağa giriyorum. Bu rüyanın korkusu yaşadığm bu olayı birazcık olsun unutmama izin vermiyor. Hep bu korkuyla yaşıyorum...

GÜLTEN

Kendisine bir kuaför arkadaş aracılığıyla ulaşabilmiştim. Yaşadıkları üzerinde çok ağır geçmişti. Konuşup konuşmama konusunda bir kararsızlıkta yaşıyordu.

İlk iki görüşmemiz bu anlamda başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Tam konuşmaya başlamışken susuyor "konuşamayacağım" diye ağlamaya başlıyordu.

Ben de vicdan azabı çekmeye başlamıştım. Bu yaralı kadınların unutmaya çalıştıkları yaralarını deşmeye ne hakkım vardı. Sarmaya çalıştıkları yaralarını bir daha ben kanatıyordum. Ne uyku kalmıştı bende ne huzur. Konuyu içimde tartışa tartışa iyice sinirlerim bozulmuştu. Gülten'den özür dileyerek ayrıldım. Sokaklarda ağlama sırası bendeydi. Kendiliğinden beni aramasa ben bir daha onu aramayacaktım. Kararlıydım...

Telefonum çaldığında son görüşmemizin üzerinden iki ay yirmi yedi gün geçmişti.

Kararlı bir yüz ifadesiyle karşıma oturduğunda biraz olsun rahatlamıştım.

"Sadece Karadenizliyim diyeceğim. Evliyim ama kaç çocuğum olduğunu da söylemek istemiyorum. Biliyorsan da yazmayacaksın."

Siz nasıl istiyorsanız öyle olacak.

Bu ilk sorudan nefret ediyorum ama sormak zorundayım.

— *Tecavüze mi uğradınız?*

Evet, tecavüze uğradım.

— *Tecavüze uğradığınızda kaç yaşındaydınız?*

Koskoca kadındım işte. Evliydim çocuklarım vardı.

— *Kimin tarafından tecavüze uğradınız?*

Keşke bunu söyleyene kadar dilim tutulsaydı. Ölseydim de hiç bunları yaşamasaydım.

O kadar çok utanıyorum ki söylemeye. Bu ne kötü bir kadermiş. Ne kadar bahtsız biriyim ben. Dur dur bir söyleyebilsem arkası gelecek.

Biraz duralım mı?

(Bir saat sonra)

Kardeşim tarafından tecavüze uğradım.

— *Öz kardeşiniz tarafından mı?*

"Başka türlü kardeş de mi var. Öz kardeşim tarafından tecavüze uğradım."

— *Özür dilerim. Şunu söylemek istiyordum. Anneniz babanızda öz müydü? Yani arada bir üveylik falan var mıydı?*

Hayır yoktu. Keşke olsaydı. O zaman belki bu kadar zoruma gitmezdi. Üveydi yaptı derdim. Belki yüreğimdeki acı daha az olurdu.

— *Kardeşiniz sizden yaş olarak büyük müydü, yoksa küçük kardeşiniz miydi?*

Benim iki yaş büyüğümdü.

— *Olay nasıl oldu?*

Buraya çalışmaya gelmişti. Benim yanımda kalıyordu. Zaten arsızın biriydi. Ne çalışıyor ne de insanlarla iyi geçiniyordu. Nereye gitse orada bir hır çıkarıyordu. Önceleri bir şey anlamıyordum. Bana çok düşkün davranıyordu. Beni çok seviyor diye hoşuma da gidiyordu. Ta ki o güne kadar.

— *O gün ne oldu?*

Kardeşim evdeydi. Ben işimi bitirdikten sonra banyoya girdim. Ben banyoya girdiğimde o uyuyordu. Banyo yaparken içimden bir ses kapıdan birinin beni gözetlediğini söyledi sanki. Anahtar deliğine baktığımda bir göz gördüm. Benim baktığımı anlayınca göz kaybolmuştu. Öylece donup kalmıştım. Evde kardeşimden başkası yoktu. Bir türlü de onun böyle bir şey yapacağını kabul etmiyordum. Bir türlü de banyodan dışarı çıkamıyordum. Şimdi ben ne diyecektim ona? Hem nasıl derdim? "Acaba yanlış mı gördüm" diye içim içimi yedi bitirdi.

Uzun bir süre sonra banyodan çıktım. İlk işim ona bakmak oldu. Nasıl bırakmışsam öylece yatıyordu. Yanlış gördüğümü düşünerek olayı unutmaya çalışsam da içimde bir şüphe kalmıştı. Kafam çok karışmıştı. Bir süre uyuyamadım. Ama bir süre sonra kendimi böyle bir şeyin olmadığına inandırdım. Ama içimde de bir şüphe hep vardı.

— *O günden sonra ona karşı daha mı dikkatli olmaya çalıştınız?*

Dikkatli olsam ne olacak yine eski insandı işte. Her zaman yaptıklarını yine yapıyordu. Kardeşiz neden bana sarıldın diyemiyorsun. Ama ben kendisine karşı daha dikkatliydim. Sürekli hareketlerini izliyordum. Mesafeli davranıyordum. Uzağımda tutmaya çalışıyordum.

— *Hareketlerini izledikten sonra size karşı farklı duygular beslediğini anladınız mı?*

Evet anladım.

— *Nasıl anladınız?*

Bana sarılınca soluk alması değişiyordu. Terliyordu. Sonra birkaç defa pantolonunun önünün kabardığını görmüştüm.

— *Bütün bu olanlardan sonra kendisine karşı bir tavır geliştirdiniz mi?*

Ne demek o.

— *Kardeşinize karşı sizin hareketleriniz değişti mi? Ör-*

neğin bu durumda hâlâ yatağınıza girmesine, sizinle uyumasına, size sarılmasına izin verdiniz mi?

Sarılıyordu ama artık kızıyordum ona. Yatağıma gelmesin diye eniştesi işe gittikten sonra uyumuyordum. İçimde gittikçe büyüyen bir korku vardı. Kafam karışmıştı. "Ben senden şüpheleniyorum" da diyemiyorum. Zor bir durumdu. Kendisine eskisi gibi davranmıyordum. Bağırıp, çağırıp, kızıyordum...

— *Bu durumda kardeşiniz size tepki gösteriyor muydu?*

Gösteriyordu. Bana kızıp bağırıyordu. Birkaç defada bana vurmuştu.

— *Sizi dövdü mü?*

Pek dövdü de sayılmaz ama canımı yakmıştı. Biraz da şakaya salarak vuruyordu bana. Ama şaka yaparken ciddi olduğunu anlıyordum.

— *Peki, eşiniz ne diyordu bütün bu olanlara?*

Eşim onunla pek konuşamıyordu. Biraz da ondan çekiniyordu. Sürekli kavga çıkarmaya hazır olduğu için pek bulaşmak istemiyordu. Çoğu zaman konuşmuyorlardı. Eşim ona serseri gözüyle bakıyordu.

— *Anneniz babanız yaşıyor muydu?*

O zaman ikisi de yaşıyorlardı. Annemi bir yıl önce kaybettik. Babam hâlâ yaşıyor.

— *Bu durumda kardeşinizi evden göndermeyi düşünmüyor muydunuz?*

Gönderemiyordum çünkü gitmiyordu. Birkaç defa gitmesini söylemiştim ama tepki göstermişti. Ben de açık açık senden şüpheleniyorum diyemiyordum. Çok çaresiz kalmıştım. Pis bir durumdu. Annem sürekli "aman kızım orada kalsın buralarda başını belaya sokar" diyordu. Çok çaresiz bir durumdaydım.

— *Kardeşinize "git" deyince nasıl bir tepki gösteriyordu?*

"Kendimi öldürürüm de gitmem" diyordu.

"Burada iş bulup çalışacağım" diyordu.

Öte yandan da iş falan bakmıyordu. Evden dışarı bile çıkmıyordu. Beni komşulara bile bırakmak istemiyordu. Beni çok sevdiğini niçin ona kötü davrandığımı soruyordu. Kısacası evimizde hiç huzur kalmamıştı. Sürekli benimle bir didişme halinde olduğu için artık kocamda onu istemiyordu. İstemiyordu ama bunu da söyleyemiyordu. Anneme babama ayıp olur diye düşünüyordu.

— *Bu süre içinde şüphelerinizde haklı olduğunuzu düşünüyor muydunuz? Yoksa hâlâ "acaba yanılıyor muyum" diye o soru işareti hâlâ var mıydı kafanızda?*

Hem vardı hem yoktu. Bir taraftan çok emindim. Bir taraftan da "acaba kötü yürekli ben miyim?" diye kendime kızıyordum. Kardeş kardeşe nasıl kötü gözle bakardı. Banyoya girince gözetlendiğimden birkaç defa daha şüphelenmiştim. Artık o evdeyken ve ikimiz yalnızken banyo yapamıyordum. Aramız gittikçe bozuluyordu. En önemlisi de ondan gün geçtikçe korkmaya başlamıştım. Evet, kardeşimden korkuyordum. Hem de çok korkuyordum.

— *Korkunuzu biraz açabilir misiniz?*

Beni bir gün öldürmesinden bile korkuyordum. Bazen yüzüme beni öldürecek gibi bakıyordu. Sanki karşısında bir düşmanı varmış gibi.

— *En azından annenizle konuşmayı hiç denemediniz mi?*

Denedim. Anneme benimle ve kocamla geçinemediğini kaç defa söylediysem de anlatamadım. Bir gün anneme, "Ya hemen gel ya da bir gün biz birbirimizi öldüreceğiz" dedim. Babamla birlikte küçük kardeşimi de alıp geldiler. Onlar gelince kardeşim öyle bir iyi davranmaya başladı ki, ben her şeyi yalan söylüyor durumuna düştüm. Bu durum çok canımı sıkmıştı. Kocam bile annemle kardeşim gelince "Ne yapalım serseriyse sokağa mı atalım" diyordu. Bir gün annemle küçük kardeşim bir tanıdığın evine gitmişlerdi.

Kardeşim yine bana sarılmış bir türlü beni bırakmak istemiyordu. Aramızda kavga çıktı. "Bu evden defol git seni istemiyorum" dedim. Boğazıma sarılarak sıkmaya başladı. O an sonumun geldiğini düşündüm. Artık her şey canıma yetmişti. Bir süre mücadele ettikten sonra kendimi onun ellerine bıraktım. "O an öldürsün de kurtulayım" diye düşünüyordum. Dizimin bağı çözülünce bıraktı beni. İki saat kendime gelemedim. Annem gelince olayı anlattım. "Oğlun beni öldürüyordu" dedim. Kardeşim "Şaka yapıyordum" deyince herkes ona inanmıştı. Hepsi birden bana gülüyorlardı. O gece hırsımdan sabaha kadar uyuyamadım. Sabah olunca iki kardeşim birlikte gezmeye gitmişlerdi. Ben de anneme olanı biteni anlattım.

— *Tecavüz edilmekten korktuğunuzu mu anlattınız?*

Dilimin döndüğünce anlatmaya çalıştım. Yatağıma geldiğini bana normal olmayan bir şekilde düşkünlük gösterdiğini, hatta banyo yaparken beni gözetlediğinden şüphelendiğimi anlattım.

— *Nasıl karşıladı?*

Annem bana yanıldığımı söylüyordu. Kardeşin kardeşe kötü gözle bakmayacağını söylüyordu. Zaten yüzünden bana hiç inanmadığını anlamıştım. Söylediğime pişman oldum. Artık geriye de dönemezdim. Saatlerce ağladım. Annem, "İstemiyorsan kendimle götürürüm ama böyle laflar bir daha etme" dedi. Ne kadar yemin ettimse inanmadı. Kardeşlerim eve geldiğinde annem benimle konuşmuyordu.

— *Sonra ne oldu kardeşin onlarla gitti mi?*

Annem ona söylediklerimi küçük kardeşime anlatmış. O da gidip ağabeyime yani bende kalan kardeşime anlatmış. Ağabeyim küçük kardeşime "Ben o kadar namussuz muyum?" diye kızmış. Küçük kardeşim de benimle konuşmamaya başladı. Hepsi ona inanmıştı. Kendimi çok kötü hissediyordum. Hatta kendimi öldürmeyi bile düşündüm.

Ama çocuklar var diye vazgeçtim. Kardeşim annemlerle dönecekmiş gibi davranıyordu. Annem artık bizde kalmak istemiyordu. Bir ay kalacağım diye gelen annem on gün sonra dönmek istiyordu.

— *Sonra olay nasıl gelişti?*

Bu durum çok canımı yakmıştı. Annemle kavga ettik. "Neden bana inanmıyorsun" diye ağlıyordum. Annem de "Sen öz kardeşine iftira atmaya utanmıyor musun?" diye, kızıyordu. Dünyam başıma yıkılmıştı. Söylediğime köpek gibi pişman olmuştum.

— *Kardeşin annenlerle gitti mi?*

Tam gidecekleri gün gitmekten vazgeçti.

— *Gerekçesi neydi?*

Daha önce baktığı bir işten haber aldığını işe gireceğini söylüyordu. Tabi ki bu yalandı. Annemler gittikten bir gün sonra işyeriyle anlaşamadığını söyleyerek yine evde oturmaya benimle didişmeye devam etti.

— *Tecavüz olayı nasıl gerçekleşti?*

Bir kış günüydü. Çocuklar okuldaydı. Akşam kardeşimle tartışmış sabaha kadar uyumamıştım. Müthiş başım ağrıyordu. Yatak odamın kapısını kapatıp anahtarı olmadığı için arkasına yastıkları yığarak uyudum. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Kapının zorlandığını duyarak uyandım. Bana kalkmamı kahvaltı hazırlamamı söylüyordu. Bende kendisine "Başım ağrıyor git kahvaltını kendin hazırla" dedim. Sinirlenip kapıyı iyice zorluyordu. Bir taraftan da "Kalk konuşalım" diyordu. Bende kendisine, "Seninle konuşacak bir şeyim yok defol git" dedim. Vay efendim "Sen bana nasıl defol git dersin" diye bağırıyordu. Sinirlenip kapıyı açtım. Karşısına dikilerek "Benden ne istiyorsun" dedim. "Seni evimde istemiyorum defol bu evden git." dediğimde bana vurarak yatağa itti. Bir süre öylece birbirimize vurarak boğuştuk. Sonra onun tavrının değiştiğini anladım. Erkeklik organının sertliği bacaklarıma sürünüyordu. Nefes

alışları değişmişti. "Namussuz kız kardeşine göz mü koydun?" dedim. Birden "Seni seviyorum bu elimde değil artık dayanamıyorum" diyerek bana iyice sarıldı. Üstümdeydi ve ben altında eziliyordum.

Zaten iri yarı güçlü biriydi. Bir süre sonra her şey bitmişti. Annemin namuslu oğlu iftiracı namussuz utanmaz kızına tecavüz etmişti.

— *Kardeşiniz bu olaydan sonra sizde kalmaya devam etti mi?*

Bir süre ortadan kayboldu. Herkes onu bana soruyordu. Annemler beni suçluyordu. Kocam da bana "Ne huysuz kadınsın bir kardeşinle geçinemedin" diyordu. Delirmek üzereydim.

— *Kimseye anlatmadınız mı?*

Kocama söyleyemezdim. Annemler zaten bana inanmazlardı. Ben de bu ayıbı içime gömüp sustum. Kardeşime beddua etmekten başka bir şey yapamadım.

— *Kardeşiniz bir daha size gelmedi mi?*

Bir gece uyku tutmamıştı beni. Zaten o günden sonra uyuyamıyordum. Deli gibi olmuştum. Kocama ve çocuklara kötü davranıyordum. Kocam kardeşimi aramış bulamamıştı. "Başına bir şey gelirse ne yapacağız" diye bana söylenip duruyordu.

Kapıda bir tıkırtı duydum. Nefesimi tutup bekliyordum. Kardeşim olduğunu anlamıştım. Çünkü onda anahtar vardı.

Kapının arkasında anahtar olduğu için kapı açılmıyordu.

Kocam tıkırtıya uyanmış "Kim o" diye seslenmişti. Kardeşim sertçe "benim" deyince kocam hemen kapıyı açmıştı. Kardeşimle konuşarak biraz nasihat etti.

Kardeşim perişan görünüyordu. Ben öylece kalakalmıştım. Kardeşim çocukların odasına girerek yattı. Hiç yüzüme bakmamıştı. Kocam kardeşimin bu davranışını bana dargınlığına bağlıyordu. Odaya geçtiğimde "Kardeşine iyi

davran çocuk dışarılarda perişan olmuş başına bir şey gelirse ailene bunun cevabını nasıl vereceğiz" diyerek uyudu.

Sabaha kadar "Şimdi ben ne yapacağım" diyerek uyuyamadım. Sabah olunca çocuklar okula kocam işe gittiler. Yine onunla yalnız kalmıştım. Uyanık olduğunu biliyordum. Bir süre ne yapacağımı düşündüm.

Gidip mutfaktan bir bıçak alarak gelip başına dikildim. Birden yorganı üzerinden çekerek "Şerefsiz bu evde bir saniye bile kalırsan, seni geberteceğim" diyerek bıçağı vurmak için havaya kaldırdım. Yıldırım hızıyla bileğimi yakalayıp bıçağı elimden aldı. Yine aramızda boğuşma başlamıştı. Bitkin düşene kadar boğuşma devam etti. Sonra yine o işi yaptı.

Sonra da üzerini giyinerek "Evinin içine sıçayım" diyerek çıkıp gitti.

— *Bir daha geldi mi size?*

Hayır gelmedi. Önce memlekete gitmiş. Bir süre sonra da yurtdışına çıkmış.

— *Bu olaydan sonra ailenle ilişkilerinde bir farklılık oldu mu?*

"Annemi ölene kadar affetmedim. Bu gün de affetmiyorum. Ha bu iki elim ahrette onun yakasında olacak."

— *Kardeşinizi o günden sonra bir daha gördünüz mü?*

"Yok görmedim. İnşallah bir daha da görmem. Yüzünü şeytan görsün o şerefsizin."

— *Yaşadığınız bu olay hayatınızı nasıl etkiledi?*

"Uzun süre kendimi toparlayamadım. Kızlarım olmasaydı kesin intihar ederdim. Özellikle annemin yüreğini yakmak için intihar ederdim. Ama kızlarımı başkalarına bırakamazdım. Benim yaşadıklarımı onların yaşamasını istemediğim için, hayatımı onlara bağışladım. Kız olmayıp da oğlan olsalardı kesin kendimi öldürürdüm. Ama ikisi de kızdı. Benim başıma gelenler onlarında başına gelebilirdi. Onları ölene kadar iki gözüm gibi koruyacağım. Yaşadığım

bu utanç benimle mezara kadar gidecek. Allah'ın huzurunda bunu bana yapanlardan bir gün hesap soracağım.

— *Yaşadığınız bu olayla ilgili hiç doktora gittiniz mi?*

Sizi benimle tanıştıran arkadaşla tanıştıktan sonra gittim. O beni götürdü. Doktora gittiğimde olayın üzerinden iki yıl geçmişti. Doktor sinirlerimin çok yıprandığını söyledi. Beni tedavi etti. Uzun süre onun verdiği ilaçlarla yaşadım. Artık ilaç içmiyorum. Şimdi daha iyiyim.

— *Son soru olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?*

Başıma gelen bu olayı bir arkadaşım bir doktorum şimdi bir de siz biliyorsunuz. Siz iyi bir insana benziyorsunuz. Onun için konuştum sizinle. Biraz da içimi dökmek için. Adımı kimseye söylemezsiniz, yazmazsınız değil mi? Yazıp söylerseniz bu utançla hiç yaşayamam.

— *Sırrınızı benimle paylaştığınız için size teşekkür ediyorum. İsminiz bende ölene kadar sır olarak kalacak. Zaten şu andan itibaren isminizi unuttum bile. Bundan emin olabilirsiniz. Aklınızda en ufak bir soru işareti varsa bu yazıları size verebilirim. Götürüp onları yakabilirsiniz.*

Yo yo kalsınlar. Başka anneler ders alır belki. Annem bana inansaydı bu felaketi belki de yaşamazdım. Allah kimsenin başına vermesin. Bana verdi düşmanıma vermesin.

SEVİM

Onunla önce Taksim'de bir parkta buluştuk. Aracımız Nuray'dı. Nuray bizi tanıştırdıktan sonra gitmişti. Nuray sözünü tutmuşu ve bu çalışmayı çok önemsiyordu.

Sürekli ilgileniyor çok emek veriyordu. Kaç defa vaaz geçecek oldum "bunu yapamazsın" diye dikildi karşıma.

Sevim'in üzerine kot pantolon ve siyah kolu kısa bir buluz giymişti. Saçları kısa ve jöleliydi. Gözlerinde güneş gözlüğü vardı. Uzun boylu ve hafif tombul olan Sevim hırçın diyebileceğim kadar huzursuz görünüyordu.

Çaylarımızı içip tostlarımızı yedik. Tostun içindeki kaşarı iki parmağıyla çeke uzata didiştire didiştire yemişti. Bu süre içinde aramızdaki konuşma beş on kelimeyi geçmemişti. Hiç yüzüme bakmıyordu. Sanki birini bekliyormuş gibi bir hali vardı. Gözlerinin hareketliliği bütün bedenine yansımış oturduğu yerde huzursuz bir şekilde kıpırdanıp duruyordu. Bir ara dayanamayarak "Birisini mi bekliyorsunuz?" dedim.

Gözlerini aceleyle çevrede dolaştırarak "Kimseyi beklemiyorum" diyerek ayağa kalktı. Bir daha oturdu. Sağ ayağındaki pabucu her iki dakikada bir çıkarıp bir daha giyiyordu. Gerginliği bana da geçmişti.

O gün kendisiyle konuşamayacağımı hissediyordum. İkinci çaylarımızı içerken "Söyleşiyi benim evimde yapa-

bilir miyiz? Davet etsem bana gelebilir misiniz?" dedim. Güneş gözlüklerini çıkararak masanın üzerine bırakıp hemen aldı. Kuşkulu iri ela gözlerini hızla yüzümden geçirerek "Neden?" dedi.

"Burası çok kalabalık" dedim. "Etrafta dikkatimizi dağıtacak bir sürü şey var. Daha sakin bir ortamda konuşursak iyi olur. Önerimin bir nedeni de, sana Azerilere özgü, kendi ellerimle yaptığım yemeklerden ikram etmek istiyorum. Kabul edersen mutlu olacağım." dedim. Bir süre yüzümü dikkatle izledikten sonra "Tamam" dedi. "Geldiğim zaman sizi arayarak adresinizi alırım." diye ayağa kalktı.

Bir yudum içtiği çayını bırakarak gitmişti.

Beni aradığında görüşmemizin üzerinden dokuz gün geçmişti. Öğlen yemeğini birlikte yiyecektik.

— *Nereli olduğunuzu öğrenebilir miyim?*

İç Anadolu desem yeterli mi sizce?

— *Nasıl uygun görüyorsanız öyle olsun. Kaç yaşındasınız?*

Kaç yaşında gösteriyorum?

— *Tahminlerim bu konuda pekiyi değil. Kırk üzeri diyebilirim ama yine de siz söyleyebilir misiniz?*

Otuz yedi yaşındayım ama en az on yaş daha fazla gösteriyorum. Hayat kıçıyla bakıyor benim gibilere. Yine de sen insaflı davrandın. Elli yaşın üzerinde gösterdiğimi söylüyorlar. Allah aşkına bu konuşmanın bir işe yarayacağını düşünüyor musunuz? Erkeklerin önlerindeki o şeyleri yerlerinde durdukça biz kadınlar bunları yaşayacağız. Bana ne gibi bir yararı dokunacak bu konuşmanın? Bana olan olmuş zaten.

— *Amacımı daha önce de anlatmıştım. Konuşmak istiyorsanız ilk sorumu sorabilir miyim?*

"Sorun, sorun o güzel yemekler hatırına konuşacağım. Yoksa bana bir faydasının olduğunu düşünmüyorum."

— *Tecavüze mi uğradınız?*

Tecavüze uğradım.

— *Kimin tarafından?*

"Babam tarafından. Öteki kadınları da babaları mı becermiş?"

— *Kitap bittiğinde nasılsa okuyacaksınız. Yalnız size şu kadarını söyleyebilirim. Bu sadece sizin yaşadığınız bir olay değil bunu bilmenizi istiyorum. Çalışmalarım ilerledikçe konunun çok ciddi boyutlarda olduğunu üzülerek görüyorum. Bunu yapan üvey babanız mıydı yoksa öz babanız mı?*

Pezevenk, öz babamdı. Üvey olsaydı belki bu kadar koymazdı bana.

— *Babanız tarafında tecavüze uğradığınızda kaç yaşındaydınız?*

On üç yaşındaydım.

— *Olay birdenbire mi gelişti? Yoksa daha önce sizi rahatsız edecek davranışlarda bulunuyor muydu?*

Biz dört erkek beş kardeşiz. En büyük çocukları bendim ve tek kızdım.

Babam tek kızım diye beni öteki kardeşlerimden farklı tutardı. Beni hep kucağına alıp uyurdu, okşardı, severdi, öperdi. Bazen öyle sıkı sarılırdı ki nefes alamazdım. Önceleri babam beni daha çok seviyor diye mutlu oluyordum. On iki yaşına kadar bir şey anlamadım.

Bir gün hiç unutmuyorum ramazan ayıydı. Annem sahur için bir şeyler hazırlıyordu. Ben de uyanmıştım. Babam yorganı açarak "Nerede benim kızım" dedi. Önceleri koşarak yatağına gittiğim babamın artık yanına gitmek istemiyordum. Bir gariplik olduğunu hissediyordum galiba. Yine de istemeye istemeye gittim. Bana sımsıkı sarılmış öpüyordu. Birden bacağıma değen bir şey hissettim. Sert bir şeydi. Elimi o şeye doğru götürerek ne olduğunu öğrenmeye çalıştım. Elim orada öylece kalmıştı. Sanki içimden biri bana bunun doğru bir şey olmadığını söylemişti.

Babamın yüzüne baktım. Babam şeyini elime doğru iterek "bu erkeklerde olur" dedi fısıltıyla. Elim hâlâ orasında öylece duruyordu. Babam biraz daha bana sarılarak "Güzel kızım benim" diye öpüyordu. "Sık onu sık" diyordu onu elime doğru iterken. Yataktan çıkıp kaçmak istiyordum ama yapamıyordum. Annem öteki odadan bağırarak sofranın hazır olduğunu söyledi. Babam kalkıp yemek yedi. Sonra namaz kıldı. Ben öylece yatakta kalmıştım soluk bile alamıyordum sanki. Kendimi suçlu gibi hissediyordum. Annem "Gel sen de yemek ye" dedi yemedim. Annem sofrayı toplarken babam gelip namazını kıldı. Annem namaz kılarken babam tekrar yatağa geldi. Ben yatağıma gitmek istedim babam bırakmadı. Bana sımsıkı sarılmış gözlerini kapatmıştı. Benim aklım babamın şeyinde kalmıştı. Acaba yine öyle olacak mı diye bütün dikkatimi oraya vermiştim. Babam arkadan sarılmıştı bana. Arada bir kıpırdanarak bana biraz daha sarılıyordu. Yine şeyi sertleşmişti bunu hissediyordum.

— *Biraz önce dediniz ki "babamın yanına gönülsüz gidiyordum" Neden artık gönülsüz gidiyordunuz? Size bu duyguyu yaşatan neydi? Hani o şeyi yapmadan önce, neden rahatsız oluyordunuz.*

Annem erken kalkardı. Annem kalkar kalkmaz babam beni yatağına çağırıyordu. Yatağına gitmemdeki gönülsüzlüğün nedeni de içimde garip bir huzursuzluk vardı. Beni rahatsız eden bir duygu işte, bilmiyorum. Nedenini bilemediğiniz bir duygu. Şeyini elime vermeden önce neden rahatsız olduğumu pek kestiremiyordum.

— *Bu böyle ne kadar sürdü?*

Tam bir yıl sürdü.

— *Yatağına gitmediğin zaman tepki gösteriyor muydu?*

Gösteriyordu tabi. Bir de ondan çok korkuyordum. Annemi sık sık döverdi. Karşı çıkarsam beni de döveceğini düşünüyordum.

— *Babanızın size karşı duygularının farklı olduğunu anlıyor muydunuz? Yani bunun bir cinsel istek olduğunun bilincinde miydiniz?*

Önceleri bir merak sarmıştı beni. Neden beni kucağına alıp sarılınca şeyi sertleşiyor diye. Ama ne kadar merak etsem de, bunun iyi bir şey, normal bir şey olmadığını anlıyordum. Ama bu duygunun ne olduğunu anlayamıyordum. Nereden bileyim ne televizyon var ne bir şey. İlkel bir köydü işte.

Artık babamın bana dokunmasını istemiyordum. İçimden bir his bana o yatağa gitme diyordu sanki.

Bir gün anneme "Ben babamla yatmak istemiyorum" demiştim. Annem de bana "Baban seni hepimizden daha çok seviyor. Böyle dediğini duymasın. Çok kızar" diye beni azarlamıştı. Ben de susmuştum. Ama bunun bir cinsel istek olduğunu o zamanlar düşündüm mü? Sanmıyorum ya. Ama onunla yatmak istemediğime göre demek ki adını koyamasam da bana karşı davranışlarının normal olmadığını hissediyormuşum. Hem cinselliğin ne demek olduğunu bilmiyordum ki. Sadece istemiyordum.

— *Okula gitmedin mi?*

İlkokul dörde kadar okudum. Sonra babam okuldan aldı beni. "Kız çocuğunun gözünün açılması iyi değil" diyordu. Hatta bir gün annem, "Bırak da diplomasını alsın" dediğinde yine dayak yemişti.

— *Tecavüz olayı nasıl gerçekleşti?*

Kıştı. Havanın çok soğuk olduğunu hatırlıyorum. Evet, çok soğuktu. Anneannem öldüğü için annem dayımlarda kalıyordu. İki kardeşimi de annem birlikte götürmüştü. En küçük kardeşim evdeydi. Evimiz iki odalıydı. Bir oda konuklara ayrılmıştı. Hepimiz bir odada yatıyorduk. O gün ben kardeşimle aynı yatakta yatıyordum. Kardeşimle yatmamın sebebi biraz da korkumdandı. Sanki ben kardeşimle birlikte yatsam babam beni yatağına çağırmayacak, bana

dokunmayacaktı. Bir süre sonra babam, "Yanıma gel" dedi. Yataklara yeni girmiştik. "Baba ben burada yatmak istiyorum" dedim. Bana kızdı.

Kalkıp yanına gittim. Beni kucağına çekerek sarıldı. Kalbim küt küt atıyordu. Bir elini başının altına koymuş bir eliyle de memelerimi seviyordu. Ona arkam dönüktü. Bir ara bütün cesaretimi toplayarak "Baba, bırak yapma" dedim. "Bir şey yapmıyorum" dedi. "Hoşuna gitmiyor mu? Seni alıştırıyorum. Bunda günah bir şey yok. Sen de bana sarıl, hadi kızım, sen de bana sarıl" diyerek beni kendine doğru çevirdi. Sertleşen şeyine dokunmamı istiyordu. Onu iterek "Yapma" diye ağlamaya başlamıştım. Saçımı çekip yüzüme iki tokat attı.

Sertleşmiş şeyini bacaklarımda dolaştırıyordu. Giysimi yukarı doğru çekerek minicik memelerimi yalıyordu. Ben yapma dedikçe o "Sen de bana sarıl. Sen de bana sarıl hoşuna gidecek" diyordu. Bacaklarımı kendiliğinden birbirine yapıştırmış, sürekli yalvarıp ağlıyordum. Vicdansız beni duymuyordu bile. İyice kendinden geçmişti. Bir ara kardeşime seslendim. Babam elini ağzımın içine soktu. Dilimi iki parmağının arasında eziyordu. Bir eliyle de donumu çıkarmaya çalışıyordu. Donumu çıkardıktan sonra elini çekip ağzını ağzıma kapattı. Dilimi ağzına almış öyle emiyordu ki kopacağını sanıyordum. Ne zaman soyunmuştu bilmiyorum ama onun çıplak olduğunu o an anladım. Sıktığım bacaklarımı açmış arasına girmişti. İnanın büyük bir zevkle yapıyordu. İşi bittikten sonra bile yanından kalkmama müsaade etmedi. Dilim öylesine acıyordu ki başka bir şeyin acısını duymamıştım.

— *Kimseye söylememen için seni tehdit etti mi?*

Biraz sabırlı olursanız anlatacağım.

Sabaha kadar kucağında ağladım. Ama o bir süre sonra uyumuştu. Ortalık hafiften aydınlanmaya başlamıştı uyandı. Kalkıp yüzüme baktığında uyuyor numarası yapıyor-

dum. Beni kucağına çekerek eteğimi belime kadar arkadan açtı. Arkadan içime girerek bir kez daha o işi yaptı. Yaparken zevkten çıldırıyordu. Hiç sesimi çıkarmamıştım. Dilim şişmiş sanki ağzıma sığmıyordu. Dilime dokunmasın diye işi bitene kadar uyuyor numarası yaptım. Sonra beni itekleyerek altımdaki gömleğini aldı. Gömleğini ne zaman oraya koymuştu bilmiyorum. Kapıdan çıkarken altımdan neyi aldığına merak edip baktığımda gömleği olduğunu görmüştüm. Yani her şeyi planlamıştı. Yatakta iz kalsın istemiyordu. Sonradan baktım ki gömleğini yıkayıp asmış. Bunu yapan benim öz babamdı.

Anlıyor musunuz? Öz babamdı.

Bu kadar açık konuştuğum için kusura bakmayın kulağıma söylediklerini bana yaptığı şeylerin hepsini anlatmıyorum daha doğrusu anlatamıyorum.

Şu halimle bu gün bile yüzüm kızarıyor.

Utanıyorum anlıyor musunuz? Utanıyorum.

Öyle çok acı çekiyorum ki ne desem ne yapsam yaşadıklarımı o acıyı anlatamam.

Bunu bana nasıl yaptı nasıl? Bir baba kızına nasıl böyle bir şey yapar?

Biraz ara verelim mi?"

"Verebiliriz tabi hatta çay içelim. Sigarayla iyi gelir."

(İki saat sonra)

— *Babanızın olayı kimseye anlatmamanız için sizi tehdit edip etmediğini sormuştum. Kimseye anlatmayasınız diye tehdit etti mi?*

Annem dayımlarda on gün kadar kalmıştı. Bu on gün içinde ben babamın resmen karısıydım. Her gece iki defa bazen de gündüzleri beni misafir odasına, ahıra götürerek o işi yapıyordu. Benim hayatımda babamın korkusu dışında bir şey kalmamıştı. Üç gün dilimin acısından ve şişliğinden zorlukla konuşabilmiştim. Annemin gelmesine iki gün kala babam benimle durumumuz üzerine ilk defa konuştu. O

ana kadar sanki her şey çok normalmiş gibi hareket ediyordu. Ben ona annem olmuştum. Yalnız bana annemden iyi davranıyordu. Ama kimseyle görüşmemem için sürekli kolluyordu. Bir akşam yatakta "iki gün sonra annen gelecek" dedi. "Sakın bundan ona söz etme. Söylersen onu öldürmek zorunda kalırım. Çünkü o çok cahildir bizi anlamaz. Ben sana kötü bir şey yapmadım. Zaten başka bir erkekle yapacağın şeyi önce benimle yaptın. Sen benim canım kızımsın, kötü bir şey olsa sana yapar mıyım?" gibilerinden bir şeyler söyledi. Ardından da aniden yüzümden tutup ağzımı açtı "Şu dilini koparırım" diyerek yüzüme parmaklarını geçirdi. "Ben sana kötü bir şey yapmıyorum" diyerek kötü olmayan şeyi yapmaya başladı.

— *Sürekli beni kolluyordu dedin herhangi bir yerde çalışmıyor muydu?*

Geçimimizi tarım hayvancılıktan sağlıyorduk. Mevsim kıştı ve babam sürekli evdeydi.

— *Annene veya başka birine anlatmadın mı?*

Hayır anlatmadım. Daha doğrusu anlatamadım. Sen anlattığım ikinci kişisin. İkimizi buluşturan arkadaşının dışında kimse bilmiyor. O arkadaşın bile olayı bu kadar ayrıntılı bilmiyor. İlk defa sizinle ayrıntılı bir şekilde konuşuyorum.

— *Neden anlatamadınız?*

Çok utandım. Hâlâ utanıyorum. Orospuluk yapmak bile beni bu kadar utandırmıyor. Evet, hayatımı kendimi, etimi satarak kazanıyorum. Bak bunu hiç utanmadan söylüyorum. Ama babam beni becerdi demek hep zor geldi bana. Zor geliyor. Anneme anlatmam mümkün değildi bu onun ölümü olurdu. Sahiden onu öldürürdü. Zaten babam bana tecavüz ettiği o günden sonra, annemi her gün dövüyordu. Sanki babam döve döve onu öldürmek istiyordu.

— *Bu ne kadar böyle devam etti?*

İki yıl devam etti. Babam her fırsatta üstüme tünüyordu. Biri görecek anlayacaklar diye ödüm kopuyordu. Çünkü

nerede aklına esse orada yapıyordu. Bahçe, ahır, tarla fark etmiyordu. Beni yanından hiç ayırmıyordu. Kızı olduğum için kimsenin aklına kötü bir şey gelmiyordu. Evden kaçana kadar bu böylece sürüp gitti.

— *Bir şeyi merak ediyorum. Diyelim ki babanızdan hamile kaldınız. Size ne yapardı? Hiç bunu düşündünüz mü?*

Kesin beni öldürüp bir yere gömerdi. Babam orucunu tutan, namazını kılan bir adamdı. Çevresinde kendi halinde iyi bir insan olarak biliniyordu. Bunun açığa çıkmasını istemezdi.

En iyi çözüm de beni öldürmesi olurdu. İnsanlarda benim kaçtığımı veya kayıp olduğumu düşünürdü. Ya da kimin öldürdüğü belli olmazdı, bilmiyorum.

— *Anlıyorum. Biraz önce evden kaçtığınızı söylediniz. Nasıl kaçtınız? Kaçmak için parayı nasıl ve nereden buldunuz?*

O gece babam evde yoktu. Babası hastalandığı için onun yanına gitmişti. Uzun süredir kaçma planları yapıyordum ama bir türlü fırsat bulamıyordum. Kaçtığım an yakalanmamam gerekiyordu. Yakalandığım an bir daha babamdan kurtulmam mümkün olmazdı. Babamın parasını sakladığı yeri öğrenmiştim. Annemin yedi tane altınının yerini zaten biliyordum.

Gece kalkarak altınlarla parayı aldım. Annemle kardeşlerim uyuyorlardı. Zavallı annemin uzun uzun yüzüne baktım. Kardeşlerimi öptüm. Annemi korkumdan öpemedim, uyanır diye. Hava alaca karanlıkken evden çıktım. Tarlalardan bahçelerden geçerek ana yola çıktım. Bir kamyon şoförü beni görür görmez durdu. Adam evden kaçtığımı anlamıştı. "İstanbul'a gidiyorum" dedi. "Beni de götür" diye ağladım. "İstanbul'a gidiyorsan atla" dedi. İstanbul'un sadece adını duymuştum. Büyük bir şehir olduğunu söylüyorlardı.

Ben de zaten büyük bir yere gidip izimi silmek istiyor-

dum. Benim için nerede olmam, kiminle olmam, başıma neler geleceği, ne yapacağım artık önemli değildi. Yeter ki babam olmasın. Yeter ki o bana dokunamasın. Yeter ki onun yüzünü bir daha görmeyeyim. Şoför iyi bir adama benziyordu. Yol boyu kendisi yemek yedikçe bana da yemek söylemişti. İstanbul'a geldiğimizde nereye gideceğimi sordu. "Burada kimsem yok, bilmiyorum" deyince beni evine götürdü. Karısı bir yıl önce ölmüş iki çocuğuna annesi bakıyormuş. Öyle demişti bana.

İyi de olsa erkek değil mi. En iyisinin Allah belasını versin. Eve gelir gelmez beni altına aldı. Kız olmadığımı anlayınca yüzüme bir tokat atarak tükürdü. "Demek kendini deldirdiğin için evden kaçtın" dedi. Üç defa üstüste yüzüme bir daha tükürdü. Bir gün beni konuşturmadı ama sonra genelde iyi davranıyordu. Bir yıla yakın o adamla kaldım. Bir yıl boyunca karın tokluğuna ona kadınlık yaptım.

Bir gün bana "Ben evleniyorum başının çaresine baksan iyi olur" dedi. İki gün sonra onun evde olmadığı bir saatte evden ayrıldım. Böylece sokaklara düştüm. Başıma olmadık şeyler geldi. Her türlü insanla karşılaştım. Bu güne kadar da değişen bir şey olmadı. Yaşıyorum işte. Yaşamak buysa yaşıyorum. Neden hâlâ yaşadığımı bile bilmiyorum. Her gün birkaç defa sahiden değer mi diye soruyorum kendime. Hiçbir erkeği sevemedim. Bana elini süren her erkek babamdır çünkü. Onun kokusudur. Onun nefesidir. Kulağıma fısıldayan her ses onun o aşağılık, utanmaz sesidir. Bir kez bile orgazm olamadım. Birazcık hoşlandığım bir erkek bile bana dokununca babam oluyor. Hayatımda iyi olan ne var? Sahiden ben neden yaşıyorum? İstemediğim hayatı bana utançtan ve acıdan başka bir şey vermeyen bu hayatı neden yaşıyorum?"

— *Çünkü hayat yaşamak için vardır. Güzeli, çirkini, acısı tatlısıyla hayat budur işte. Hayat ilk soluktan son so-*

luğa kadar bir kavgadır. Her insanın kavgası onun hayatıdır. Bu kavgayı kazanmak istemeseydin şu an burada benimle birlikte olmazdın. Öyle değil mi?

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Bundan sonra hayattan ne kazanacağım. Bu düşündüğünüz kadar kolay değil. Ben anlatırken siz renkten renge girdiniz. Bunun kolay yenilir yutulur unutulur bir şey olmadığını siz de biliyorsunuz ama yine de yaşa diyorsunuz. İsterseniz sokağa çıkıp "Ben orospuyum, ben kendimi satıyorum" diye bağırabilirim. Bu beni o kadar yaralamaz. Alıştım artık horlanmaya. Ama babam beni becerdi demek gücüme gidiyor. Bunu kendime bile söylemek öldürüyor beni. Evden kaçtığımda on altı yaşındaydım şimdi otuz yedi yaşındayım. Geçen bunca yıl bana hiçbir şeyi unutturmadı. Unutturamadı. İçimdeki bu yarayla kendimi satarak ne kazanacağım hayattan. Ben hayatın en başındayken kaybedenlerdenim. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Bakın o kadar cahil değilim. Ben hayatın okulunu okuyorum. O yaşatarak öğreten bir okuldur. O kaç yıl okuduktan sonra diploma veren okullara benzemez. Benim hayatımın okulu bana her gün bir diploma veriyor.

Anlatabiliyor muyum? Yine de yaşıyorum işte.

— *Yaşamınızın çok zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Sokaklarda her türlü insanla, onların istediği zaman onlarla birlikte olmak kolay değil. Bu zor hayatın içinde, başka tecavüz olayı yaşadınız mı?*

Çok komiksiniz vallahi. Bizim gibi her insanın her anı taciz ve tecavüz doludur. Babamdan sonra sokaklara düştükten sonra tam yedi defa tecavüze uğradım. Tacizlerin sayısını bile bilmiyorum. Size belki garip gelecek ama hiçbir tecavüz olayı babamınki kadar yıkıp yaralamadı beni. Her tecavüze uğradığımda babam oluyordu üstümdeki. Zaten yaşadığım her olay onun yüzünden değil mi? Babam yaptıktan sonra elin oğlu haydi haydi yapar. Bunda anlaşılma-

yacak ne var? Erkek değil mi hepsi. Allah hepsinin belasını versin.

— *Yaşadığınız tecavüz olaylarını anlatabilir misiniz? Ama istiyorsanız...?*

En önemlisini anlattım ya. Onların fazla önemi yok ki eloğludur yapar.

Ben sadece babamı anlatayım diye geldim siz bütün hayatımı anlatmamı istiyorsunuz. İyi bir insana benziyorsunuz ama yine de yazarlara güven olmuyor işte. İsteklerinizin sonu gelmiyor.

— *İstemiyorsanız anlatmayabilirsiniz. Yalnız her tecavüz olayı kim yaparsa yapsın önemlidir. İster bir tanıdık olur. İster bir yabancı suç suçtur. Tecavüze uğrayan kadın ister bir sokak kadını olur, ister bir ev kadını, ister bir rahibe, hiçbir şey fark etmez. Bu işlenilen suçu hafifletemez. Eloğlu istediği her şeyi yapamaz. Bunu normal karşılayamazsınız. Sanırım babanız tarafından size yaşatılan acı o kadar ağır gelmiş ki öteki yaşadıklarınız acılar onun gölgesinde kaldığı için hafif olduğunu düşündürmüş size. Onun içinde siz de yeterince acı vermediğini düşünerek önemsemez görüyorsunuz. Tecavüz bir suçtur. Bu suçun ağırı hafifi yoktur. Azı çoğu yoktur. Kim yaparsa yapsın, hangi şartlarda olursa olsun tecavüz insanlık suçudur.*

Tam da yüreğimi okudunuz. Babamın yaşattığı acının üzerine yaşadığım hiçbir acı geçemedi bu doğrudur. Öteki yaşadıklarım belki de bu yüzden bana o kadar koymadı. Aslında biliyor musunuz bu doğru değil. Yaşadığım her tecavüz olayından sonra erkeklerden biraz daha nefret ettim. Şimdi düşünüyorum da önemli olmasa nefret etmezdim. Sizin dediğiniz olsun. Anlatacağım. Ha birini anlatmışım ha hepsini benim için artık bir önemi yoktur.

— *Umarım sizi üzmedim. Biraz soluk almanız için başka bir şey sormak istiyorum. Biraz önce "Yazarlara güven olmuyor" dediniz. Yazarlara karşı güvensizliğinizin nede-*

nini doğrusu çok merak ettim. Neden böyle bir duyguya kapıldınız? Daha önce güveninizi sarsacak bir olay mı yaşadınız?

"Bu hayatın içinde bizlerin yaşamadığı hiçbir şey kalmıyor. Gerçi sizden önce tanıdığım bir gazeteciydi ve erkekti. Ha bir gazeteci, ha bir yazar. Yazan herkes yazar değil mi? O gazeteci benimle ve başka arkadaşlarımla söyleşi yapmak istiyordu. Yani bizim hayatımızla ilgili. Adamla bir restoranda buluştum. Bir süre sonra bana sarkmaya başladı. Önce aldığı içkinin etkisiyle olduğunu düşündüm. Ama zaman geçtikçe öyle olmadığını anladım. Aklı başındaydı. Adam söyleşiyi unutmuş beni nasıl yatağa atacağının hesabını yapıyordu. Orospu olabiliriz ama her şeyin bir raconu var. Benimle açık açık seninle yatmak istiyorum diyerek parasını ödese yatarım. Zaten işim bu. Ama adam söyleşi için buluşuyor sonra işi kurnazlığa döküyor. Çirkinleşiyor. Hem çok sinirlendim hem de çok gücüme gitti. Tam üç gün ne konuşacağıma dair kafa yormuştum. Yaşadıklarımı bir bir gözümün önüne getirerek bir daha acı çekmiştim. Adam masanın altından bacağıma sürünüyordu. Birkaç defa bacağımı çektim ama yine devam etti. Yemek boyunca kendimi zor tuttum belki sarhoştur diye. Yemekten sonra arabasına binince elini külotumun içine kadar sokunca dayanamadım. "Pezevenk" diyerek yüzüne bir tokat atıp arabadan indim. Arkamdan küfür ediyordu. Sonra arkasından baktım sarhoş falan değildi. Arabasını gayet güzel kullanıyordu. Siz bir erkek yazar olsaydınız sizinle konuşmak için kılımı bile kıpırdatmazdım. Şimdi anladınız mı neden öyle konuştuğumu?"

— *Anladım teşekkür ederim. İsterseniz yaşadığınız tecavüz olaylarına geçelim. Tabi siz istiyorsanız...*

İstiyorsanız o gazetecinin adını söyleyebilirim.

— *Hayır, buna gerek yok. Söyleseniz de adını kullana-*

mam. Üstelik her kimse adını bile bilmek istemiyorum. Şimdi sizi dinliyorum.

Bir gün iş için bir yol kenarında bekliyordum. Bir taksi durdu içinde dört kişi vardı. Pazarlıktan sonra arabaya bindim. Arabayı şehrin dışında sesiz bir yere çektiler. Benimle bir kişi pazarlık etmişti. Ben o kişiye önce ücreti ödemesini söyledim. Dördü birden gülmeye başladılar. Pazarlık ettiğim kişi "Ücret ödeyeceğimizi kim söyledi. Amın mı eskiyecek orospu" diye üzerime saldırdı. Öteki üç kişi arabadan inmiş kapıyı kapatmışlardı. Adamla biraz boğuştum. Adamın saçını başını yolup küfür ediyordum. Birden arabanın kapası açıldı. Üç kişiden birisi saçımdan tutarak kafamı arabanın kapısından dışarı çekip yüzüme bir silah dayadı. "Hâlâ para istiyor musun kaltak?" dedi. Yine de can tatlıdır ağlamaya başlamıştım. Ne kadar yalvardımsa dinlemediler. Dördü de sırayla bana tecavüz ettiler. Üstelik işleri bitince bütün paramı alarak beni orada bırakıp gittiler. Hava aydınlanana kadar orada öylece bir ağacın dibine kıvrılıp kaldım.

Hava aydınlandıktan sonra yürüyerek döndüm.

Bir başka günde iyi giyimli elli yaşlarında bir adam beni aldı. Pazarlığımızda ne dedimse kabul etmişti. İçten içe kıyak bir iş aldım diye seviniyordum. Beni bahçe içinde bir eve götürdü. Her şeyden çok zengin olduğu anlaşılıyordu. Beni karşısına oturtup içki içmeye başladı. Bakışlarından korkmaya başlamıştım. Bir süre sonra bana da viski doldurup verdi. Aslında işteyken ne olur ne olmaz diye mecbur kalmadıkça içki içmem. O gibi durumlarda her zaman aklı başında olmak iyidir. Hiç konuşmuyorduk. Üçüncü viskiden sonra bana "soyun" dedi. "Önce paramı isterim" dedim. Birden beni dövmeye başladı. Üstümü başımı parçalarcasına soyuyordu. Çok korkmuştum. Bir ara boynumu koparacağını düşündüm. Beni zorla soyup iki defa üst üste arkadan tecavüz etti. Sonra hiçbir şey söylemeden beni ara-

baya alıp kimsenin olmadığı bir sokakta bıraktı. Öylece kalakalmıştım. Camdan eğilerek "Böylesi daha zevkli oluyor güzelim" diye gülerek çıkıp gitti. Bir taksi bulana kadar rastgele yürüdüm. Kendimi eve zor attım. Üç gün yataktan çıkmadım.

Üç gün boyunca hep ağladım.

Daha bir ay bile üstünden geçmedi şimdi anlatacağım olayın. Adamla pazarlık edip otele gittik. Aslında daha arabadayken anlamıştım niyetini ya yine de emin olamıyor insan. Kapıdan girer girmez üzerime saldırdı. "Önce paramı ver sonra" dedim. "Acelen ne orospu" dedi. Anlamıştım tecavüz edeceğini. Ne zaman para ödemek istemeyen biri olursa anlıyorum tecavüze uğrayacağımı. Adam birden bire babam olmuştu sanki. Üzerine atılıp vurmaya başladım. İki elimi birden arkadan boynumdan aldığı fularımla bağladı. Bağırmaya başlamıştım. Yatağın yanında duran tuvalet kâğıdını çözüp çözüp ağzıma tıkadı. Islanan kâğıtlar boğazıma kaçmasın diye bağırmaktan vazgeçtim. Beni yüzükoyun karyolanın üzerine yatırıp saatlerce dura dinlene tecavüz etti. Üstünü giyindikten sonra çıkmadan ellerimi çözdü. Felçli gibi olmuştum. Kollarım tutmuyordu. Kapıdan çıkıp giderken sadece "Alçak" diyebilmiştim. Yaşadığım tecavüzlerin hepsi birbirine benziyor artık anlatmak istemiyorum. Canım çok sıkıldı.

Ağlamak istemesem de bazen oluyor böyle. Kusura bakma.

— *Şimdi bir kahve içelim mi. İkimiz de biraz dinlenelim. Sonra başka sorularım olacak. Ama tecavüzle ilgili değil.*

(Bir saat sonra)

— *Bütün bu yaşadıklarınızdan yola çıkarsak çok kolay bir yaşantınız olmadığı görülüyor. Hiç doktora gittiniz mi? Yani bir Psikiyatri yardımı aldınız mı?*

Hayır, hiç gitmedim. Buna gerek görmedim. Doktor be-

nim yaşantımı değiştirebilir mi? Bana yaşadıklarımı unutturabilir mi? Kaderimi tersine çevirebilir mi?"

— *Belki bu söylediklerinizi yapamaz ama yinede en azından hayata daha farklı bakmanıza biraz rahatlamanıza yardımcı olabilir. Bence bunu biraz düşünün. Müsaade ederseniz bir şey daha sormak istiyorum. Hiç ailenizle yani annen veya kardeşlerinle haberleşebildin mi?*

Hayır haberleşemedim. Onları aramayı aklıma bile getiremedim.

— *Kardeşlerini anneni özledin mi?*

Tabi ki çok özledim. İlk zamanlar bu anlamda çok acı çekiyordum. Kardeşlerim rüyalarıma giriyordu. Hiç gözlerimin önünden gitmiyorlardı. Zavallı annem onu hep ağlarken hatırlıyorum nedense.

Dayaktan morarmış yüzünü, kollarını, bacaklarını hatırlıyorum. Hâlâ yaşıyor mu öldü mü bilmiyorum. Ama şimdi sanki yüzlerini bile unuttum. Bu gün kardeşlerimi görsem belki de tanıyamam."

— *Size tecavüze uğradığını anlatan bir kadın arkadaşınız oldu mu?*

Bu işi yapan bütün kadınlar tecavüze uğrarlar. Yalnız tecavüze uğradıktan sonra bu yola düşen bir arkadaşım var. Oda babası tarafından tecavüze uğramış. Onun durumu benden de beter.

— *Sizden rica etsem benimle söyleşi yapması için kendisiyle konuşur musunuz?*

Söylerim. Kabul ederse sizi arayıp tanıştırırım.

Sevdim sizi...

— *Çok teşekkür ediyorum. Başka söylemek istediğiniz bir şey var mı?*

Kızı olan annelere bir şey söylemek istiyorum. Lütfen kızlarınızı iyi koruyun. Erkek olan mahlûka güvenmeyin. Babası olsa bile...

— *Ama bütün erkeklere tecavüzcü gözüyle bakmak doğru değil öyle değil mi?*

Ben bakarım. Hiç iyi birisiyle karşılaşmadım.

— *Benimle konuştuğunuz için güveniniz için teşekkür ediyorum.*

"Annemden sonra ilk defa, çocukluk yıllarında olduğu gibi kendimi iyi hissettiğim bir sofrada güzel yemekler yedim. Sizi hiç unutmayacağım. Bir şey söylemek istiyorum ama?"

— *İstediğiniz her şeyi sorup söyleyebilirsiniz. Çekinmenize gerek yok bu beni sevindirir.?*

Bu gece burada, bu evde sizinle kalabilir miyim?

Şu koltuğun üzerinde de uyuyabilirim.

— *Böyle hissetmeniz beni gerçekten sevindirdi.*

Tabi ki kalabilirsiniz.

GÜLÇİN

Gülçin ile bir dönem bir psikiyatri yanında çalışan bir arkadaş aracılığıyla tanıştım. Bizi tanıştıran arkadaş kendisini psikiyatri tedavi alırken tanımış. Arkadaşımın olağanüstü çabası sonucunda benimle konuşmayı yaklaşık beş aya yakın bir süre sonra kabul etti. Bu esmer güzeli, minyon yüzlü kadını aracı olan arkadaşımın evinde ilk gördüğümde ilk önce saçları dikkatimi çekmişti. Beline kadar uzayan gür ve kömür karası saçları ışıl ışıldı. Tedirgin görünmüyordu. Ama kara gözlerindeki derin keder orada olduğunu hemen hissettiriyordu size. Bizi tanıştıran arkadaşın evinde buluşup söyleşi yapmamız Gülçin'in fikriydi. Bu konuda ısrarlı davranmıştı.

— *Sanıyorum karar verene kadar epeyce zorlandınız. Konuşmaya başlayalım mı?*

Evet zorlandım. Bu konularda konuşmak hiç kolay olmuyor. Böyle bir olayı yaşamayan bunu anlayamaz. Yaşamayana konuşmak kolay geliyor. Ben doktorla dördüncü gidişimden sonra konuşabilmiştim. Yaşadıklarımı anlatmak için her ağzımı açtığımda sanki biri içeriden dilimi tutuyor. Damarlarımın içinde kanım donuyor. Sırtımdan buz gibi terler akıyordu. Şu an terlemeye başladım bile. Yo yo konuşacağım. En azından buna niyetliyim.

— *Teşekkür ederim. Bana hep çok zor gelen şu ilk sorudan hemen kurtulmak istiyorum. Tecavüze mi uğradınız?*

Tecavüze uğradım.

— *Nerelisiniz?*

Ağrı'nın bir köyündenim.

— *Tecavüze uğradığınızda kaç yaşındaydınız?*

İki çocuk annesiydim.

— *Tecavüz eden bir yakınınız mı yoksa tanımadığınız biri miydi?*

Yakınım.

— *Neyiniz oluyor? Akrabalık derecesini soruyorum.*

Halamın oğlu oluyor.

— *Halanızın oğlu kaç yaşındaydı?*

Yirmi üç yirmi dört yaşlarında vardı.

— *Nasıl olduğunu anlatabilir misiniz?*

Evlendikten yıllar sonra Ağrı'ya gitmiştim. Üç çocuğumla birlikte, uzun süre gitmediğim yerlere gitmiştim.

Akrabalarım tarafından yemeğe davet ediliyordum. Bazı akrabalarımda gece yatısına kalıyordum. O gün halamın evine davetliydim. Gerçi halam yıllar önce vefat etmişti ama kocası yaşıyordu. Evde bir kızı, iki oğlu vardı. Üç oğlu evlenip ayrı evlere çıkmışlardı. Yemeğimizi yedikten sonra geç saatlere kadar, halamın kızı ve evdeki büyük oğluyla sohbet ettik. Çocuklar uyumuştu. Geç bir saatte yataklarımızı hazırlayıp uyuduk. Ben halamın kızı üç çocuğum aynı odada uyuyorduk. Halamın o oğlu da ayrı bir odada uyuyordu.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Birinin bana dokunmasıyla uyandım. Bir el sımsıkı ağzımı kapatmıştı. Bir eliyle de külotumu çıkarmaya çalışıyordu. Ben tepinip garip sesler çıkarıyordum. Halamın oğlu kulağıma "Benim sesini çıkarma" diyordu. "Sen beni öldürüyorsun, artık dayanamıyorum" diyordu. Daha başka şeylerde söylüyordu ama anlatmak istemiyorum. Çünkü sinirlerim bozuluyor.

Ortalık zifiri karanlıktı. Halamın kızı karşı divanda çocuklarım hemen yanı başımda yer yatağında uyuyorlardı. Hâlâ merak ediyorum acaba halamın kızı duymadı mı diye. Bazen duymaması olanaksız gibi geliyor bana. Halamın oğlu çok güçlü bir insandı. Ben ne kadar mücadele ettimse de başarılı olamadım. Gözyaşlarımın içinde istediğine ulaşmıştı.

— *O an kendini korumanın dışında aklından neler geçiyordu hatırlıyor musun?*

O an aklımdan geçen ve o ana kadarda hiç unutamadığım başka bir olaydı. Sürekli gözümün önüne yaşadığım o şeyler geliyordu. Bir de kocam gelmişti. Sanki ona ihanet etmişim gibi bir duyguya kapılmıştım. Tek amacım da çocuklarımın bu manzaraya şahit olmamasıydı. Çocuklarım duymasın diye bağıramamıştım. Çocuklarımla aynı odada olmasaydık belki de başaramazdı. Kesin halamın kızını bağırarak uyandırırdım. Çocuklarımın korkusundan mücadelemi sesiz vermiştim ama başarılı olamamıştım.

— *Unutamadığınız bir olaydan bahsettiniz. Yaşayıp da unutamadığınız olay tam o an aklınıza geldiğine göre daha önce buna benzer bir olay mı yaşadınız?*

Evet, çocukken buna benzemese de, bir şeyler yaşamıştım.

— *Nasıl yani tecavüze mi uğradınız?*

Taciz midir tecavüz müdür bilemem ama bir şey yaşadım.

— *Sakıncası yoksa anlatır mısınız?*

Çocuktum. Başka bir halamın oğlu bana çocukluğumu zehir etmişti. Benim sekiz tane halam vardı. Şu an beş tanesi vefat etmiş üçü yaşıyor. Bu anlatacağım kişi büyük halamın oğludur. Halamın oğlu yıllarca bana tecavüz etti sayılır.

— *Nasıl sayılır biraz açar mısınız yaşadığınız olayı?*

"Halamın oğlu ben çocukken beni nerde yalnız yakalasa

bir duvara dayayarak iki bacağımın arasına sürünerek boşalırdı. Bunu külotumu aşağı doğru sıyırarak yapardı. Sonra spermlerinin üzerini toprakla örterdi. Bunu yıllarca yaptı. Korkumdan dışarıya çıkamıyordum. Evlerimiz yan yana olduğu için beni çok kolay yalnız yakalayabiliyordu. Bu yüzden annemden çok dayak yedim. Dışarı çıkmaya korktuğum için beni döverdi."

— *Neden korktuğun için seni annen dövüyordu?*

Benden küçük kardeşlerim de vardı. Kendisine yardımcı olmamı istiyordu. Örneğin bir kova su istediğinde, dışarıdan odun al dediğinde "Ben korkuyorum dışarı çıkmam" diyordum. O da dövüyordu numara yapıyorum diye. İşten kaçıyorum diye.

— *Halanın oğlu kaç yaşındaydı?*

Evli ve beş çocuk babasıydı.

— *Çocukken yaşadığınız bu olayı hiç kimseye anlatmadınız mı?*

Hayır anlatmadım. İkisini de anlatmadım.

— *Sanıyorum doktorunuz hariç. Bu yaşadığınız olaylar için mi doktora gitme gereği duydunuz? Yaşadıklarınız nasıl etkiledi sizi son olayı yaşadıktan sonra sizde ne gibi bir değişiklik oldu?*

Doktora anlatmadım ki bu yaşadıklarımı. Uyuyamadığım, uyumaktan korktuğum için gittim.

— *Nasıl yani doktora bu yaşadıklarınızı anlatmadınız mı?*

Hayır anlatmadım.

— *Peki, ama neden? Söyleşiye başladığımız zaman doktorla konuştuğunuzu söylemiştiniz?*

"Bilmiyorum çok zor geldi. Bana tecavüz ettiler demek gücüme gitti. Doktora zar zor anlattım gördüğüm rüyaydı. Rüyamı anlatmaya bile utanıyordum."

— *Neden uyumaktan korkuyordunuz. Uykunuzu kaçıran şey neydi? Nasıl bir rüya görüyordunuz?*

Rüyamda sürekli bir erkek organının ağzımdan girip oramdan yani bacağımın arasından çıktığını görüyordum. Bacağımın arasından sonra uzadıkça uzayıp bütün gövdemi tıpkı bir yılan gibi sararak sıkıyordu. O kadar çok sıkıyordu ki bu süre içinde ne nefes alabiliyordum ne bağırabiliyordum. Karnım sürekli şişiyordu. Bunu yapan bir garip yaratıktı. Tam bir insan değildi. Yatakta çırpınışlarımı hisseden kocam uyandırmasa belki de oracıkta ölürdüm. Çünkü bir keresinde kocam eve geç gelmişti. Çok yorgun olduğum için uyumak istedim. Yine o rüyayı gördüm. Kocam eve geldiğinde beni yatağın içinde mosmor bulmuş. Beni acilen doktora kaldırmışlar oksijen falan verilmiş öyle kendime gelebilmişim.

— *Bu rüyayı ne zamandan beri görmeye başladınız?*

O zamandan beri kötü rüyalar görüyorum. Ama o zaman gördüğüm rüya bunun aynısı değildi. Daha çok kâbus görüyordum. Sürekli birileri beni yakalayıp karanlık ve havasız yerlere kapatıyordu. Kapatıldığım o karanlık yerlerde gözlerimin dışarı acılar içinde aktığını hissediyordum. Sonra gözlerimin yerine bir el toprak atıyordu. Bu rüyayı ikinci tecavüzü yaşadıktan sonra görmeye başladım.

— *Her gün mü aynı rüyayı görüyordunuz?*

Haftada dört beş defa görüyordum. Öyle bir duruma geldim ki uyumaya korkar oldum. İşte o zaman bir doktora gitmem için akrabalarım ve kocam ısrar ettiler.

— *Doktora gittikten sonra aynı rüyayı görüyor musun?*

Görüyorum ama aynı derecede değil. Organ ağzıma girmeye başladıktan sonra uyanıyorum. Onun için boğulma tehlikesi geçirmiyorum.

— *Yine uykusuzluk çekiyor musunuz?*

Eskisi kadar çok değil. Uykusuzluğum uzun sürdüğü zamanlar ilaç alıyorum. Bir süre sonra düzeliyor. Ama sonra yine uykusuz kalmaya başlıyorum böylece geçip gidiyor günler. Bir iyi, bir kötü geçip gidiyor.

— *Bakın benimle ne güzel oturup konuşuyorsunuz. Gayet rahat görünüyorsunuz. İlk tedirginliğiniz tamamen geçmiş görünüyor. Bir doktorla da böyle oturup konuşabilirsiniz. Bana doktorunuza gidip bu yaşadıklarınızı anlatacağınıza söz verir misiniz?*

Bilmiyorum. Ama bu söylediğinizi düşüneceğim. Belki gider anlatırım.

— *Teşekkür ederim bu kararınız beni çok sevindirdi. Yaşadığınız bu olaylar kocanızla olan ilişkinizi etkiledi mi?*

Evet etkiledi. Ben hiç kadınlığımı yaşayamadım. Hatta doktorumda sormuştu "Orgazm oluyor musunuz" diye. Ben onun ne olduğunu hiç yaşayamadım ki nasıl olduğunu bilebileyim. Orgazm nedir bilmiyorum. Ne zaman kocamla beraber olsam ya duvara doğru kusan şey ya da ağzıma giren o şey geliyor aklıma. Anında içime bir bulantı ve soğukluk geliyor. Kafam karmakarışık oluyor bir daha toparlayamıyorum kendimi.

— *Size taciz ve tecavüz eden büyük halanızın oğluyla yıllarca yüz yüze yaşadınız. Bu nasıl bir duygudur?*

"O çok kötü bir duygudur. Bana çocukluğumu bile yaşatmadı. Çocuklarla oyun bile oynayamadım. Hep kaçıp bir yerlere saklanmak istedim. Neler yaşadığımı kimse bilmediği için, bana hep "ne garip bir çocuk" gözüyle baktılar ve söylediler. Hocalara götürüp üzerime dualar astılar. Annem hep bana "adın deliye çıkacak, evde kalacaksın" derdi. Bazen halime üzülür, bazen de döverdi. Sanıyorum çaresizliğinin tepkisiydi yediğim dayaklar.

— *Evlendikten sonra size bu olumsuz duyguları yaşatan, halanızın oğluyla karşılaştınız mı?*

En kötüsü de bu zaten. Her tecavüz olayı kötüdür ama. Akraba tarafından tecavüze uğrayan kadınların hali daha kötüdür bence. Çünkü ne kadar dikkat ederseniz edin bir şekilde herhangi bir yerde muhakkak karşılaşıyorsunuz. O anda insan kendini müthiş kötü hissediyor. Yerin dibine

girmek istiyor. O an kayıp olmak istiyor. Ölmek, ya da öldürme isteği yoğunlaşıyor. Çocukluğum büyük halamın oğlunun yüzünden ziyan oldu gitti. O günlerden bir korku var aklımda. Bütün dünyamı saran bir korku bu. Hâlâ üzerimden atamadığım korku. Ne zaman memlekete gitsem bu insanla muhakkak karşılaşıyorum. Evlendikten sonra Ağrıya ilk gittiğimdi "hoş geldine" gelmişti karısıyla birlikte. Utanmadan da gayet masum bir şekilde yanaklarımdan öpmüştü. Ertesi günü karşılaştığımda ona küfür etmiştim. "Bana yaptıklarını unutmadım" diyerek. Gülmüştü...

Hiç cevap vermeden yanımdan uzaklaşmıştı.

Evlendikten sonra bana tecavüz eden halamın oğluyla da birkaç defa karşılaştım. Yaşadığım bu kentte yaşamamasına rağmen karşılaştım. Bir akrabamızın düğünü vardı. Onunla ilk defa o düğünde karşılaştım. Bana "Merhaba" diyerek elini uzattı. Kocam ve başka akrabalarımın yanında bana gülümseyerek elini uzatıp "Merhaba" diyordu. Bir anlık tereddütten sonra elimi uzatmak zorunda kaldım. Sanki o an bana dünyanın en büyük hakaretini yapmıştı. O kadar çok ağırıma gitmişti ki tecavüz anında bile belki kendimi bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim. Karnımın içinde ne varsa boğazıma doğru çıkmıştı sanki. Boğuluyordum. Kendimi tuvalete atarak kusmuştum. Ben kusarken o gayet keyifli bir şekilde halay çekiyordu. Orada kalmak istemiyordum ama kocam kalkmadı. Ben o düğün bitene kadar kendimi binlerce defa tecavüz edilmiş gibi hissettim. O gece yine o korkunç rüyayı gördüm. Birkaç defa yine değişik yerlerde karşılaştım. Hiçbir şey olmamış gibi benimle sohbet etmek istedi. Ben kaçamak cevaplar vererek aynı ortamda kalmamaya dikkat ediyordum. Bu davranışım kocamın gözünden kaçmamıştı. Bir keresinde bana onun adını söyleyerek onu neden sevmediğimi sordu. Şok olmuştum. Kocamı "Herkesi sevmek zorunda mıyım" diyerek tersledim. Bir daha bir şey sormadı. Ama kafasında bir soru işa-

reti olduğuna eminim. O iki insanla ne zaman karşılaşsam o rüyayı daha sık görmeye başlıyorum. Biliyor musunuz? o şimdi öğretmendir. Çocuklara eğitim veriyor. Çocuklar da ona "Sevgili öğretmenim" diyorlardır.

YENİNUR

Bir arkadaşımın komşusunun aracılığıyla tanıştım. Yeninur'la. Beni telefonla aradığında, üç aydır kendisinden haber bekliyordum. Yorulmaya başladığımı, psikolojimin bozulduğunu hissediyordum. Bunun da dört tecavüz mağduru gibi vaz geçmesinden korkuyordum. Yeninur kapıyı kucağında iki yaşında çocuğuyla birlikte açmıştı.

Yeninur iki çocuk annesi esmer uzun boylu kilosuyla boyu orantılı güzel bir kadındı. Kara gözlerini yüzüme diktiğinde, bu derin bakışlı kadının, çok fazla sıkıntı çektiğini, acılardan süzülüp gelen hüzün dolu o güzel yüzü, bir güzel anlatıyordu. Çayımızı içip böreğimizi yerken o ayağında salladığı kızını uyutmaya çalışıyordu. On dört yaşında olan oğlunu bir haftalığına babaannesine göndermişti.

O uyuttuğu çocuğunu içeriye yatırmaya gittiğinde ben kalemimi defterimi hazırlıyorum.

— *Kaç yaşındasınız?*

Kırkıma yaklaşıyorum. Ama tam olarak doğum tarihimi bilmiyorum.

— *Nerelisiniz?*

Kars'ın bir köyündenim.

— *Tecavüze mi uğradınız?*

Evet tecavüze uğradım.

— *Kimin tarafından.*

Üvey babam tarafından.

— *Tecavüze uğradığınızda kaç yaşındaydınız?*

On dört belki on beş tam olarak bilmiyorum.

— *Olayı anlatabilir misiniz?*

Babam öldüğünde ben iki yaşındaymışım. Annem üç çocuğuyla çok genç yaşta dul kalmıştı. Bir iki parça tarlamız olsa da fakirdik. Akrabalarımızın yardımıyla geçiniyorduk. Annem üvey babamla evlendiğinde babam öleli iki yıla yakın bir zaman olmuştu. Annem çok güzel bir kadındı. Üvey babam Kars'ın içinde oturuyordu ve maddi durumu iyiydi. Üç çocuğuna rağmen annemle evlenmişti. Benden büyük iki kardeşimle birlikte Kars'ta yaşamaya başladık. Önceleri her şey yolunda gidiyordu. Üvey babam arada bir dövse de genelde iyi davranıyordu bize. Üvey babamdan dört kardeşim daha olmuştu. Dokuz nüfus üç odalı bir evde yaşıyorduk. Ben ve kardeşlerim okula gidiyorduk.

— *Kaç kız kaç erkek kardeştiniz?*

Bunu söylemek istemiyorum. Bu yaştan sonra yaşadıklarımın bilinmesini istemiyorum. Zaten yeterince açık konuşuyorum.

— *Anlıyorum. Kusura bakmayın. Kaldığınız yerden devam edebilir misiniz?*

Bir gece uyurken bir elin vücudumda dolaştığını külotumun içine doğru kaydığını anladığımda bütün vücudum taş kesilmişti. Bir süre nefesimi tutup öylece kalmıştım. Bir an rüya mı görüyorum yoksa gerçek mi çıkaramamıştım. Elin bacaklarımın arasında bir süre durup sonra hareketlendiğini anlayınca yatağımdan korkuyla fırlamıştım. Üvey babam benim yatağımdaydı. Ben karanlıkta şaşkınlıkla zorlukla seçtiğim yüzüne bakıp öylece kalmıştım. Hiç unutamıyorum. Ağız açıkken donar mı. Benim ağzım açıkken donup kalmıştı. Ne kapanıyordu ne bir ses çıkıyordu ağzımdan.

Bir süre sonra üvey babam "Korkma kızım benim" dedi fısıltıyla.

"Yatakları şaşırmışım seni annen sandım" diyerek beni yatağıma yatırıp gitti.

— *Siz yalnız mı uyuyordunuz?*

Yalnız uyumuyordum. Biz altı kardeş aynı odada uyuyorduk. Annem üvey babam bir de en küçük kardeşimiz ayrı adada uyuyorlardı. Ben ayrı bir yatakta, yer yatağında kardeşlerimin yataklarının biraz uzağında, yani iki üç karış uzağında uyuyordum.

— *Sonra ne oldu. Yani hemen ertesi günü üvey babanla yüz yüze geldiğinizde ne oldu. Olayı annenize anlattınız mı?*

Anneme anlatmadım. Ertesi günü üvey babam eline su dökmemi istedi. Zaten her gün eline ılık su hazırlayıp ben su döküyordum. Bu benim vazifelerim arasında en başta gelenlerdendi. Ben eline su döküyordum oda elini yüzünü yıkıyordu. Bir ara başını kaldırıp bir süre yüzüme baktı. Sonra bana akşam tuvalete gittiğini dönüşte uyku sersemliyiğle odaları ve yatakları şaşırdığını bundan hiç kimseye söz etmememi istedi. Bende başımla tamam dedim.

— *Yanlışlık yaptığına gerçekten inanmış mıydınız?*

Pek inanmamıştım ama emin de değildim doğrusu. Emin olsam bile o an tamam derdim. Başka ne yapabilirdim ki. Korkmuştum ve çok şaşkındım.

— *Annenize anlatmayı neden düşünmediniz?*

Birkaç defa anlatmak istedim ama benim yüzümden aralarının bozulacağından korkuyordum.

Zaten son zamanlarda araları pek iyi değildi. İyi olan üvey babam yavaş yavaş değişmeye başlamıştı. Annemi birkaç defa çok kötü dövmüştü. Her dövdüğünde annem birkaç gün yatakta kalıyordu. Sürekli ağlıyordu. Üvey babama beddua ediyordu. Oysa önceleri hiç dövmezdi annemi.

— *Neden dayak yediğini anlatıyor muydu?*

Hayır bize anlatmıyordu. Hatta anneme birkaç defa sormuştum ama bir şey söylememişti. Sadece "Aman neden dövecek itliğinden" diyerek geçiştirmişti.

Komşu kadınlarla aralarında konuşmalarından anladığım kadarıyla annem onunla yatmadığı için dayak yiyordu. Çünkü bir defasında bir komşu kadın anneme "Aman bir et parçası değil mi? At itin önüne sussun" demişti. Annem de komşu kadına "Bu soğuk havada bıktım" demişti. "Her gün yıkanmaktan her tarafım romatizma oldu. İt gibi üstümden inmek istemiyor. Bu adam yaşını başını aldıkça azıyor Allah sonumuzu hayır etsin" diye gülmüştü ağrıyan belini tutarak.

— *Sonra olay nasıl gelişti?*

Bir gün annem evde yoktu. Ben küçük kardeşimi uyutmuş kendimde yanına uzanmıştım. Babam kapıyı açarak beni çağırdı. Bende gittim. Bir süre hiç konuşmadan oturdu.

Ben karşısına geçmiş sessizce bekliyordum. Dizlerim hafiften titriyordu. Birden benim elimden tutarak "Otur" demişti. Ben oturmaya çalışırken birden kucağına çekti. Ben korkuyla bir çığlık atmıştım. Elini ağzıma kapatarak. "Bağırırsan seni şuracıkta gebertirim" diyerek beni öpüp okşamaya başlamıştı. Ağlayarak yalvarıyordum bırakması için. Ben ağlayıp yalvardıkça o daha çok sarılıyordu. Elini külotumun içine sokunca onu itip vurmaya başladım. Saçlarını yoluyor yüzüne başına yumruklar indiriyordum. İki elimi tutarak altıma soktu. Müthiş canım yanıyordu. Bağırınca ağzımı kapatıp boğazımı sıktı. Ben yorgunluktan gittikçe bitkin düşüyordum. İki kolum hâlâ altımdaydı. O üstüme abandıkça kollarımın yerinden koptuğunu düşünüyordum.

Canım o kadar yanıyordu ki o içime girdiğinde anlayamamıştım bile. Sonra bacağımın arasında bir şeyin gidip geldiğini anlayınca anladım ki ben arktık kız değilim.

Ağlama krizi...

(Bir saat sonra)

— *Sonra nasıl gelişti olay?*

Böylece iki yıl devam etti.

— *Ben hâlâ ilk gündeyim. O tecavüzün gerçekleştiği gün. Anneniz gelince ne oldu. Üvey babanız ne yaptı. Siz nasıl davrandınız. Sonuçta bir evin içinde yaşıyorsunuz. Hep yüz yüzesiniz. Tecavüz anının sonrasını anlatabilir misiniz?*

Bir hayvan gibi üstüme böğürerek yıkıldıktan bir süre sonra kalktı. Ben zorlukla kollarımı altımdan çıkarabilmiştim. Daha doğrusu doğrulduktan sonra kollarım iki yanımda öylece sarkıyordu. Bir süre yerlerinde olduklarını hissedemedim. Sonra korkunç bir karıncalaşma hissetmiştim. Ağlayarak kollarımı oynatmaya çalışıyordum.

Üvey babam giyinip dışarı çıktı. Sonra bana seslenerek hiçbir şey yokmuş gibi eline su dökmemi istedi. Ellerim maşrapayı tutmuyordu. Birkaç defa elimden düşürdüm.

Elini yüzünü yıkadıktan sonra benim de elimi yüzümü yıkamamı, kendime çeki düzen vermemi söyledikten sonra şöyle dedi. "Ben seni besledim büyüttüm. Herkesten çok benim hakkım var sende. Annene ve ya başka birine söylersen anneni öldürüp yerine seni alacağım. Hiç kimse de bana karışamaz. Alıp hepinizi büyük bir şehre götürürüm. Oralarda kimse kimseyi tanımaz. Kimse kimseyle ilgilenmez. Ama sesini çıkarmazsan kısmetin çıktığında evlenip gidersin. Gerisini sen düşün" diyerek yüzünü silip saçını tarayıp çıkıp gitti. Ne anneme söyleyebildim ne başka birine. Hep annemi bir şekilde öldürüp beni almasından korkuyordum. O günden sonra o evde yaşadım mı? Yoksa her gün öldüm mü? Orasını siz düşünün. Ben de bilmiyorum.

— *Daha önce iki yıl devam ettiğini söylemiştiniz. Bu iki yıl boyunca size tecavüz mü etti.*

Evet. Her fırsat bulduğunda bunu yaptı. Zaten o günden sonra sürekli anneme kötü davranıyordu. Annem artık hemen hemen neredeyse her gün dayak yiyordu. Bu beni benim yaşadıklarım kadar üzüyordu. Annemin ölmesini istiyordu. Bunu döve döve yapacaktı. Bu iki yıl boyunca hep o

adamı öldürmeyi düşündüm. Her tecavüzden sonra bu duygum biraz daha kuvvetleniyordu.

— *Sonra öldürmekten vaz mı geçtiniz?*

Hayır. Allah'a şükür benim yerime Allah onun canını bir kaza sonucu aldı. Beni de onun pis kanına elimi bulaştırmaktan kurtardı.

— *Anneniz bu durumdan hiç şüphelenmedi mi?*

Sanıyorum şüphelenmedi. Ya da şüphelendi bir şey diyemedi. Ya da konduramadı. Bilmiyorum. Bazen "yok anlamamıştır" diye düşünüyorum. Bazen de "Bir evin içinde nasıl olur da anlamaz" diye düşünüyorum. Bilmiyorum. Belki de hiç aklına getirmedi. Çünkü o adam öldükten sonra bir gün anneme "İyi ki geberdi köpek" dediğimde "Nankör" diyerek bana kızmıştı.

"Ekmeğini yediğin adama sövme." dedi. Zaten annemin başkalarını görecek hali yoktu ki dayak yemekten.

Belki de hiç anlamadı.

— *Bu gün iki çocuk annesisiniz. Nasıl evlendiniz. Böyle bir olay yaşadığınız için, evlendiğiniz insanla bir problem yaşadınız mı? Biliyorsunuz kızlık zarı problemi!*

Uzun süre evlenemedim. Çok sevdiğim biriyle bu korkuyla evlenmedim. Çünkü bizim oralıydı. Benim kız olmadığımı anladığı an beni geriye gönderirdi. Şimdiki kocam bizim oralı biri değildi. Görevi gereği geçici olarak orada bulunuyordu.

Mesleğinin ne olduğunu ne iş yaptığını söylemek istemiyorum.

Bir arkadaş aracılığıyla bana mektup yazmıştı. Sonra birkaç defa buluşup konuştuk. Beni çok sevdiğini söylüyordu. Ben de bir gün kendisine "Sana ben kız değilim desem yine benimle evlenir misin" dedim. "Peki bu nasıl oldu" dedi. Yüzü karmakarışık olmuştu. "Bana tecavüz ettiler" diyerek ağlamaya başladım. "Onun için bu sevdadan vaz geç" diye hıçkırıyordum. Uzun süre sustuktan sonra

"kim yaptı" diye sordu. Ben de "Kimseye söylemeyeceğine söz verirsen söylerim" dedim. "Söz" dedi. Olayı olduğu gibi anlattım. "Ben seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Bu senin suçun değil." dediğinde onunla kaçmaya karar verdim.

— *Kaçarak mı evlendiniz?*

Evet kaçtım onunla. O evde yeterince fazla yaşamıştım. O adamın hayaletinin dolaştığı evde daha fazla kalmak istemiyordum.

— *Yaşadığınız bu olayın sizde ne gibi izleri kaldı?*

Bir kere kocam da dahil erkeklere karşı içimde hep bir öfke duyuyorum. Öfkenin ve tiksinmenin dışında onlara karşı hiçbir iyi duygum yok diyebilirim. Bir gün kocam benden önce ölürse, ki Allah gecinden versin, asla ve asla evlenerek kızımı üvey baba eline bırakmam. Bir daha hiç evlenmem. Kocam çok iyi bir insan olduğu için onunla birlikteyim. Beni hiç kırmadı.Yaşadığım olayı ağzına alıp konuşmadı.

— *Benimle konuştuğunuzu biliyor mu?*

"Evet söyledim. Sana iyi gelecekse konuş" dedi.

Aslında aklım karışmıştı. Konuşup konuşmama konusunda gidip geliyordum. Bana ne faydası olacaktı ki.

Ama birden kızım aklıma geldi. Başka kız çocukları geldi. Belki anneleri uyarmak ve uyanık olmaları açısından bir faydası olur diye düşündüm.

Kızlarını üvey baba yanında büyüten annelere benim yaşadığım ders olsun. Dikkatli olsunlar.

Aslında konuşmakta bana iyi geldi. Sanki yüreğim biraz hafifledi. "Allah sizden razı olsun..."

— *Teşekkür ederim...*

ŞENAY

Akşam on otuzdu telefon geldiğinde. Avrupa yakasında oturan arkadaşım Sultan "Sabah dokuz otuzda bende olabilir misin?" diye soruyordu. Bir tecavüz mağdurunu benimle konuşması için ikna etmişti. Biz kahvaltı ederken saat on buçukta kapı çalıyor. Oldukça bakımlı kısa saçlı, çekik gözlü, sürekli gülümseyen aydınlık yüzlü bir kadın nihayet karşımda oturuyor. O çayını içerken ben yaşadıklarını tahmin etmeye, yaralarının derinliğini ölçmeye çalışıyorum. Kendini ele veren bir karaktere sahip değil. Peş peşe yaktığı sigaralar gözlerinin içine baktığınızda kaçırdığı gözleri olmasa duygularındaki yaralanmaları asla tahmin edemezsiniz. Sigarasında derin bir nefes çekerek "Önce şunu söyleyeyim üç saat zamanım var" diyor. "Sonra havaalanına gitmek zorundayım. İş yerimle ilgili yurtdışından misafirim gelecek. Onları karşılamam gerekiyor."

Üç saat uzun bir süre gibi görünse de bu gibi söyleşilerde yeterli olmuyor. Çünkü gözyaşlarının sık sık böldüğü söyleşi bazen gün boyu bazen de ertesi güne sarkabiliyor. Hatta üç dört gün sürebiliyor. Bütün bu ihtimalleri göz önünde bulundurarak "üç saat içinde bitiremezsek bir daha ne zaman görüşe biliriz?" diye soruyorum. "Saat sizin için önemli değilse en geç akşam onda burada olurum" diyor. Derin bir soluk alarak saatin önemli olmadığını belirtiyo-

rum. Böylece tahmin ettiğim gibi gözyaşlarıyla sık sık bölünen söyleşimize başlıyoruz.

— *Adınızı öğrenebilir miyim?*

Şenay Y. Olduğu gibi açık açık yazabilirsiniz adımı soyadımı.

— *Ben yine de adınızla yetinmek istiyorum. Doğum yeriniz neresi?*

Kütük kaydım Tekirdağ. Ailem Bulgaristan göçmenidir. Ama ben Almanya'da doğdum. Duisburg'da.

— *Kaç yaşındasınız?*

Yirmi dokuz yaşındayım.

— *Tecavüze mi uğradınız?*

Evet, tecavüze uğradım.

— *Almanya'da mı yoksa Türkiye'de mi tecavüze uğradınız?*

Türkiye'de tecavüze uğradım.

— *Kimin tarafından tecavüze uğradınız?*

Kız arkadaşımın sözlüsü tarafından.

— *Tecavüze uğradığınızda kaç yaşındaydınız?*

On altı yaşındaydım.

— *İzine mi gelmiştiniz?*

Hayır, izine gelmemiştim. Babam dışında kesin dönüş yapmıştık. Ben annem ve benden küçük kız kardeşimle birlikte.

— *Babanız neden dönmemişti?*

Birkaç yıl sonra o da dönecekti.

— *Olayın nasıl olduğunu anlatabilir misin?*

Kız arkadaşımla Haydar aralarında aileden gizli sözlenmişlerdi. O tarihte Haydar yirmi dokuz, arkadaşım on yedi yaşındaydı. Ben Almanya'dan döndükten sonra okula kaydım o yıl geciktiği için A. F. T. Derneğinde bir grupla birlikte tiyatro yapıyordum. Aynı zamanda Merter'de tekstil üzerine çalışan bir firmada tercümanlık yapıyordum. Kız arkadaşımın çok sevip saydığım babasını o dernekte tanı-

dım. Adı Aydın hocaydı. Öğretmendi. Bana babamdan daha yakındı. Dernekte folklor çalışmaları yapıyorlardı.

Kız arkadaşımla bir gün dışarı çıktık. Sultanahmet'e gittik. Halkevine uğradık. Sonra bir çay bahçesinde oturduk. O gün orada kız arkadaşımın sözlüsü olan Haydar'la tanıştım. Haydar kız arkadaşımın aynı zamanda akrabası oluyordu.

Haydarın kuaför malzemeleri satan bir pazarlama şirketi vardı. Aydın hoca kız arkadaşımın babası ilişkilerine karşıydı ve onlardan saklıyorlardı. Hemen söylemek istiyorum. Haydar'ın bizim sosyal çevreyle hiçbir bağlantısı yoktu. O gün orada oturup epeyce sohbet ettik. Konuşmalarında Haydar açık görüşlü demokrat falan görünüyordu. Ama kız arkadaşıma değer vermediği her halinden belli oluyordu. Benim gözümde, karşıdaki insanı aldatıp, kandırarak, hayallerini yıkan biri demokrat falan olamaz zaten.

Ertesi gün kız arkadaşım beni ağlayarak aradı. Haydar'la aralarının kötü olduğunu, onu sürekli aşağıladığını, moralinin çok bozuk olduğunu, hatta intihar etmeyi düşündüğünü söyledi. Ben o akşam kız arkadaşıma gittim. Onun odasında kendisiyle konuştum. Moralini düzeltmeye çalıştım.

Kız arkadaşım bir süre sonra yine beni arayarak "Ne olur bana yardım et" diyordu. "Haydar'ı benim haberim yokmuş gibi ara, benim çok kötü göründüğümü, aramızda bir sorun olup olmadığını sor bakalım, sana benim hakkımda ne söyleyecek" diye yalvardı. "Belki başka biri varsa sana söyler" diyerek ısrar etti. Ve bana Haydar'ın telefon numarasını verdi.

Ben kendisine "Bunun yanlış olacağını bir problem varsa ancak karşılıklı konuşarak çözülebileceğini" söylesem de anlatamadım. Çok ağlayıp yalvardığı için kabul ettim. İş yerimden Haydar'ı aradım. Arkadaşımın dediklerini onun istediği gibi ona aktardım. Haydar bana "Bu uzun bir me-

seledir. Bir yerde oturarak konuşalım" dedi. Ben karar veremediğim için sonra seni ararım diyerek telefonu kapattım. Sonra kız arkadaşımı arayarak "Benimle bir yerde oturarak konuşmak istiyor ama ben gitmeyi düşünmüyorum" dedim.

Yine ağlayıp yalvarmaya başladı. Biraz da Aydın hocanın kızı olduğu için kabul ettim. Çünkü hocaya çok değer veriyordum. Yanlış olduğunu bile bile Haydar'ı arayarak "Tamam oturup konuşalım "dedim.

O da benim iş yerimin adresini alarak, şu saatte seni oradan alacağım dedi.

Ben İstanbul'u çok iyi bilmediğim için nereye gittiğimizi bilmiyorum. Arabanın içinde sohbet ederek yol alıyoruz. Haydar sürekli benimle ilgili sorular soruyor. Sonra ben onların konusunu açtım. "Oturduktan sonra konuşuruz" diyerek konuyu kapattı. Üsküdar'da bir bahçeye gidip oturduk. "Bira içelim" dedi.

Ben "Bira içerim ama bu saatte değil" diyerek kola istedim. O birer taneyle bir şey olmaz diyerek ısrar etti. Ben de "Olur" dedim. Ben yine onların konusunu açtım. Haydar "Arkadaşın benim için daha çocuk. Ben hata yaptım. Babasını çok sevdiğim için sesimi çıkaramıyorum. O da kalkıp bana âşık oldu. Ben onu sevmiyorum. Akrabamız olduğu için bir şey diyemiyorum. Yanlış anlama ama sen ondan küçük olmana rağmen ondan daha olgunsun. Çok olumlu düşüncelerin var" diyerek beni övmeye başladı. Benim aklıma hiç kötü bir şey gelmiyordu. O ara kalkıp tuvalete gittim. Döndükten sonra Haydara "Yanlış yapıyorsun dedim. Onun senden beklentileri var. Ona karşı bir şey duymuyorsan söyle duygularıyla oynama" diye bir şeyler söyledim. Bir süre sonra "Ben geç kalıyorum kalkalım" dedim.

O da "Ben seni bırakacağım" dedi.

Köprüyü geçtikten sonra arabayı sağa döndürerek yokuş yukarı çıkmaya başladı. Ben "Hayrola bir durum mu var?"

dedim. O da bana "İş yerim karşıda olduğu için her zaman bu tarafa geçemiyorum. Bir arkadaşımın evinden bir paket alacağım. Bu tarafa geçmişken onu almak istiyorum. Uzun sürmez" dedi.

Tek katlı bir evin önüne geldik. Gece kondu gibi bir evdi. Haydar arabadan inerek benim oturduğum tarafın kapısını açtı. "Ben arabada beklemek istiyorum" dedim. O da "Olmaz hem arkadaşımla tanışırsınız. Şimdi ona da ayıp olur çok hoş bir insandır" diyerek kolumdan tutup beni indirdi. Ben "O zaman lütfen fazla kalmayalım" dedim. Arabadan aşağıya inince fark ettim ki ben yürüyemiyorum.

Başım dönüyor. Midem bulanıyor. Bacaklarım kollarım uyuşmuş dengem bozulmuş.

Haydar koluma girdi. Ben içimden tansiyonumun falan düştüğünü düşünüyorum."

— *İçtiğiniz biraya ilaç mı koymuş?*

Bu konuda hâlâ kafa yoruyorum ama içinden çıkamıyorum. Bira içerken tuvalete gitmiştim. İlaç katmadıysa bir tek bira beni nasıl bu hale getirir?

Üstelik daha önce bira içiyordum. Hiç böyle bir şey başıma gelmemişti.

Haydar evin kapısını cebinden çıkardığı bir anahtarla açıyor. Ben bu durumu bile o an garipsemiyorum. Çünkü arada bir gidip o evde kaldığını daha önce söylemişti. İçeri girdiğimizde "Arkadaşın yok mu" diye soruyorum. Dilim ağzımda zor dönüyor. Vücudum çözülmüş sanki. Bana yakın bir kanepenin üzerine oturuyorum. O ara bana ne oldu diye düşünüyorum. Haydar başka bir yere gidiyor. Döndüğünde elinde iki bardak bira vardı. Ben "Kesinlikle içemem kendimi kötü hissediyorum. Paketinizi alın gidelim geç kalıyorum" diyorum. Bana uzattığı bardağı masanın üzerine bırakarak kanepede yanıma oturuyor. "Karşıda yer olduğu halde neden benim yanıma oturdu" diye soruyorum kendime. O an çok rahatsız oluyorum. "Geç kalıyorum gi-

delim" diye pelteleşmiş sürçen dilimle tekrarlıyorum. Dilimi ağzımda zor döndürüyorum.

"Biramı bitireyim hemen gideceğiz" diyor.

Bir ara benim elimden tutarak ayağa kaldırdı. Üzerimde ince bir Kot Mont vardı onu çıkarmaya kalktı. Ben kapıya yöneldim. Bana iltifatlar ediyor. Ben "Yaptığınız doğru değil hemen buradan gitmek istiyorum" diyerek kapıyı açmaya çalışıyorum. Ama hareketlerim oldukça ağırlaşmış. Haydar benim itirazlarımla sinirlenip canımı yakmaya başladı. Ben kapıyı açmaya çalışırken o dış kapının yanındaki bir kapıyı açarak beni oraya itti. Ben çok şaşırmışım onunla mücadele ediyorum. Haydar bir taraftan da bana "Çağdaş bir kıza yakışmıyor yaptıkların biz vahşi miyiz ki öyle davranıyorsun" diyor. Uzun bir süre onunla mücadele ettim. Canımı yakarak üzerimdeki pantolonumu çıkardı. Benim çığlıklarımın arasında bana tecavüz etti. Korkunç bir acı duymuştum. Sürekli ağlıyordum. Kalktığımda kan gördüm. Sanki her tarafta kan görüyordum. Midem bulanıyordu. Bir taraftan da gözyaşları içinde toparlanıp giyinmeye çalışıyorum. Dengemi bir türlü sağlayıp pantolonumu giyemiyorum. O sürekli konuşuyordu. Ben ne dediğini anlamıyordum. Pantolonumu giyemediğim için bana yardım ediyor. Ben itiraz bile edemiyorum şok durumdayım. Dışarı çıktığımızda yürüyemediğimi fark ediyorum. Beni arabaya bindiriyor. Kendimi bir türlü toparlayamıyorum. Bir süre sonra onun arabasında onun yanında olduğumun bilincine vardım. "Dur" diye bağırdım. "Ne oldu" diyor bana. "Dur ineceğim" diyorum. O "Olmaz seni eve bırakacağım" diyor. Elim kapının koluna yapışıyor "Durmazsan atarım kendimi" diyerek kapıyı açtığımda arabayı durduruyor. Arabadan iniyorum. Sahil boyu zikzaklar çizerek yürüyorum. Bir süre arkamdan geliyor arabayla. Camı açarak bana bir şeyler söylemeye çalışıyor. "Defol" diye bağırıyo-

rum. Sanki çığlıklarımı tutamıyorum sürekli bağırmaya başlıyorum. Defol... Defol... Defol...

O gidiyor.

Yürüdüm... Yürüdüm... Yürüdüm...

İnsanlar var mıydı etrafımda yok muydu bilmiyorum.

Bir ara oturuyorum. Bu gün gibi şunları o oturduğum yerde düşündüğümü hatırlıyorum. "Babam anneme bunu yapıyor. Eniştem ablama bunu yapıyor. Peki, neden kadınlar kendilerine böyle bir şey yaptırıp acı çekiyorlar? Neden? Ne gereği var böyle bir şey yapmanın?"

Kendimi aşağılanmış hissediyordum. Ezilmiştim. O benden güçlüydü ve bana bunu yapmıştı. Bana "Ben senden çok güçlüyüm ve istediğim her şeyi yaparım" demişti, bunu yapmakla. Problem kızlık zarım değildi. Bana zorla tecavüz etmesiydi problem. Bana ben istemeden dokunmasıydı. Ben güçsüz olduğum için bunu bana zorla yapmıştı. Sahilde kusmaya başladım. İçimi dışıma akıtacak kadar kustum.

O an erkeklerden nefretle tiksinmiştim. Buna babamda dâhildi.

Bir süre sonra artık kendimi düşünmüyordum. Oturmuş sahilde ablama ağlıyordum. Evlendiğinde on altı yaşındaydı yani benim yaşımdaydı ve iki yıl sonra eşinden ayrıldı. "Demek ki" dedim. "O iki yıl boyunca bunu hep yaşamış zavallı ablam. Eniştem ablama benim yaşadıklarımı yaşatmış."

Orada o sahilde doyana kadar ablam için ağladım.

Sonra belediğe otobüsüne binerek Eminönü'ne geldim. Oradan bir taksiyle Sefaköy'e geldim. (O zaman Sefaköy'de oturuyorduk.) Eve geldiğimde çok geç olmuştu. Şu an saati hatırlamıyorum. Ama annem geç kaldığım için büyük tepki göstermişti.

— *Annene yaşadıklarını anlatmadın mı?*

Hayır anlatmadım. Kimseye anlatamadım.

— *Neden anlatmadınız?*

Babamla fazla bir diyalogum yoktu. Anneme anlatamazdım zaten. Yapacak bir şeyi yoktu. Annem pasif bir kadındı ve babam evin reisiydi. Durumu namus meselesine dönüştürebilirlerdi. Böyle bir şey istemiyordum. Kendi sorunumu kendim halletmeliydim. Hem çok utanıyordum. Çünkü bir insan benim iznim olmadan bana dokunmuş istediğini yapmıştı. Bana acı çektirmişti. Benim üzerimde hâkimiyet kurmuştu. Bu çok gücüme gidiyordu.

Annemden kurtulduktan sonra odama geçtim. "Şimdi ben ne yapacağım" diye düşünmeye başladım. Haydar'ı ertesi günü bir yere çağırıp öldürmeyi düşündüm. Sanki ben Haydar'ı öldürürsem böyle bir şey yaşamamış olacaktım.

Sonra kendimi suçlamaya başladım. "Neden gittin" diye. Zaten açıklasam herkes beni suçlayacaktı "Neden gittin." diye.

Sonra yine Haydar'ı öldürme düşüncesine kaptırdım kendimi. İnce ince planlar yapmaya başladım nasıl öldürürüm diye.

Ama düşündükçe Haydar'ı öldürme düşüncesini çürütmeye başladım. "Peki" dedim kendi kendime "diyelim ki Haydar'ı öldürdün. Ya öteki erkekler ne olacak. Haydar ölünce sorun çözülmüyor ki. Babamı, eniştemi, öteki erkeklerin hepsini mi öldüreceğim?" Sonra şu kararı aldım. "Haydar ölürse ben bu olayı yaşamamış olurum. Haydar yaşasın ki, ben bir daha hiçbir erkekle birlikte olmayayım."

Uzun bir süre babam izine geldiğinde onun yanına oturamadım. Yüzüne bakamadım. Çünkü babamdan tiksiniyordum. Yalnız babam değil çevremdeki bütün erkek arkadaşlarımdan tiksiniyordum. Ertesi günü işe gittiğimde şöyle bir karar almıştım. Yani kendi kendimi şöyle inandırmıştım.

"Ben böyle bir şeyi asla yaşamadım."

— *Kız arkadaşınıza ne dediniz?*

A evet beni aradı "Ne oldu" diye. Ona "Hiçbir şey olmadı. Bence sen o adamı bırak. O sana göre biri değil" dedim. Sonra kız arkadaşımla, babasıyla, dernekle, tiyatroyla bütün çevremle ilgimi kestim. Her şey o adamla bağlantılı gibi geliyordu bana.

— *Haydarla bir daha karşılaştınız mı?*

Bana yaşattığı o korkunç şeyi kafamdan silmeme izin vermiyordu. Sürekli beni arıyordu. Ben telefonu yüzüne kapattıkça o arıyordu. Sanki sevgilisiymişim gibi bana "Aşkım" diyordu. Sürekli görüşmek istediğini söylüyordu. Bir gün çıkıp iş yerime geldi. Artık kaçış yoktu ve o adam karşımda duruyordu. Onunla birlikte çıkıp arabasına bindim. "Benden ne istiyorsun" dedim "Olayı çok büyütüyorsun" dedi bana. Benim ona söylediğim tek şey "Bir daha ne yüzünü görmek ne sesini duymak istiyorum" oldu. "Olayı abartıyorsun" diyerek ısrar ediyordu. İnanın ki bir ara "Acaba ben mi büyütüyorum. Onun dediği gibi ben 'sözde' mi çağdaş bir insanım" diye düşündüm. Yo hayır "O bana iznim olmadan dokunmuş zorla tecavüz etmişti." Sadece "Defol" diyerek arabadan indim. Sonra o iş yerinden ayrıldığım için bir daha bana ulaşamadı.

— *Size ulaşamasın diye mi işinizden ayrıldınız?*

Çalıştığım iş yerinde bir Siirt'le çocuk vardı. Adı Mahzun'du. On üç on dört yaşlarındaydı Mahzun. Onu çok seviyordum. Hep şarkı söylerdi. İbrahim Tatlıses'ten esinlenip onun şarkılarını söylerdi. Bir defasında bizimle pikniğe gelmişti. Ailesi yoktu burada bir akrabasının yanında kalıyordu. İşi çok ağırdı. Bazen hiç eve gitmeden günlerce çalışırdı. Hamallık yapıyordu iş yerinde. Onca ağır yükün hepsi onun sırtından geçerdi. O gün iş yerine geldiğimde ortalığı temizleyen teyzenin çok üzgün olduğunu gördüm. "Ne oldu" dedim cevap vermedi. Sonra bir işçi kız gelerek "Mahzun öldü" dedi. Ben bayılmışım. Kendime geldikten sonra olayın nasıl olduğunu öğrendim. Çılgın bir şekilde

patronların odasına daldım "Katiller... Mahzunu siz öldürdünüz" dedim. "Mahzunun katili sizsiniz." Daha önce de beni birkaç kez uyarmışlardı işçilerle samimi olma diye. Samimi olmakla işçilerle ofisin arasındaki mesafeyi bozuyorum diye. Beni apar topar eve gönderdiler. O sıra babam da Almanya'dan izine gelmişti. Babamı iş yerine çağırarak orada unuttuğum "İşçinin günlüğü" adlı dergiyi babama vermişler.

Babama "Biz aslında Şenay'ı severiz ama onun sol örgütlerle ilişkisi var. Bu iş yerimiz için sakıncalıdır. Onu bu çevrelerden kurtarın" diyerek işime son vermişler. Babam o hırsla eve geliyor. Benim odam ayrıydı ve kapısını kilitlerdim. Odamın kapısını kırıyor. Odamda bana ait ne varsa kitaplarıma kadar bodruma indirerek hepsini yakıyor. Ben eve geldiğimde odam talan edilmişti. Bana ait hiçbir şey kalmamıştı. O manzarayı o talanı ömrümün sonuna kadar unutmayacağım.

Bu benim ikinci yıkılışımdı.

Kusura bakmayın konuşamayacağım. Biraz ara verelim."

(Kırk dakika sonra)

— *Mahzunun ölüm nedeni neydi?*

İki gün boyunca hiç dinlenmeden uykusuz bir şekildi çalışmış. O akşam yine iş yerinde kalmış. Ocağa çay koyarak camın önüne oturmuş. Uyuyakalarak camdan aşağıya düşerek ölmüş.

— *Uyuyarak camdan düştüğünü nereden biliyorlardı?*

Bilmiyorum. Bana öyle anlatmışlardı.

— *Sonra okula devam ettiniz mi?*

Okula gittim ama uyum sağlayamadım. On yedi yaşındaydım ve beni orta son sınıfa kabul ettiler. Ben öteki çocuklara (onların dediğine göre) hiç benzemiyordum. Hem yaşım büyüktü hem çok soru soruyordum. Öğretmenlerim bana sık sık "Burası Almanya değil" diye kızıyorlardı.

Okulda dayak vardı. Sutyenimizin içine kadar kadın öğretmenler sigara süs eşyası arıyorlardı. Bana okul gibi değil de hapishane gibi geliyordu. Bir gün bir öğretmen bir çocuğun ağzını burnunu kanatıncaya kadar dövünce duruma müdahale ettim. Dönem sonuydu. Müdür annemi çağırarak "Çocuğunuz uyumlu biri değil. Burayla uyum sağlayamıyor. Biz kendisine lise diploması verelim o da kurtulsun biz de. Ama siz de bunun karşılığı iki bin mark vereceksiniz" demiş. Annem akşam babama söyledi. Ben karşı çıktım. Ben onların bana vereceği eğitimi de parayla alınacak diplomayı da istemiyorum" dedim.

Türkiye'deki okul hayatım böylece bitti.

— *Tiyatro çalışmanız ne oldu. Tecavüz olayından sonra derneğe gitmediniz mi?*

İşten ayrıldıktan bir süre sonra gittim. Ama bir türlü insanlarla eski ilişkimi yakalayamadım. Ben içine kapanık ve sinirli biri olmuştum. Oyunumuz vardı. Oyunda iki rolüm olduğu için bazen geç saatlere kadar çalışma yapıyorduk. Babam bu duruma kızıyordu. Ailem bu konuda bana destek vermiyordu. Bir gün çalışmamız yine uzayacaktı. Annemi arayarak "Babama söyle çalışma uzayacak istiyorsa beni almaya gelsin" dedim. Bunu söylememin nedeni geç gelince gösterdiği tepki idi. Beni almaya gelmedi. Ben eve geldiğimde saat birdi. Evdekiler uyuyordu. Ben de talan edilmiş odama gidip uyudum. Babam sabah saat altıda uyanarak odama gelmiş. Sadece birinin beni yatağımdan kaldırarak duvara vurduğunu hissettim. Babam beni kıyasıya dövüyordu. Ağzımdan burnumdan kan akıyordu. İyice yorulduktan sonra bırakıp gitti. Hemen hazırlanıp evden çıktım. Annem alt salonda ağlıyordu.

Bana "Nereye gidiyorsun" dedi. Benim ağzımda sadece şu sözler çıkıyordu. "Bu sondu... Bu sondu..." Annem bana "O senin babandır" deyince çok öfkelendim. Anneme "Bütün bu olup bitenlerin suçlusu sensin" diyerek evden

ayrıldım. Canım çok yanıyordu. O halimle tiyatroya gittim. Yüzüm şişip morarmıştı. Çünkü çene kemiğinde bir çatlak vardı.

— *Neden annenizi suçladınız?*

Annem hep bizi babamızla korkuttu. Bir sinemaya gitsek bile "Babanız duymasın" diye bizi uyarırdı. Her an her şey için bu böyleydi. Babamın önünde hiç konuşamazdı. Babamdan çok korkuyorduk. Hatta ben babam eve geldiğinde kendimi tuvalete kapatırdım. Saatlerce orada kalırdım. Biri sıkışmayana kadar tuvaletten çıkmazdım.

— *Neden babandan bu kadar korkuyordun?*

Çünkü sürekli bizi döverdi. Kaç defa dayak atarken bacağımı kolumu kırdı. Pantolon kemeriyle döverdi bizi. Bizi kemerle kamçılardı. Hatta Türkiye'ye gelme nedenim de babamın Almanya'da kalmasıydı. En azında bir süreliğine de olsa ondan kurtulmuş olacaktım. Ablam babamın baskısından kurtulsun diye on altı yaşında evlendi ve iki yıl sonra boşandı. Babam ablamı boşandığı için reddetti. Bizimle görüşmesini yasakladı. Ablam hâlâ psikolojik tedavi görüyor.

— *Baban annenizi de döver miydi?*

Evet, çok döverdi. Hatta gençken daha çok dövüyormuş. Annem dayaktan isyan noktasına geldiği için yediği dayaklar biraz azalmıştı. Babam bizi hiç sevmiyordu. Zaten çocuk da istemiyormuş. Bizden nefret ediyordu. Zaten çocukluğumuzun bir dönemi babaannemin yanında Türkiye'de geçti. Ben iki buçuk yaşında babaannemin yanına geldim. Ablamlar daha önce gelmişlerdi.

Babaannem bize resmen işkence ederdi. Adına "Altın sesli" dediği bir sopası vardı. Bizi o sopayla sürekli döverdi.

— *Evden ayrıldıktan sonra ne oldu?*

İki hafta kadar Aydın hocanın evinde kaldım. Yüzüm iyileştikten sonra iş bakmaya başladım. Bir ilan üzerine bir

Almanla ortaklığı olan bir firmanın açtığı sınavı kazandım. İşim rehberlikti. Üç ay rehberlik sınavına gittim. Alman olan patron benim iş çalışmamı beğendiği için beni Alanya'ya gönderdiler. Böylece tiyatrodan da kopmuş oldum. İşim çok yoğundu bazen on gün uyumadığım oluyordu. O ara Almanya'ya okulumu bitirmek için müracaat ettim. Ablama söyledim. Almanya'ya gidip okulumu bitirmek istiyordum. Almanya'da dört ay çalıştım. Alman ortak Bilfirit bana evlenme teklif edince sinirlenip işten ayrıldım.

Çok canım sıkılmıştı. Adam elli yaşındaydı ve ben asla böyle bir şey beklemiyordum. İstanbul'a dönüp annemi aradım. Babam evde yoktu. Eve gidip annemi gördüm. Annem beni bırakmadı. İki hafta babamla hiç karşılaşmadan evde kaldım. İki hafta sonra Almanya'ya gittim. Eşinden ayrılan ablam "Aachen"deydi. Onun yanına giderek okula yazıldım. Beni onuncu sınıftan başlattılar. Hem çalışıp hem okuyordum. Ablamla aramda sorunlar başlamıştı. Ablam hiç arkadaşımın olmadığından erkek arkadaşlardan sürekli uzak durmamdan bir sıkıntım olduğunu anlıyordu. O üzerime geldikçe ben ondan uzaklaşıp içime kapanıyordum. Küçücük şeylere ağlıyordum. Ablam bir gün beni "lezbiyen mi oldun" diye sorgulayınca çok öfkelendim.

"Sen benim Türkiye'de neler yaşadığımı biliyor musun" diye ağlayarak yaşadıklarımı anlattım. Ablam bu seferde psikiyatriye gidelim diye baskı yapmaya başladı. Anlattığıma pişman olmuştum.

— *Ablanızın psikiyatriye gidelim dediği için mi anlattığınıza pişman oldunuz?*

Hayır, tam değil. Kendimi teslim olmuş gibi hissettim. Sanki olayı anlattıktan sonra tekrar yaşamaya başlamıştım. Sanki o ana kadar olayı unutmuşum gibime geliyordu. Zaten sürekli kafamdan silmeye çalışmıştım. Hep kendime "Sen güçlüsün bunu atlatacaksın" demiştim. Anlatınca sanki bütün gücümü elimden almışlardı. Ablamdan bu sırrı

kendisine saklamasını bekliyordum. Ama bir süre sonra ablamın arkadaşları bana zavallı gibi davranmaya başladılar. Bu beni çok rahatsız etti. Hatta erkek arkadaşlar bana daha hassas davranarak "Biz senin neler yaşadığını hissedebiliyoruz" der gibi yaklaşıyorlardı. Bana bu hassas noktamdan yaklaştıklarını düşündüm. Benimle böyle yakınlık kurmaya çalıştıklarını düşündüm. Ya da bana öyle geliyordu. Bu beni çok yaralıyordu. Bir akşam ablamın arkadaşlarıyla birlikte oturuyorduk "Andreas" Kıbrıslı bir Rum'du. Bana "Sen tecavüze uğramışsın doğru mu?" dedi. O an ablama çok öfke duydum. Bana ihanet etmiş sırrımı saklamamıştı. Ağlayarak masadan kaçtım. Arkamdan Petra geldi. Petra aynı iş yerinde çalıştığım biraz sıcaklık bulduğum bir alman arkadaşımdı. Birden Petra'nın boynuna sarılarak ağladım. Artık iyice güçsüz kaldığımı hissediyordum. Petra beni evine götürdü. Bana "Konuşmak istersen ben iyi bir dinleyiciyim" dedi. Ben "Duydun işte ne anlatmamı bekliyorsun" dedim. Petra "Sadece kötü şeyler yaşadığını tahmin ediyorum" dedi. "Sen anlatmıyorsan ben sana anlatacağım" diye hüzünle gülümsedi.

Petra otuz beş yaşındaydı. "Şu an benim en iyi durumumu görüyorsun" dedi.

Üç yıldan beri psikolojik tedavi görüyorum. Altı ay klinikte yattım. Hâlâ grup terapilerine devam ediyorum. Nedenine gelince benim annem de babam da alkolikti.

"Babam on bir yaşımdan on yedi yaşıma kadar bana her gece tecavüz etti. Alkolü içip içip her gece odama gelerek bana tecavüz ediyordu. Hem tecavüz ediyordu hem de dövüyordu. Bu durum on yedi yaşımda evden ayrılana kadar her gece oldu" dedi. O anda kendimi yalnız hissetmedim. Ben de yaşadıklarımı ona anlattım. Biraz rahatlamıştım ama tedavi görmeyi reddediyordum. Yeme sorunum vardı. Kırk üç kiloya düşmüştüm. Aslında çok yemek yiyordum. Aşırı yemek yiyordum ama yedikten sonra çıkarıyordum."

— *Hiç psikiyatriye gitmeyi düşünmediniz mi?*

Aslında Türkiye'deyken bir defa Merter'de yürürken bir doktor tabelasına gözüm takılmıştı. "Psikiyatri" diye yazıyordu. O an hiçbir şey düşünmeden doğru gidip kapısını çaldım. Birden bir erkek doktor karşımda bulunca "Benim ne işim var bu adamın yanında" diye oradan kaçarak uzaklaştım. Bir daha da aklıma bile getirmemiştim. Söyleyenlere tepki gösteriyordum. Olayların gündeme gelmesi beni çok bunaltmıştı. Almanya'dan kaçmam gerekiyordu. İzin alarak Türkiye'ye geldim.

— *Türkiye'de nerede kaldınız?*

Basın yayında okuyan bir arkadaşımın yanına gittim. Arkadaşımın adı Sevilay'dı. Hüseyin'le Sevilay'ın evinde tanıştım. Sevilay'ın erkek arkadaşıyla birlikte aynı üniversitede okuyorlardı. Hüseyin'e ısınmıştım. Sanıyorum âşık olmuştum.

Hüseyin'de bana âşık olmuştu. Hüseyin bana çok soru soruyordu. Zırhımı kırmaya çalışıyordu. Bana "Neyin var" bile diyene müthiş öfke duyuyordum. Tabi zaman geçtikçe Hüseyin benimle daha yakın olmak istedi. O zaman onu terk ettim.

Hüseyin çok güzel bir insandı. Ama cinsel bir ilişkiye girmeye hazır değildim.

Aslında Hüseyin'den nefret etmemek için ondan ayrıldım. Bana dokunulması beni korkutuyordu. Sanki Hüseyin bana dokunduğu an ondan nefret edecektim.

Hüseyin'den ayrıldığımı Zekiye adında bir arkadaşıma anlattım. Çok üzüldü. Ben de Zekiye'ye yaşadığım tecavüzü anlattım. O da bana "Kaçarak bu olayı çözemezsin" dedi. Ben de kendi kendime "Sevdiğin bir insanla bu sorunu çözebilirsin yoksa başka şansın yok" diyerek günlerce kendimi ikna ettim. Hemen Sevilay'a gittim. Hüseyin'de oradaydı. Ağlayarak birbirimize sarıldık ve barıştık.

O gece Hüseyin'e "ben hazırım seninle birlikte olmak

istiyorum" dedim. Hüseyin "benim için çok fazla önemli değil. Hazır olana kadar bekleriz" demesi beni ona daha çok yaklaştırdı. Hüseyin'le birlikte aynı yataktaydık. Hüseyin bana dokunur dokunmaz birden bire Haydar olmuştu. Birden kendimi çok kötü hissettim. Hüseyin'i ittiğim gibi yerimden fırlayıp kaçtım.

Bu olayın üzerinden bir süre geçti. İzinim azalmış ve birkaç günüm kalmıştı. "Artık normal bir insan olmam gerekiyor" diyerek yine kendimi ikna ettim. Hüseyin'e onunla birlikte olmak istediğimi söyledim. Hüseyin "Seni seviyorum hazır olana kadar bekleyelim" diye tekrarladı.

Ben biraz da zorlayarak "Ben normal bir insanım bunu istiyorum" dedim. Beraber olduk. Ama ben hiçbir şey hissetmemiştim. O süre içinde gözlerimi ve bedenimi kaskatı sıkmıştım. Bir an önce bu işkence bitsin istiyordum. Tabi bu tavrım Hüseyin'i de rahatsız etti. O gece "İnsanlar bu işi ne diye yapıyorlar" diye düşünüp durmuştum. İzinim bitmişti ve Almanya'ya döndüm.

— *Hüseyin'le ilişkiniz devam etti mi?*

Uzun bir süre mektuplaştık. Telefonla görüşüyorduk. Bu uzun bir dönem sürdü. Sonra beni aradığında bulamayınca hesap sormaya başladı. Hem okuyup hem çalışıyordum. Şartlarım çok ağırdı. Kendimi iyi hissetmiyordum. Bir gün derste elimdeki plastik kahve bardağını sıkıştırarak şıkırdatıyormuşum. Öğretmen dersi keserek uzun süre beni izlemiş. Öğrencilerin hepsinin gözü benim üzerimdeymiş. Ben olayın farkında değilim. Yüzüm kireç gibi bembeyaz, gözüm bir noktada takılı öyle gürültü yapıyormuşum. Önce bir kişinin sonra bütün sınıfın üstüme yürüdüğünü gördüm. Ama böyle bir şey yokmuş aslında. Birden çığlık çığlığa yerimden fırlayarak koşmaya başlamışım. Okulun kapısında düşüp bayılmışım. Uyandığımda beni çok seven bir bayan hoca vardı başımda. Ne kadar ısrar ettiyse doktora gitmeyi kabul etmedim. Akşam olayı Petra'ya anlattım. Pet-

ra'yla aynı evi paylaşıyorduk. "Yarın bizim grup terapisi var istersen gelebilirsin" dedi. "Konuşmak istemesen de katılımcıları dinlersin." Kabul ettim.

Grup terapisine katılan herkes kadındı. Doktor da kadındı. O günkü konu dayaktı. Herkes yaşadıklarını anlatıyordu. Bir ara doktor bana "konuşmak ister misin?" diye sordu.

Bende babamdan, babaannemden yediğim dayakları anlattım.

Anlattıkça rahatladığımı hissettim. Sonra devamlı gitmeye başladım. Sonra doktorla birebir görüşmeye başladım. O görüşmelerim sırasında benim korkularımın nedeni ortaya çıkmaya başladı.

— *Nelerden korkuyordun?*

Dar odalardan, asansörden, böceklerden çok korkuyordum.

— *Nedeni neymiş bu korkularının?*

Nedeni babaannem. Biz babaannemin yanında kalırken bizi döver karanlık dar bir odaya kapatırdı. Kapatıldığımız oda çok karanlıktı. Böcekler vardı. Ben soluğum kesilene kadar çığlık çığlığa bağırırdım. Sonra, on beş yıl sürekli hâlâ zaman zaman gördüğüm hep aynı rüya var.

— *Nasıl bir rüya anlatır mısın?*

Rüyamda çocuk oluyorum ve bir odada uyuyorum. Oda demir sürgülerle çevrilmiş kapılardan oluşuyor. Sonra ablam odada oluyor. Sonra benim karnım çok ama çok acıkıyor. Dar bir yere ekmek almak için giriyoruz. Ben bir dilim ekmek buluyorum. Tam yiyecekken elimden düşüyor. Eğilip ekmeği aldığımda ekmeğin üzerinde kocaman kapkara böcekler beliriyor.

Ekmeği elimden atarak çığlık çığlığa kaçmaya başlıyorum. Dar bir koridorda bir canavarla karşılaşıyorum. Canavar beni ağzına alarak yutmaya başlıyor. Belime kadar yutuyor beni. Dışarıda sadece ayaklarım kalıyor. Ablam ayak-

larımdan yakalayarak bağırmaya başlıyor. Bağırıyor... Bağırıyor... Bağırıyor...

O ara burnuma yanık plastik kokusu geliyor. Tam orada uyanıyorum.

— *Bu rüyayı hâlâ görüyor musun?*

Zaman zaman hâlâ görüyorum. Tek karesi bile değişmiyor rüyamın.

— *Doktor rüyanı yorumladı mı? Plastik kokusu ne oluyormuş?*

Evet. "Rüyanda gördüğüm canavar ya baban ya da babaannen" dedi. Plastik kokusu da, ben babaannemin yanında kalırken annem izine geldiğinde bana bir plastik bebek getirmişti. Bebeğin üzerinde beyaz bir gelinlik vardı. Babaannem o bebekle beni hiç oynatmadı. Bebeği bana hiç vermedi. Bir büfenin içine koyarak kilitledi. Ona elimi sürmem bile yasaktı. Bir gün babaannem yokken bebeği aldım. Oynamaya başladım. Plastik kokuyordu. O kokuyu çok seviyordum. Babaannem geldiğinde bebeği benim elimden aldı. Ben bebeği bana versin diye ağlıyordum. Beni "Altın ses" adlı sopasıyla dövüp, o dar, karanlık, böcekli odaya kapatıp, kapısını kilitledi. Rüyamda duyduğum koku o bebeğimin kokusuymuş. Terapi merkezine dört ay devam ettim.

— *Tedaviye başladıktan sonra kendinizi nasıl hissetmeye başladınız?*

Daha iyi hissetmeye başladım. Yalnız olmadığımı fark ettim. Birçok insan benim yaşadıklarımı yaşamıştı. Babamdan nefret etmediğim, aslında kendime çok acıdığım, orada ortaya çıktı.

— *Babanıza daha yakın mı hissetmeye başladınız kendinizi?*

Evet. Çünkü o da çocukluğunda çok kötü şeyler yaşamış. Sonuçta babamın annesi bize işkence eden babaannemdi. Babamın babası daha zalim bir adammış. Babamı

ayaklarından bağlayarak bir kuyuya sarkıtır, bayılana kadar çıkarmazmış. Babama acıyordum. Kendi yaşadıklarını bize yapıyordu. Üç yıl önce öğrendiğime göre dedem, babaannemin kız kardeşine tecavüz etmiş. Kız kardeşi babaanneme söylemiş. Ama babaannem kız kardeşine "Sen kendin kaşındın da kocamın koynuna girdin" diyerek kız kardeşini suçlamış.

— *Ne zaman Türkiye'ye döndünüz?*

Bin dokuz yüz doksan üç senesinde. Almanya'da mutlu olmadığım için Türkiye'ye döndüm. Benden küçük kız kardeşim Canay'ı çok özlüyordum. Onu yalnız bıraktığımı düşünüyordum. İzine geldiğimde psikolojik sorunları olduğunu hissetmiştim.

Biraz da Canay'ı yalnız bırakmamak için dönmüştüm. Döndükten sonra annemlerin yanına yerleştim. Her şey biraz değişmiş buldum. Kız kardeşim tiyatro yapıyordu ve babam sesini çıkarmıyordu. Bu sevindirici bir gelişmeydi. Hüseyin'i bulmuştum ve aramızda beraberlik başlamıştı.

— *Kendini tamamen iyi hissediyor muydun?*

Terapi ve tedavi belki beni bir miktar rahatlatmıştı ama ben erkeklerden nefret ediyordum. Onlardan iğreniyordum ve intikam almak istiyordum. Çünkü o terapilerde on iki kadın vardı ve hepsi çok kötü şeyler yaşamışlardı. O kadınlara o kötü şeyleri erkekler yaşatmıştı. Terapide bir Türk kadın vardı ona dayısı tecavüz etmişti. Bir İspanyol kadına arkadaşının kocası tecavüz etmişti. Bir Alman kadına çocukluğunda öğretmeni tecavüz etmişti. Bir Alman kadına kocası tecavüz etmişti hâlâ onunla evleydi ve hâlâ tecavüz ediyordu. Kocasından ayrılmaya korkuyordu. İki Alman kadın daha vardı tecavüze uğradıkları için lezbiyen olmuşlardı. Bir Alman kadın daha kocası tarafından tecavüze uğradığı için tedavi görüyordu. Ama o kadın kocasından ayrılmıştı. Bütün bu tanık olduğum acıların yanına benim ya-

şadığım acılar da eklenince, erkeklere karşı hiç de iyi duygular beslemiyordum. Hâlâ da beslemiyorum.

— *Hüseyin'le beraberliğin bu duygular içinde ne kadar sürdü?*

Almanya'dan döndükten sonra ben de değişmiştim. Artık babamdan korkmuyordum. Korkum tamamen silinmese de gözlerinin içine daha rahat bakabiliyordum. Hüseyin'den babama söz ettim. Hüseyin'i kolundan tuttuğum gibi eve getirip babamın karşısına oturttum. "Bu benim arkadaşım ve ben onunla birlikteyim" dedim. Babam çok şaşırmıştı. Şoka girmişti. Ailemizde ilk defa böyle bir şey oluyordu. Öfkeden yüzü morarsa bile bana fazla bir şey söylemedi. Bir süre sonra iş buldum. Tercüman olarak çalışmaya başladım. Ama bir süre sonra yürütemediğim için Hüseyin'den ayrıldım. Kendi çukuruma onu da çekmek istemiyordum.

— *Kaç yıl babanızla birlikte yaşadınız?*

Çalışmaya başladıktan birkaç ay sonra Erenköy'de ev tuttum. Canay, kız kardeşimle birlikte oturacaktım. Kız kardeşimi babamın insafına bırakamazdım. Babamlarla birlikte daha fazla kalamayacağımızı anlamıştım. Bir gün babam dövmek için kız kardeşimin üzerine yürüdüğünde, mutfaktan bıçağı kaptığım gibi babamın üzerine saldırmıştım. "Bana yaşattıklarını ona yaşatmana izin vermeyeceğim" diyerek. Ev tuttuğumu anneme söylediğimde "Ben de sizinle birlikte geliyorum" dedi. "Babanızdan boşanacağım. Artık onunla birlikte yaşayamam." Babam evde yokken biz taşındık. Annem babama mektup bırakmış "Beni arama" diye. "Bütün çocuklarım senin yüzünden böyle oldu." Tabi ki babam delirdi. Beni suçladı. Ablama telefon açarak beni öldüreceğini söylüyordu. Sonra babam telefonla beni aradı. "Yapacağını yaptın" dedi. Ağlıyordu ve ben gerçekten çok üzülmüştüm. Sonra iş yerime geldi. "Beni affet" dedi. Bu davranışı beni çok etkilemişti. Sonra bana

uzun uzun çocukluğundan yaşadıklarından söz etti. İçim acımıştı. Babamı alıp evime getirdim. Uzun süre beraber oturduk. Sonra babamla annem Bahçelievler'e taşındılar.

— *Bu ara aşk hayatınız nasıl gidiyordu. Hiç evlendiniz mi?*

O ara Halil diye biriyle beraberdim. Onunla sözlendik ve ev tuttuk. Ama ben farkına vardım ki erkekleri aşağılıyorum. İntikam almak için birlikte oluyorum. Beraberliklerimden cinsel bir tat almıyorum. Herkes yapıyor biz de yapıyoruz diye düşünüyorum. Nikâha dört gün kala onunla evlenmekten vaaz geçtim.

— *Yaşadıklarını biliyor muydu?*

Hayır bilmiyordu. Kişi olarak da çok duyarsız geliyordu bana. Onunla ayrılmak istediğimi söylediğimde Halil beni dövdü. O esnada ben de ona vuruyordum tabi.

Ama o güçlüydü. Beni döverek bana tecavüz etti. Bir kez daha yıkılmıştım. Halil'den ayrıldıktan sonra hamile olduğumu dördüncü ayında anladım. Halil'e hamile olduğumu söyledim. "Evlenelim" dedi. Kabul etmedim.

Bana tecavüz eden biriyle evlenemezdim.

Doktora gidip çocuğumun kalp atışlarını duyunca çok mutlu oldum. Onu doğuracaktım. Tek korkum babamdı. Babam hamileliğimi yedinci ayında öğrendi. Kendisine annem anlatmış. İşin ilginç tarafı artık annem güçlü bir kadın olmuştu. Beni desteklediğini söylüyordu. Babam anneme "Çocuğu doğurup çocuk esirgeme kurumuna versin" demiş. Ben bunu duyunca çok üzüldüm. Babamla uzun süre görüşmedim. Bir oğlum oldu. Adını "Berk" koydum.

Berk üç aylıkken onu alıp hiç kimseye söylemeden babamların kapısını çaldım. Annem kapıda donup kalmıştı. Ramazan bayramıydı. Anneme "Berk dedesinin elini öpmeye geldi" diyerek içeri girdim. Babam salonda televizyon izliyordu. Sanki yerinde donup kalmıştı hiç yüzümüze bakmıyordu.

Berk'i babamın yanına koltuğun üzerine bırakarak odadan çıktım. Şu an Berk beş yaşında ve ona babamla annem bakıyorlar. Berk'i çok seviyorlar."

— *Yaşadığınız iki tecavüz olayının dışında sizi inciten başka olaylar da yaşadınız mı?*

Almanya'da Derya diye bir arkadaşım vardı. Ben beş yaşındaydım. Biz ailece görüşüyorduk. Onlara gittiğimizde ben uyuyor numarası yaparak onlarda kalmak isterdim. Bir gün yine uyuyor numarası yaparak onlarda kalmıştım.

Derya'yla aynı yatakta uyuyorduk. Uykumda başımın okşandığını anlayıp gözlerimi açtım. Derya'nın babası saçlarımı okşuyordu. Çok mutlu olmuştum. Onun yüzüne bakarak gülümsedim. Sonra benim vücudumu okşamaya başladı. Bir taraftan da parmağını ağzına götürerek bana sus işareti yapıyordu. Beni yataktan alıp başka bir yere götürmek istedi. Kötü bir şey olduğunu anlayıp korkmuştum. Birden bağırarak "Git buradan uyumak istiyorum" dedim. Hemen odadan çıktı. Kendimi kötü hissediyordum. Bir daha onlarda kalmadım. Bize gelmelerini istemiyordum.

İlkokul birde Mustafa adında Türkçe dersi veren bir öğretmenim vardı.

Bir gün beni yanına çağırarak "Seninle bir şey konuşacağım" dedi. Beni alıp masanın üzerine oturttu. Önce yanaklarımdan öptü. Sonra cinsel organımı okşamaya başladı. Masadan inip kaçmak istediğimde beni tutup dudaklarımdan öptü. Ben sınıftan kaçtım. Bir daha onun dersine girmedim. Bir gün Fatma adında bir kıza aynı şeyleri yaparken gördüm. Sonra kızlara hep aynı şeyler yaptığını duydum.

Bir defasında Almanya'da işten eve dönerken üç sarhoş yolumu kesti. Üzerime saldırarak sarkıntılık etmeye başladılar. Tecavüze uğradıktan sonra bir ara kendimi korumak için "Vendo" kursuna giderek ders aldığım için, üçünü de hastanelik edene kadar dövdüm. O gün bana erkek olmanın

gücü yetmemişti. Tabi sarhoş olmalarının payı vardı bunda ama ben kendimi çok iyi hissetmiştim.

Bir defasında da patronum yapmaya kalktı o işi. Patronum Türk'tü ve adı Orhan'dı. İşim bitince patronuma "İşim bitti ben çıkıyorum iyi geceler" dedim.

Kapıyı tutarak "Daha bitmedi" dedi. "Beni öpmeden gidemezsin."

Çok şaşırmıştım. Üzerime yürümeye başladı. Başıma gelecekleri bildiğim için ona yakalanmamaya çalışıyordum. Merdivene geldiğimde beni yakalamak istedi. Onu merdivenden aşağı iterek kaçtım. Ertesi gün işsizdim. Bu gibi durumlar tecavüzün yanında hafif gibi görünse de insanı çok yaralıyor. Erkekler bedenen güçlü oldukları için her zaman her şeyi kendilerine hak görüyorlar. Bu da beni çıldırtıyor.

— *Aşkla barışabildiniz mi?*

Hayır barışamadım. Erkeklere karşı duygularımda herhangi bir değişiklik yok.

Seviştiğim her erkek o an bir hayvan oluyor ve ben tiksiniyorum.

— *Size tecavüz eden bir erkeğin çocuğunu doğurdunuz bu sizi rahatsız etmiyor mu?*

Çocuğumu o kadar seviyorum ki bunu düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü o benim içimde oluştu. Onu ben doğurdum. O benim en güzel emeğimdir. Onu çok seviyorum. Yaşama nedenim diyebilirim.

Yaşadıklarımın izleri bende çok derindir. Yaşadıklarımı unutmuş değilim. Hâlâ çok yoğun yaşıyorum.

İnanın ki oğlumun dışında beni mutlu eden hiçbir şey yok.

Not:

Bu söyleşinin üzerinden sanıyorum dört yıl geçmişti.

Ben hâlâ tecavüz mağdurlarının peşinde debelenip dururken, Sultan beni aradı.

"Bitiremedin gitti şu kitabı dedi. Şenay'ı kaybettik. Hep bekledi o kitabın yayınlanmasını" diyerek sitem ediyordu bana.

Şenay'ın yüreğinin yaralı sesini "kanser" denen bela, dünyamızdan alıp toprağa gömmüştü. Ve ben kendimi her gün biraz daha kötü hissediyordum. Ama ne olursa olsun, kadın yüreklerinin yaralı sesleriyle dolu bu kitabı, o yaralı yüreklerin sesiyle beraber insanlara taşıyacaktım. Şenay ve bütün o yaralı kadınların acıları hatırına bunu başaracaktım! Başarmalıydım!

MERVE

Merve, daha önce söyleşi yaptığım arkadaşı Sevim Hanım aracılığıyla görüşmeyi kabul ediyor.

Ancak beşinci randevuda görüşebiliyoruz. Bu beşinci randevuya gelene kadar bir buçuk yıl geçmiş. Daha önce tanışmak ve bir ön görüşme yaptığımız için kapımı çaldığında yabancılık çekmiyoruz. Bu kadar uzamasının nedeni, söylediği gibi yoğun işleri değildi. Ama o söylemese de nedenini tahmin etmek benim için zor değildi.

Kahvaltıdan sonra sabah kahvemizi içerken söyleşmeye başlıyoruz. Ama her ağzını açtığında ağlamaya başladığı için, saat on beş otuz olmasına rağmen iki satırlık bile yol alamamışız. İçten içe onun gözyaşları karşısında suçluluk duyuyorum. Kendimi sebep görüyorum. Keşke insanlara acılarını bir daha yaşatmadan onlarla söyleşmenin bir yolu olsaydı. Ama bu mümkün değil ve ben boğuluyorum.

"Bu insanlara bu acıları yaşatmaya ne hakkım var" diye düşünüyorum. "Yaralarını deşip kanatmaya ne hakkım var." "Hadi parka gidelim" diyorum birden.

Sevinçle kabul ediyor. Apartman görevlisinin meraklı bakışları altında "Özgürlük Parkı"nın yolunu tutuyoruz. İçimiz açılıyor parka girdiğimizde. Merve çok seviyor parkımızı. "Nefes aldığımız tek yer" diyorum.

Uzun uzun yürüyüp havadan sudan konuşuyoruz. Cesa-

retimi toplayarak “bu gece bende kal” diyorum. Kabul ediyor.

Beraber alışverişe gidiyoruz. Mutfağa birlikte girip yemek hazırlıyoruz. Akşam yemeğinden sonra televizyon kanallarını dolaşarak ikimizde susuyoruz. Ben kararımı vermişim, kendiliğinden anlatmasa, asla konuyu açmayacağım. Çaylarımızı içerken duş alabileceğini söylediğimde oldukça duygulanıyor. Duştan çıktığında saat gece yarısını geçiyordu. Bir sigara yakıp karşıma oturarak gülümsüyor. “Kusura bakma” diyor Yaşadıklarımı yıllardır unutmaya çalışıyorum.

Sevim dışında, yaşadıklarımı kimse bilmiyor. Onun için kendimi kötü hissediyorum. Gözlerindeki acıda takılıp kalıyorum bir an. “Sizi yaralayıp üzecekse ben bu söyleşiden vaaz geçmeye hazırım” diyorum. “Hayır” diyor telaşla. “Gerçekten konuşmak istiyorum ama bir türlü başlayamıyorum. Bu elimde değil. Ama ne olursa olsun anlatacağım. Bu gün olmasa yarın anlatacağım. Bu yükten kurtulmadan bu evden gitmeyeceğim. Tabi ki siz isterseniz, sizi çok yorduğumun farkındayım.

İstediği kadar kalabileceğini söylüyorum.

Saat ikide ona yatağını gösterip odama geçiyorum.

Okuduğum kitaba bir türlü kendimi veremiyorum.

Gözlerime doluşan yaşlarda yazılar dans edip duruyor.

Çok güzel bir kadın Merve... Ama bakımlı görünümünün altındaki yıpranmış, yaralanmış duyguları, güzel yüzüne yorgun bir keder katıyor. Bu yorgun keder onu yaşından daha büyük gösteriyor.

Merve odamın kapısını tıklattığında saate bakıyorum. Saat üç buçuk. “Uyumuyorsanız konuşmak istiyorum” diyor. Sesindeki tını çok dokunuyor bana. Hiç konuşmadan kalemi defteri alıp masaya oturuyorum.

Ben soru sormadan o anlatmaya başlıyor.

“Biz altı kardeşiz. Sıralamada üç numarayım. İlkokulu

bitirdikten sonra babam okumama izin vermedi. Benden büyük iki ağabeyim okutuldu sadece. Onlar da liseden sonra çalışmaya başladılar. Öteki kardeşlerimin hepsi ilkokulu bitirdiler. Sonra herkes bir yerlerde işe girerek çalışmaya başladılar. Ben ilkokulu bitirdikten sonra Kuran kursuna gönderildim. Kuran okumasını biliyorum. Evimde bir Kuran'ım var. Dertlerim geri teptikçe, yüreğimin yükü bedenime ağır geldikçe hâlâ okuyorum. Okuyup ağlayarak rahatlıyorum.

Kuran kursuna gittiğimde on üç yaşlarındaydım. O gün annem evin anahtarını bana vermişti. Kendisi dayımlara gidip o gece orada kalacaktı. Çünkü dayımın oğlu ölmüştü ve o gün onun yedisiydi. Ben eve gelip içeri girdiğimde odadan sesler geliyordu. Yavaşça gidip kapıyı açtığımda babamla teyzemin yani annemin kız kardeşi çırılçıplak bir yataktaydılar.

Beni gördüklerinde ikisi de öylece durup bana baktılar bir süre. Bir süre ne yapacaklarına karar veremediler. Sonra babam bana "defol" diye bağırdı. Ben sanki yerimde donup kalmıştım.

Bir türlü yerimden kıpırdayamıyordum. Onlar da öyle üst üste hiç kıpırdamadan bana bakıyorlardı. Bir süre sonra ağlayarak kapıyı kapatıp kaçtım.

— *Sözünüzü kesmemek için kendime söz vermiştim ama sözümü tutamayacağım. Teyzen sizde mi kalıyordu?*

Teyzemin kocası öldüğü için bir yıl önce bize gelmişti. Çalışmaya başlayınca bir daha gitmedi.

— *Nereden gelmişti teyzen?*

Teyzem İstanbul'dan gelmişti orada evliydi.

— *Baban ve annenin asıl memleketleri neresi?*

Annem doğulu babam İzmir'in bir köyündendi. Ama gelip İzmir'in içine yerleşmişti.

— *Teyzeniz kaç yaşındaydı?*

Yirmi üç yirmi dört yaşlarındaydı.

— *Öz teyzen miydi?*

Evet, öz teyzemdi.

— *Sonra ne oldu?*

Başka bir odada kendimi divanın üzerine atmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Hiçbir şey düşünmeden sadece ağlıyordum. Ne kadar geçti bilmiyorum. Babam gelerek yanıma oturdu. Bir süre konuşmadan öylece sesiz kaldı. Sonra omzuma dokunarak "Annen mi ölmüş neden ağlıyorsun" diyerek bana kızdı. Ben hıçkırıklar içinde "anneme söyleyeceğim" dedim.

Bir süre sessiz bir şekilde oturdu. Sonra ayağa kalktı. Birkaç adım attıktan sonra aniden dönüp saçlarımdan tutarak başımı kaldırıp gözlerini gözlerime dikerek "Ne var ki neyi söyleyeceksin?" diyerek bağırdı. Ben hiç cevap vermedim. "Neyi söyleyeceksin" diye tekrarladı. Bu arada saçlarımı kökünden çıkaracakmış gibi çekiyordu.

— *O anda teyzeniz neredeydi?*

Sanıyorum o işe gitmişti. İşyeri evin çok yakınındaydı. Bir konfeksiyonda çalışıyordu.

Babam "Konuş bakayım neyi söyleyeceksin" diyerek saçlarımı çekerek canımı yakıyordu. Birden yüzüne tükürdüm. İşte ne olduysa ondan sonra oldu. Babam beni önce dövdü. Sonra "Seni öldüreceğim" diyerek divandan aşağı fırlattı. Ben kapıya doğru kaçmak istedim saçlarımdan yakalayıp bir daha divanın üzerine fırlattı. Üzerimdeki etek yukarıya doğru sıyrılmıştı.

Ben bir taraftan da bacaklarımı örtmeye çalışıyordum. Babam üzerime eğilmiş yüzünü iyice yüzüme yaklaştırmıştı. Yüzünde çok garip bir ifade vardı. Öylece birbirimizin yüzüne bakıyorduk. Babam et ve kan kokuyordu."

— *Ne demek et ve kan kokuyordu?*

Çünkü babam kasaptı.

— *O ana kadar babanın teyzenle olan ilişkisinden hiç şüphelenmiş miydin?*

"Babam son bir yıldır çok değişmişti. Önceleri annemi hiç dövmeyen babam annemi dövmeye başlamıştı. Teyzemle aralarında bir şey olduğunu biliyordum zaten. Ama ne olduğuna bir türlü karar veremiyordum. Sanki hem biliyordum, hem bilmiyordum. Ya da bunu kendime söylemekten korkuyordum. Biliyordum diyorum çünkü bir gece babamın teyzemin yatağına geldiğini görmüştüm. Teyzem ben iki ağabeyim bir odada uyuyorduk. Bir gece babam sessizce kapıyı açarak teyzemin yatağına girmişti. Fısıltıyla konuşarak bir şeyler yapıyorlardı. Ben babamın kapıdan girdiğini görmüştüm. Korkumdan sesimi çıkaramıyordum. Bir süre sonra babam sessizce çıkıp gitmişti. İkisi bir yataktayken kalbim öylesine hızlı çarpıyordu ki duyacaklar diye iyice yorganın altına sinmiştim. Her tarafım kaskatı olmuştu. Aralarında bir şey olduğunu o zaman anlamıştım. Ama bir taraftan da acaba ben rüya mı gördüm. Gördüğüm rüyayı gerçek gibi mi algılıyorum, düşünüyordum. Kafam çok karışmıştı. Ama ne kadar karışırsa karışsın babama da teyzeme de kötü davranıyordum. Onlara duyduğum tepkiyi saklayamıyordum."

— *Babanın sana karşı davranışları nasıldı?*

Bazen şaka olsun diye memelerimi elliyordu. Ben kızdıkça onlar gülüyordu. Bunu annemin, teyzemin yanında yapıyordu.

— *Sonra ne oldu?*

Orada o gün o divanın üzerinde bana tecavüz etti. "Bunu da söyle. Bunu da söyle" diyerek saçlarımı yola yola tecavüz etti.

— *Tecavüzleri devam etti mi?*

Üç yıl boyunca geceleri yatağıma gelerek bana tecavüz etti. Et ve kan kokuları içinde bana tecavüz etti. Ben babamın bana tecavüz ettiği o günden beri et yiyemedim. Etin adı bile midemi bulandırıyor. Ete bakamam bile. Çünkü ba-

bamı hatırlatıyor bana. Kasapların önünden geçerken gözlerimi kapatırım."

— *Olayı anlatmayı düşünmediniz mi?*

Düşünemedim çünkü müthiş bir korkuya kapılmıştım. Babamdan ve teyzemden çok korkuyordum. Beni öldürmelerinden korkuyordum. Çünkü bana çok kötü bakıyorlardı. Zaten o andan sonra dilim tutulmuştu. Ben konuşamıyordum. Ya da konuşmak istemiyordum.

— *Teyzen babanızın size tecavüz ettiğini biliyor muydu?*

Bunu açıkça söylemese de biliyordu. Çünkü teyzemle aynı odada uyuyordum. Babam bazen teyzemin yatağına gidiyordu, bazen bana geliyordu. Ben teyzemle yattığını hep görüyordum. Teyzem de bana geldiğini eminim ki görüyordu.

— *Diliniz tutulduktan sonra hiç doktora götürülmediniz mi?*

Doktora götürmediler. Hocaya götürdüler. Hoca da onlara "cin çarpmış" dedi. Ben yere sıcak su dökmüşüm. Su cinin çocuğunun üstüne gelmiş, cinin çocuğu yanmış. Cin de bana çarparak dilimi tutarak, konuşmamı engelliyormuş. Hoca birçok muska verdi. Muskaların bazılarını altımda yakıyorlardı. Bazılarının suyunu içiriyorlardı. Bazılarını da üstümde taşıyordum. Yastığımın içine bile muska koymuşlardı.

— *Anneniz ne diyordu bu duruma. Doktora götürülmen için ısrar etmedi mi?*

Önceleri oda hocaya götürsün istiyordu. Komşularımız doktora götürün deyince annem babama doktora götürelim diye çok ısrar ediyordu. Annem ısrar ettikçe babam çok sinirleniyordu. Hatta bir defasında doktor için ısrar eden annemin kulağına vurduğu için annem bayılmıştı.

— *Babanızın teyzenizle ilişkisi var. Size tecavüz etmiş, etmeye devam ediyor. Ve bu yıllarca sürüyor. Bütün bunlar*

aynı evin içinde yaşanıyor. Anneniz hiç şüphelenmiyor muydu?

Teyzemle babamdan şüphelendiğini düşünüyorum. Çünkü teyzemin arkasında ona hep "orospu" diye tepki gösteriyordu. Teyzemi hiç sevmediğini hissettiriyordu. Ona karşı çok tepkiliydi. Şüphelense de tepkisi bu kadardı. Açık açık bir şey söylemiyordu. Böyle bir şeyi bilse bile (bildiğinden emindim hâlâ öyle düşünüyorum) bunu açıkça dile getirmedi. Ya da kendini kandırıyordu. Aslında annem zavallı bir kadın değildi. Teyzem geldikten sonra onun hayatı değişti, dayak yemeye başladı. O da içine kapandı. Zavallılaştı annem. Belki de kız kardeşinin ona karşı ihaneti annemi zavallılaştırıp içine kapanık biri yaptı. Bir gün ben anneme "Bu kadın buradan gitsin onu istemiyorum" dediğimde annem "Gitmez kızım o gitmez o sırtını sağlam yere dayamış. Biz gideriz o gitmez" diyerek ağlamıştı.

O zaman bunun anlamını anlamasam da bu gün biliyorum.

— *Bir yıl konuşamadım demiştiniz. Bir yıl sonra nasıl konuşmaya başladınız. Birdenbire mi oldu yoksa bir tedavi sonucu mu konuşabildiniz?*

Annem son hamileliğinde yaşını tam bilmiyorum ama sanıyorum kırk beşin üzerindeydi. Kötü bir hamilelik dönemi geçirmişti. Oldukça zayıflamıştı. Sanki biliyormuş gibi "Bu çocuk beni öldürecek" diye hep yakınırdı. Öyle de oldu. Annem yedinci çocuğunu doğururken öldü.

— *Doğumunu hastanede mi yaptı?*

Önce evde yapmak istedi. Sonra iyice kötüleşince hastaneye götürdüler yolda ölmüş. Doğurduğu çocukla birlikte ölmüş. Annemin yolda öldüğünü bilmiyordum. Ben hastanede olduğunu düşünüyordum. Evimiz kalabalıktı bütün akrabalarımız gelmişti. Ama ben yine de anlayamamıştım. Sanıyorum benim ruhumu, aklımı çalmıştı yaşadıklarım. Aptallaşmıştım. Annemin cenazesini kapıya getirdiklerinde

birden "anne" diye bağırarak bayılmışım. Kendime geldiğimde geceydi. "Anne... Anne" diye ağlamaya başlamıştım. Babamla teyzemin dışında herkes annemin ölümünü unutmuş benim konuştuğuma seviniyorlardı. Ama babamla teyzemin korku dolu yüzleri hâlâ gözümün önündedir. Ne kadar konuşmaya başlasam da gördüğünüz gibi biraz üzerimde kaldı. Biraz sinirlenip heyecanlanınca iyice kekelemeye başlıyorum. Kendimi iyi hissettiğimde daha az kekeliyorum.

Yine de bir kekemeyim işte. Bu tecavüzden sonra kaldı üzerimde. Ondan önce senin kadar normal konuşuyordum.

— *Anneniz öldükten sonra neler yaşadınız?*

Annem ölünce teyzemle babam özgür kalmışlardı. Önceleri evimiz kalabalıktı. Anneannem memleketten gelmiş annemin kırkına kadar bizde kalmıştı. Onlar gittikten sonra bir gece teyzemle babamın kavga ettiklerini duydum. Teyzem babama "O buradan gidecek yoksa ben giderim" diyordu. Babam da "Birini bulur evlendiririz" diyordu. Benim için kavga ettiklerini böylece anlamıştım.

— *Neden anneannenle gitmedin?*

Gitmek istedim babam bırakmadı. Gizli gizli ben anneanneme yalvarıyordum "Beni de götür" diye. Anneannem önceleri "Kardeşlerin var olmaz" dese de sonra "Olur" demişti. Ama babam karşı çıkarak bırakmadı.

— *Sence neden bırakmak istemiyordu?*

"Çünkü bana güvenemiyordu. Gidip her şeyi anlatacağımdan korkuyordu. Gözünün önünde olursam bunu yapamayacağımı düşünüyordu."

— *Sonra nasıl gelişti olaylar?*

Evden kaçtım böylece kötü yola düştüm. Kendimi satarak geçiniyorum. Ha şunu da söyleyeyim defalarca tecavüze uğradım. Bazısı para vermemek için tecavüz etti. Bazısı tecavüzden hoşlandığı için tecavüz etti. Bunu yapanlar da

iyi giyimli, iyi görünümlü muhakkak iyi aile babası olan adamlardı.

Muhakkak çevrelerinde babam gibi iyi insanlar olarak biliniyorlardı.

Artık gitmek istiyorum. Sanırım bu kadar yeter.

— *Bir tek şey sormama müsaade eder misiniz?*

Ayakkabımı giyene kadar sorabilirsiniz.

— *Hiç âşık oldunuz mu? Birini sevdiniz mi?*

Tabi ki oldu. Bir sevdiğim var. Onunla beş yıldır aynı evde yaşıyoruz. Belki şaşıracaksınız ama söyleyeceğim. Sevip birlikte yaşadığım bir erkek değil bir kadındır. Bir erkeği sevebileceğimi düşünmüyorsunuz herhalde. Ben bir kadını seviyorum. Onunla aynı evde birlikte yaşıyorum. Duygusal ve çok güzel bir ilişkimiz var. Bir tek o bana et ve kan kokmuyor. Para karşılığı yattığım insanlar bile et ve kan kokuyorlar.

Gitmem gerekiyor, kusura bakmayın.

Gitmem gerekiyor.

ÖĞRETMEN

Kitap çalışması yedi yıldır devam ediyordu. Bir bitiyor diye seviniyordum, nihayet bu ağır yükten kurtulacağım diye. Bir vazgeçenlerle hayal kırıklığı yaşayarak, başa dönüyorum. Ne yapacağımı şaşırmışım. Ruh sağlığım gittikçe bozuluyordu. "Arayacağım" deyip de aramayanların sayısı konuşan kadınları geçmiş durumda. Konuşup da vazgeçenlerin sayısı dördü buldu. Gözüm telefonda kulağım seste kalmış. Gittikçe içime kapandığımın dışarı dahi çıkmak istemediğimin farkındayım. Her yüze şüpheyle bakıyorum. İçimde tufanlar kopuyor...

Mahalle pazarında alışveriş yaparken Meral arıyor. "Hâlâ inadım inat diyorsan, yarın, birisi seni arayacak" diyor. "Telefonunu kendisine verdim." "Umarım arar" diyorum umutsuz bir sesle. "Umarım Arar."

"İnat" diye adlandırmasına üzülmüştüm.

Verdiğim sözü tutmaya çalışıyordum sadece.

Dokuz gün sonra kahvelerimizi içerken, karşımda oturan kadının öğretmen olduğunu öğreniyorum.

— *Kaç yaşında ve nereli olduğunuzu öğrenebilir miyim?*

Otuz yedi yaşındayım. Hatay doğumluyum.

— *Evli misiniz?*

Evliyim iki çocuğum var.

— *O soruyu sormak istemiyorum. Ne yaşamışsanız onu anlatın lütfen.*

"Olay Adana'da oldu. Okuldan yeni çıkmış eve gidiyordum. O gün olaylar varmış. Bir süre önce Abdullah Öcalan yakalanmıştı. Sanıyorum o nedenden dolayı ortam epeyce gergindi. Yolda yürürken gözaltına alındım. Küçük oğlum iki yaşındaydı ve bir akrabam bakıyordu.

Ben itiraz ettim. "Ben öğretmenim" dedim. Öğretmen kimliğimi gösterdim. "Çocuğumu almam gerekiyor" dedim. "Suçum nedir?" dedim. "Beş dakika önce okuldan çıktım. Okul idaresine sorabilirsiniz" dedim. Kısacası ne dedimse dinlemediler ve birisi beni arabanın içinde dövdü.

— *Sizi gözaltına alanlar sivil polis miydi yoksa resmi polis mi?*

Sivil polislerdi.

— *Polis olduklarını nereden anladınız?*

Birisinde telsiz telefon vardı? Kendileri de polis olduklarını söylediler. Kimliğime baktılar. Silahları vardı. Yine de ben "Kimliğinizi gösterebilir misiniz" dediğimde dayak yemiştim. O kadar rahat ve fütursuz davranıyorlardı ki anlatamam. Beni bir süre arabanın içinde beklettiler. Beni alan iki kişiydi. Aşağıya inip birbirleriyle konuştular. Sonra birisi cep telefonuyla birisini aradı. Arayan beni döven polisti. Ben arabanın içinden onları izliyordum. Kafanı kaldırmayacaksın diye bana bağırdılar. Bir süre sonra arabayla hareket ettik. O süre içinde aralarında hiç konuşmadılar. Benim kafam karmakarışıktı. Ne yapacağımı nasıl davranacağımı bilmiyordum. Sonra yolda durarak bir arkadaşlarını daha aldılar arabaya. Yeni gelen arkaya benim yanıma oturmuştu. Araba hareket eder etmez eve gidiyoruz dedi. Sonra o iki polisi beni neden arkada yalnız oturtmuşlar diye azarladı. Benden evin adresini vermemi istedi. Verdim. Sonra pişman oldum ama iş işten geçmişti. "Neden evime gidiyorsunuz ben bir şey yapmadım. Evde kimse yok" de-

dim. "Bana bir suçlu gibi davranamazsınız ben öğretmenim" dediğimde yeni gelen elinin tersiyle üst üste yüzüme vurdu. "Dua et de kocan evde olsun. Yoksa benden çekeceğin var" diyerek başımı önüme doğru büktü. Ben "Kocamın ne suçu var? Ne yaptı? Hem kocam şehir dışında?" dedim. "Göreceğiz" diyerek boynumu sıktı. "Kocanın suçu kimliğinde yazıyor" dedi. Birden bire her şeyi anlamıştım. Kocam Kürt kökenliydi. Bu da onun suçuydu. İçime o ana kadar hiç yaşamadığım bir korku düşmüştü. Eve gelene kadar hiç konuşmadım. Boynum çok acıyordu. Arabadan inerken boynumu bıraktı. Arabayı süren arabada kaldı. İkisi benimle yukarı çıktı. Evim üçüncü kattaydı. Evi dolaşarak odalara göz attılar. Sonra beni bir koltuğun üzerine iterek karşıma oturup sigara yaktılar.

— *Kocanız ne iş yapıyor?*

Eşim de benim gibi öğretmendir." Eşim o gün bir arkadaşı vefat ettiği için Mersin'e gitmişti. Gerçekten de evde yoktu. Hatta o gece dönmeyecekti ama ben yine de "ya dönerse" diye çok korkuyordum. Gerçi eşimin hiçbir suçu yoktu bundan kendim kadar emindim. Ama suçlu olmak için suç işlemek gerekmiyordu o insanların gözünde. Suçu kimliğinde yazılıydı ya daha ne olsun? Bunu düşündükçe içim üşüyordu. Bana da bir suçlu gibi davranıyorlardı. Kim bilir ona ne yaparlardı. O ana kadar iki defa dayak yemiştim. Sonradan gelen bana çok kötü bakıyordu. Ondan çok tedirgin oluyordum. Tuvalete gitmem gerekiyordu ama korkumdan söyleyemiyordum. Evde çıt çıkmıyordu. Kasıklarım çatlayacakmış gibi sancıyordu. Yerimde kıpırdanıp duruyordum. Sonradan gelen polis "Ne o karnına ağrılar mı girdi?" diyerek bağırdı. "Tuvalete gitmek istiyorum" dedim. Bu arada ayağa kalkmıştım. "Hadi git de altına yapma" diyerek güldü. Yanından geçerken bacağıma dokundu. Bağırmıştım. Sinirlerim iyice gerilmiş ağlamaya başlamıştım. Tuvaletten döndüğümde ikisi de ayaktaydı. Arabaya

sonradan binen kolumdan tutarak "İçeri" dedi. Kolumu kurtarmaya çalışarak "İçeride ne yapacaksın? Bırak beni" diye çırpınıyordum. Kolumu bırakıp saçlarımdan tutarak beni yatak odasına sürükledi. "Şimdi ne yapacağımı göreceksin Kürt gelini".

Başıma gelecekleri anlamış bağırmaya başlamıştım. Ben bağırmaya başlayınca öteki de odaya gelmişti. Cebinden çıkardığı bir paket kâğıt mendili, paketiyle birlikte yanaklarımdan sıkarak ağzıma tıkıştırdılar. Sonradan arabaya binen "Üzerinde kelepçe var mı" dedi. "Bu rahat duracağa benzemiyor." Arkadaşı hiç cevap vermeden arka cebinden bir kelepçe çıkarıp arkadan ellerime taktı. Dehşete kapılmıştım.

Arabaya sonradan binen polis ona "dışarıda bekle" dedi. O kapıyı kapatıp dışarı çıktı. Beni yatağın üzerine doğru iterek üzerime saldırdı.

Ben çırpınıp tekme atıyordum. Karnımın üzerine oturarak iç çamaşırımı çıkarıp tecavüz etti. Odadan çıkmadan öteki arkadaşını çağırdı. "Al senin olsun fena değilmiş Kürt gelini" diyerek kapıyı kapatıp odadan çıktı. O poliste bana tecavüz etti. Sonra kelepçeleri çıkardılar. Arabaya sonradan binen polis saçlarımdan tutarak başımı havaya kaldırdı. "Şimdi biz gidiyoruz o ibne kocana söyle gözüm üstündedir. Bu gün karısının tadına baktım. Sıra ondadır. Yakında Onun da tadına bakacağım. Kaçmayla elimden kurtulamaz. Söyle ona kıçını benden kurtaramaz. Tamam mı? Orospu" diyerek başımı birkaç defa yatağa vurarak kadınlık organımı sıktı. Parmaklarını içime birkaç defa sokup çıkardı. Bir adım ötesinde onu izleyen arkadaşına "Gidiyoruz" dedi. Dış kapının hızla kapandığını duydum.

Ne kadar öyle kalmışım bilmiyorum. Telefonun sesiyle yerimden güçlükle doğruldum. Selpak paketi hâlâ ağzımdaydı. Onu ağzımdan çıkarmayı bile düşünememiştim. Arayan çocuğuma bakan akrabamdı. Çocuğu almaya git-

mediğim için merak etmiş. "Sen bırakabilir misin? Ben biraz rahatsızım" dedim. "Uyuyor. Uyanınca getiririm" dedi. Banyoya girip uzun süre yıkandım. Düşünemiyordum. Sanki bir yerde her şey donmuştu. Hareket eden ben değildim. Hâlâ başıma gelenlerin bir kâbus falan olduğunu inanıyordum. Böyle bir şey olamazdı. Ama olmuştu. Bir ara intihar etmeyi düşündüm. "Bileklerimi mi keseyim yoksa ilaç mı içeyim" diyerek bir süre kararsız kaldım. O ara kapı çaldı. Onlar geri döndü diye paniğe kapılmıştım. Kapıya yaklaştığımda çocuğuma bakan akrabamın sesini duydum. "Hadi annesi aç kapıyı biz geldik" diyordu. Oğlum kucağıma atlayarak boynuma sarıldı. Ben de ona sarılarak ağladım... Ağladım... Ağladım... Akrabam çok şaşırmıştı. Kocamın adını söyleyerek ona bir şey mi oldu dedi. Başımı yok anlamında salladım. "Bir arkadaşımızı kaybettik, moralim çok bozuk" dedim.

Böylece tecavüze uğramış kadınlar kervanına ben de katılmış oldum. Bir eğitim emekçisi olarak.

— *Eşinize anlattınız mı?*

Bir ara anlatmayı düşünsem de anlatamadım. Eşimin sağlığı fazla iyi değildi. Kalp hastasıydı. Anlatarak ne kaybedip, ne kazanacağımı kendimle uzun süre tartıştım. Okuldaki durumumu düşündüm. Ama eşime gözaltına alındığımı, bana kendisini sorduklarını "suçunun kimliğinde yazlı olduğunu" söylediklerini söyledim. Eşim sadece bana herhangi bir kötü muameleye uğrayıp uğramadığımı sordu. Ben de öyle bir şeyin olmadığını söyledim. O da bana "Üzülme" dedi. "Bu günler de geçer" diyerek güldü. Gözaltılar çok yaygın olduğu ve çok yaşandığı için kanıksanmıştı. Normal geliyordu insanlara hâlâ öyle geliyor ya.

Tabi ki benim kendimle kavgalarım hiç bitmedi. O günler geçti mi bilmiyorum ama o gün yaşadıklarım benim için hiç geçmeyecekti. Bir haftalık rapor alarak Hatay'a ailemin yanına gittim. Ama aklım eşimde kalmıştı. Döndü-

ğümde eşim de gözaltına alınıp bırakılmıştı. Ama neler yaşadığını bilmiyorum. Bir şey söylemedi. Ama o polisin söyledikleri hep kulaklarımda çınlayıp durdu."

— *Eşinizin de tecavüze uğradığından mı şüpheleniyorsunuz?*

Neden olmasın? Birçok erkek tecavüze uğradığını açıkladı. Yaşanmayan bir şey değil ki. Birçok insana yapıyorlar bunu.

— *Bu konuda eşinize bir şey sordunuz mu?*

Hayır, bir türlü soramadım. O kadar kolay olmuyor bu tür şeyleri sormak. Ama bir soru işareti olarak hep kafamda kaldı. Uzun süre onun hareketlerini izledim bir şey yapmışlar mı diye. Tecavüze uğrayanların davranışlarında değişiklikler olduğunu birkaç kitapta okumuştum. Sürekli kendi davranışlarımla onun davranışlarını karşılaştırıyordum.

— *Sizin davranışlarınızda ne gibi değişiklikler vardı?*

Ben genelde neşeli biriyimdir. Yani o güne kadar öyleydim. O günden sonra günler geçtikçe olayı bilince çıkardıkça neşemden eser kalmamıştı. Sinirli biri olmuştum. Hatta bu durumum, arkadaşlarımın, ailemin, eşimin dikkatini çekmişti. Eşimle uzun süre birlikte olamamıştım. Bir süre uykusuzluk çekmiştim. Yolda yürürken yanımdan geçen arabalardan ürküyordum. Sanki durup beni arabanın içine çekecekler diye korkuyordum. Bir gün bir arkadaşımla yürürken aniden yanımızda duran arabadan ürkerek çığlık atmıştım. Arkadaşım bu davranışıma çok şaşırmıştı. Hatta bana "Kaldırıma çıkarak bizi ezecek halleri yok ya. Neden o kadar korktun?" demişti. Bir yıla yakın bu tür şeyler yaşadım. Şimdi daha sakinim. Adana'dan ayrıldıktan sonra tam olmasa da iyileştim sayılır.

— *Eşinizde de bu gibi davranışlar gözlemlediniz mi?*

Çok belirgin olarak değil. Yalnız birkaç defa ben arkasından geçerken yana doğru sıçradığını hissettim. Arkasından geçilince korkuyordu.

Bu soru işareti olarak hep kafamda kaldı. Eşimle ne zaman birlikte olsak, hep o soru işareti beynimi kemiriyor. Yaşamımı yaşadıklarımı etkiliyor. Cinsel hayatımı çok etkiledi.

— *Şu ana kadar yaşadıklarınızı hiç kimseye anlatmadınız mı?*

Hayır anlatamadım. Birkaç defa doktora gitmeyi düşündümse de son anda vazgeçtim. Aslında bir psikologa ihtiyacım olduğunu hâlâ düşünüyorum.

Sanıyorum bu konuda biraz kendimi suçladım. Belki kendime bir tür ceza verdim. Susma ve acı çekme cezası.

— *Neden kendinizi suçluyorsunuz?*

Onlara adres verip evime götürdüğüm için. Onlara güvenilmeyeceğini bilmem gerekiyordu. O an nasıl yaptım bilmiyorum ama sonradan bu konuda kendimi hep suçladım. Keşke öldürselerdi de onları evime götürmeseydim. O zaman en azından o işi benim yatağımda yapamazlardı. Yatağımı bile değiştiremedim. Çünkü yeni almıştık.

Değiştirmem için hiçbir neden yoktu. Zaten zar zor geçinen insanlar olduğumuz için eşime yeni aldığımız bir yatağı yenilemenin nedenini açıklayamazdım. O yatakta yatmak zorunda kaldım. Bunun bana verdiği acıyı hiçbir şekilde anlatamam. En azından İstanbul'a tayin istediğimiz için o şehirde o evde olmadığım için kendimi teselli ediyorum. Bir de yataktan kurtulduğum için seviniyorum. Evimiz taşındığı zaman yatağı bilerek yırttım. Bir yüzünü parçaladım. Eşime taşırlarken "herhalde bir yerlere takmışlardır" dedim. Yatağı bu bahaneyle atıp yenisini aldım.

— *Onca yıl sustuktan sonra şimdi neden anlatma gereği duydunuz?*

Öğretmenler gününden bir gün önce arkadaşlarla sohbet ederken adınız geçti. Eğitim Sen üyesi bir öğretmen arkadaş sizi tanıdığını söyledi. Bizim başka bir arkadaşımız da dört yıl önce tecavüze uğramıştı. O arkadaşım "Acaba teca-

vüze uğrayan arkadaşımız ile konuşsak Suna hanımla görüşmek ister mi" diye bizim fikrimizi sordu. Çünkü biz üç arkadaş biliyorduk. O arkadaşımızın yaşadıklarını. Böylece sizin bir kitap hazırladığınızı öğrenmiş oldum.

Birkaç gün sonra öğretmenler günüydü. Öğretmenler gününde öğretmenlerin kutsallığı konusunda bir sürü yalan dinledim. Çok canım sıkıldı. Öğretmenlerin devlet görevlileri tarafından tecavüze uğradığı, sokaklarda sürüklenip dövüldüğü, açlığa mahkûm edildiği bir ülkede öğretmenlik mesleği nasıl kutsal olabilirdi? Hem öğretmene tecavüz et, aç bırak, dayak at hem mesleğini kutsal say.

Sadece tecavüze uğrayan gövdemiz değil ki, bilincimiz de tecavüze uğramış bizim.

Telefonunuza bir süre ulaşamadım. Hatta Metis yayınlarından almak istedim ama telefona çıkan birisi "Bu özel bir numaradır. Israr etmeyin veremem" dedi. Sonra sizi tanıyan öğretmen arkadaşımdan istedim. O bile bana "Ne konuşacaksın" diye sordu.

Ona "Son kitabıyla ilgili konuşmak istiyorum" dedim. Kusura bakmayın ama aslında hiçbir kitabınızı okumuş değilim.

Size de garip geldi değil mi? Onca yıl sus sonra konuşmak için bu kadar caba harca. Bu kadar çaba harcama nedenlerinden birisi de şudur.

En azından çocuklarını emanet ettiğiniz bizlere "Tecavüz ediyorlar" haberiniz olsun demek istiyorum belki de. Tecavüze uğrayan bir öğretmen çocuklara ne kadar sağlıklı yaklaşabilir? Onlara ne verebilir? Bu çok önemli bir sorundur. En azından ben tecavüze uğradıktan sonra, eskisi kadar verimli ve istekli olduğumu düşünmüyorum. O günden sonra hayatımın her anı etkilendiği gibi meslek hayatımda etkilendi.

— Tecavüz mağdurlarını susturan hangi duyguları oluyor. Mesela sizi susturan neydi?

"Bunu anlatmak o kadar zor ki. Karşımda oturup not almanıza benzemez. O kadar kolay değil. Ben size anlattığım kadar da kolay yaşamadım bu duyguyu. İçinizde bir şeyler yıkılıyor. Hani insanı ayakta tutan o şeyler. Yaşama sevinci gibi. Sanki temeliniz çöküyor ve siz altında kalıyorsunuz. Depremde yıkılan bir bina gibi, darmadağın oluyorsunuz. Bu çöküntünün altından kalkmak o kadar zor ki. İçiniz çığlık çığlığa bağırırken susmak da çok zordur. Ama susuyorsunuz. Çocuklarınızı, eşini, dostunu düşünüp susuyorsunuz. İşini, iş arkadaşlarını düşünüp susuyorsunuz. Komşularınızı düşünüp susuyorsunuz. "Bana nasıl bakarlar hakkımda ne düşünürler" diye bir kaygıya kapılıyorsun.

Öte yandan, anlatan insanlara ne kadar sahip çıkılıyor? Hayatları bitiyor. Aşağılanıyor, dışlanıyor. Sanki senin suçunmuş gibi kötü gözle bakılıyor. Diyelim ki şikâyetçi oldunuz ne kazanıyorsunuz? Ya aklanıyor tecavüzcü, ya da çok hafif bir cezayla kurtuluyor.

Yine mağdur siz oluyorsunuz. Tecavüze uğrayanı hem kendisi, hem çevresi, hem adalet sistemi ölene kadar mağdur ediyor.

O hiç iyileşemiyor. O hiç iyileşemiyor.

— *Bahsettiğiniz o tecavüz mağduru arkadaşınızla, söyleşi yapması konusunda konuşabildiniz mi?*

Öneriyi getiren arkadaş konuştu ama ona çok tepki göstermiş. Kabul etmemiş. Tecavüze uğrayan o arkadaşımız bir yıldır psikiyatri tedavi görüyor. Ruh sağlığı çok iyi değil. Dünya güzeli mesleğine âşık bir eğitimciydi. Birkaç defa "Eğitim Sen"in düzenlediği yürüyüşlere katıldı diye başına bunlar geldi. Öğretmenlere verilen değerin bir göstergesi olsun bizim başımıza gelenler.

H.G.

Yıllardır tanıdığım birçok alanda omuz omuza yürüdüğüm biridir.

Onun hakkında ilk şaşkınlığımı gözaltında tecavüze uğradığını, yine tecavüz mağduru olan Hamide'den duyunca yaşamıştım. Şaşkınlığımın birinci nedeni kendisini yıllardır tanıdığıma rağmen bundan haberim yoktu. İkinci nedeni ise sanki onun gibilerine böyle bir şey yapılamaz gibi anlamsız bir duyguya kapılmış olmamdı.

Onunla bu söyleşiyi yapana kadar çok uzun süre beklemem gerekecekti. Hatta onun için yaptığım yemekleri tüketemediğim için çöpe dökmüştüm.

Verdiği sözü tutamamasını ona bir türlü yakıştıramıyordum. Bu davranışını muhalif duruşuyla çelişkili bulduğum için kırgınlıktan çok öfke duyuyordum. Çünkü o oldukça aktif bir kadın hakları savunucusuydu. Bu konuda sürekli yazıyordu. Kürsülerde tartışıyordu. Benim düşünceme göre "o da konuşmasa kim konuşacaktı?". Bu duygular içinde telefona sarılıyorum. "Bu gün görüşelim" deyince, yerimden sevinçle fırlıyorum.

Sohbetimiz ilerledikçe onun hakkındaki ön yargılı düşüncelerimden dolayı utandığımı itiraf etmeliyim. Sanki kadın hakları konusunda oldukça aktif olması, verdiği mücadelede en önlerde yürümesi, sanki onu incitemez bir zırh

gibi gelmişti bana. Güzel mavi gözlerinden yuvarlanan yaşların, çenesinden göğsüne damlamasını bir suçluluk duygusu içinde izliyorum. Kalbim o kadar acıyordu ki oradan kaçmak istiyordum ama yerime çakılıp kalmıştım.

İncinen kadınlık onurunun hıçkırıkları uzun süre dinmedi. "Şimdi konuşabiliriz" dediğinde irkilmiştim.

— *Kusura bakmayın dalmışım, gözaltına alınış tarihinizi söyleyebilir misiniz?*

1986'da alındım."

— *O tarihlerde evli miydiniz?*

Evliydim. Zaten eşimden iki gün sonra beni evden aldılar. Elektrik, falaka, dayak faslı başlamış oldu. Eşimle bana aynı yerde işkence yapıyorlardı. Eşime "Konuşmasan karına şunu bunu yapacağız" diyorlardı. Çok açık ve çok çirkin konuşuyorlardı. O yaşıma kadar öyle küfürler duymamıştım. İlk defa öyle küfürleri gerçekten orada duydum.

— *Kaç gün gözaltında kaldınız? İşkencelerin dışında ortam nasıldı? Yani yalnız mıydınız?*

On beş gün kaldım. İşkencelerin dışında kapalı bir ortam değildi. Biz hücrede altı kişiydik. Birbirimizle konuşuyorduk. Herkes inanılmaz derecede işkence görüyordu. İşkence üzerine konuşuyorduk. Yan hücredeki kadınlarla konuşuyorduk. Bu bizi rahatlatan bir durum oluyordu.

— *O günden sonra hayatınızda neler değişti?*

Ben kendimle konuşur gibi anlatmaya çalışacağım. Hangi duygum öndeyse aklıma nasıl geliyorsa öyle konuşacağım. Sonra sen istediğin gibi kurgulayabilirsin.

— *Nasıl istiyorsanız öyle olsun.*

Gözaltından çıktıktan sonra annemle yatıyorum. Yalnız yatmak beni son derece ürkütüyor. Hiç unutamıyorum. Bir gün eczaneye gittim. Adamın biri kapıya gelerek "Baksana sen buraya" dedi. Ben anında bembeyaz oldum. "Gel sana söylüyorum" diye tekrarladı. Ben kendimi biraz toparlayarak "Bana mı söylüyorsunuz?" diye sordum. "Yok" dedi.

Meğerse adam eczacının tanıdığıymış ve bir maçın sonucu konusunda şakalaşıyorlarmış. Demek ki ben o kadar tedirginim ki "Gel buraya" ifadesi benim dehşete kapılmama yetebiliyor. Tabi ki adamlar benim yüzümdeki dehşetten, hayatımda bir tuhaflık olduğunu anlamışlardı.

Topkapı otobüs garında bana işkence yapan polislerden birine rastladım. Adam içkiliydi. Yanıma geldi. "Senin adın A değil mi" dedi.

"Evet" dedim. Tabi ki benim elim ayağım titriyor. Bu beni ilk falakaya yatıran adamdı. "Çıktın mı?" dedi. "Çıktım" dedim. İçki kokuyor. O kadar rahat ki. Sanki her an bana "Şurada bir kahve içebilir miyiz" diyebilecek kadar rahat. "Gözün aydın ucuz kurtulmuşsun" dedi. Bende "İnşallah sen benim kadar ucuz kurtulamazsın" dedim. Sonra bana dedi ki. "Seni kıracak bir şey mi yaptık." Çünkü gerçekten o kadar kötü ve feci işkenceler yapılıyordu ki bana yapılan işkence adama hafif geliyordu.

"Biz sana bir şey yapmadık" diyerek gitti. Düşünebiliyor musun? Benim yaşadığım o inanılmaz işkence adama yok kadar hafif geliyordu. Çevremde o kadar çok işkenceye uğramış insan vardı ki artık bizlerin arasında da işkence neredeyse olağan sayılıyordu.

Annem orta sınıf dar kafalılığına sahip biridir. Mesela bizim evde cinselliğin adı bile geçemezdi. Arkadaşlarım gelirdi, ben onlara giderdim hepsi o kadar. Evimizde cinsellik hiç konuşulmazdı ve bu çok sert bir kuraldı. Ondan olacak arkadaşlarımız arasında da konuşmazdık.

İşkenceden çıkıp eve geldikten sonra makatım feci şekilde ağrıyor. Elimi süremiyorum. Yıkanamıyorum. Yıkamam gerektiğinde süngerle falan su döküyorum. Tuhaftır bunu annemin bu konudaki katılığına bağlıyorum. Kimseye neden makatım bu kadar ağrıyor, canımı bu kadar yakıyor diye sormuyorum. Annemin bu konudaki katılığının

ağrılarımın nedeni olduğunu düşünüyorum. Neden öyle düşündüğümü hâlâ bilmiyorum.

Yıllar sonra bir gün tecavüzle ilgili bir toplantıya katıldım.

Bir kadın gördüğü işkencede makatına cop sokulduğunu anlatıyordu. Tak diye bir görüntü. Bir şişe görüntüsü. Rakı şişesi değil. Koka Kola şişesi değil. Bu şişe gazoz şişesi. Evet, gazoz şişesi olabilir. Çünkü beyaz bir şişe. Makatımdan çıkarmış şişeyi. Şişenin için kan dolu. Benim kanımla dolu o şişe. O görüntüyle birlikte o acıyı hatırladım. Demek ki dedim. Onun için o kadar acı çekmişim. Bunun üzerine çok kötü oldum. Tam on yıl sonra içime gömdüğüm bir şey canlanmıştı. On yıl bana yaşatılan acıyı unutturmuşum kendime.

Nasıl olmuştu da on yıl hiç ama hiç hatırlayamamıştım? Bu nasıl olurdu. Bunun üzerine çok düşündüm. Hâlâ nasıl oldu da unuttum diye sorarım kendime. Hâlâ makatıma dokunamam. Ne kendim dokunuyorum ne biri dokunabilir. Dokunulsun alışayım rahatlayayım diye düşündüm ama olmadı. Hâlâ süngerle falan su sıkarak yıkanıyorum. Asla dokunamıyorum."

— *Daha önce sizi incitecek bir şekilde hiç taciz olayı yaşadınız mı?*

Şöyle bir şey var. Aslında öyle bir dünyada yaşıyoruz ki başınıza gelmemesi büyük bir şans. Hemen hemen bütün kadınların hayatında böyle bir tecrübesi vardır. Belki her kadının hayatında ağır bir tecavüz olayı yoktur ama tacizler her kadının hayatında var. Bunu biliyoruz.

Çocukluğuma dönmek istiyorum. İşte o şişeyi o kanımla dolu şişeyi hatırlayınca çocukluğuma döndüm. Benim bir fotoğrafım var o günden kalma. O fotoğrafa bakınca o fotoğrafın çekildiği gün o elbisem üzerimdeyken, yetişkin bir adamın beni boynumdan öptüğünü hatırlıyorum. Gerisini yani devamını hâlâ hatırlamıyorum. Öpmesi de oyun oynar

gibi bir şey. Ama beni ürküten, korkutan, tedirgin eden bir şey, bu dokunuş... Bende bir zedelenme bırakan bir şey.

Sonra benim kızıma bizim aileden biri tacizde bulunmuş. Kızım bunu anneme söylemiş. Annem kızıma "Sakın bunu annene söyleme. Annen olay çıkarır. Bunu ben hallederim" diyerekten benden saklamış. Sonra annem kızıma "Tamam ben onunla konuştum" diyerek ilginç bir şekilde konuyu kapatmış. O zaman kızım ilkokulda falandır. Belki daha da küçük. Bir gün kızım annemle birlikte onlara gidiyorlar. Annem daha itinalı kızı yalnız bırakmıyor. Ama o adam bir fırsatını bularak kızıma "Ağzına almalısın" diye bir şeyler söylüyor. Kızım dehşete düşüyor. Bana söyledi...

Sonra kızımın saçları falan döküldü. Ben anneme "Hiç olmasa ben adama bir mektup yazacağım" dedim. Mektup yazdım. "Bir daha kızıma böyle bir şey yaparsan seni mahvederim" dedim. Mektup karısının eline geçti. Bir sürü olaylar falan yaşadık. Adını söyleyeceğim ama yazma o kadın arkadaşa da aynısını yapmış. Sen de tanıyorsun o kadın arkadaşı. Onun akrabası oluyor zaten. İşte o adam bana küçükken taciz yapan adamdı.

Bu tür şeylerin insanın hayatını çok etkilediğini düşünüyorum. Biliyorsun ben bir ara çok şişmandım. Ben şöyle düşünüyorum.

İnsan kendini şişmanlatarak kendini çirkinleştirmek istiyor. "Çirkin olayım da kimse bana dokunmasın" istiyor. Bu olayların hayatımı çok etkilediğini düşünüyorum. Mesela özellikle belime aniden birinin dokunmasını asla istemem. Bazı temaslar tacize benzeyen ani şeyler beni çok tedirgin eder. Aynı yatakta yattığım biri aniden bana dokunursa çok rahatsız oluyorum. Kesin bunlar tacizlerle ilgili. Bu tür yıkıntılar bıraktığını düşünüyorum. Mesela sokakta kendimi tehlikede hissettiğim an. Bacağımın arasındaki kasların aniden kendiliğinden kasılarak o bölümü kapattığını hissediyorum. Bu taciz ve tecavüz korkusudur.

Bu duygular içinde nasıl sevişebiliyoruz insan hayret ediyor. Yalnız bir tek şey bizi kurtarıyor sanıyorum. Aşk... Erkekler âşık olmadan sevişebiliyorlar. Ben âşık olmadan asla sevişemem. Cinsel istismar duygusunu aşk duygusuyla aşabiliyorum. Yoksa çok zor...

— *Tecavüze uğradığını kimseye anlatmadın mı?*

Tecavüzü eşimle ayrıldıktan sonra, ilk defa beraber olduğum arkadaşıma anlattım. Neden anlattım biliyor musun? Çünkü tuhaf bir şeyler yapacağım ve o beni anlamayacak. Onun için anlattım.

Sonra, başkalarına sanki sıradan çok normal bir olaymış gibi, bana tatsız bir şaka yapılmış gibi anlattım.

Hiç önemli değilmiş gibi anlattım. Bir ara psikiyatri uzmanına gitmiştim ona da öyle önemsiz değilmiş gibi anlatmıştım. Sanki yaşadığım dehşeti anlatırsam, doktor dayanamayacak gibi geldi bana. Doktora üzülmüştüm düşünebiliyor musun? Yaşadıklarıma doktor dayanamaz diye oldukça hafifleterek anlatıyorum. Öylesine anlatıyorum. Tedavi amaçlı falan değil.

Ama olayı hatırladığımda ikinci defa evlenmiştim eşime dehşeti hissederek anlattım. Çünkü onun da bana aynı şeyleri yapmasından korkuyorum. Çünkü bana en yakın olan o. Çünkü doktorun koynuna girmiyorum. Bana onlar gibi kötülük yapabilecek kadar yakınımda olan o. Eşimin dışında hiçbir arkadaşıma doktoruma o dehşeti yansıtmak gereği duymadım. Tabi bunun altında insanların bana acımasını istemediğim duygusunun yattığını biliyorum. İnsanların bana acıyarak bakmalarını öyle yaklaşmalarını istemiyorum. Onlarla aramda bir bedensel yakınlık yok. Ama beraber olduğum insanla böyle bir durumu düşünemiyorum.

Bakın burada çok dramatik "Bana acımasınlar" durumunu ona gelince düşünemeyecek kadar dramatik bir durum var. Kritik bir durum var. Çünkü o yakınımda ve yapabilir. Çünkü aynı yatakta yatıyorum önünde soyunuyorum.

Tabi bu duygular bir anda oluşmuyor. Katı kurallar içinde gelişip büyüyorsunuz. Cinselliğin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz. Maalesef bizler kendi yaşıtlarımıza dokunarak cinselliği öğrenemedik. Bu büyük bir haksızlıktır. Örneğin "Kendi yaşıtın biriyle ben sana dokundum hoşuna gitti mi? Sen bana dokundun hoşuma gitti" gibi masumane duygularla öğrenemedik. Tacizlerden yola çıkarak böyle bir şeyin olduğunu öğrendik. Onun için ben cinselliğimi uzun süre yaşayamadım. Kendimden geçecek kadar tahrik olmayı kendimden geçişleri yaşamam çok uzun yıllar aldı.

Bakın "Gözaltında tecavüze uğradın" cümlesini ilk defa siz kuruyorsunuz. Bu cümleyi ilk defa sizinle kuruyorum. Ben şu an çok kötüyüm. O cümleyi duyduktan sonra kendimi çok kötü hissetmeye başladım. O kadar kaçmışım ki bu gerçekten. Şu ana kadar bu cümleyi asla ve asla kurmadım. Bu cümleyi kimsenin kurmasına olanak vermedim. Tecavüz olayını konuştuğumuz zamanlar "işte benimde başıma böyle bir şey gelmişti. Şişe olayı" falan gibi geçiştirmiştim.

Şu ana kadar böyleydi. O cümleyi kurmanız beni çok kötü etkiledi.

— *Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bu konuda söyleştiğim kadın mağdurlar karşısında gerçekten acı çekiyorum. İncitmeden yaşadıklarını öğrenmek zor oluyor. O cümleyi bir daha kurmamaya çalışacağım. Eşinizden neden ayrıldınız? Gözaltında yaşadığınız o olay ayrılma nedeniniz olabilir mi? Bir etkisi var mı?*

Gözaltında işkenceden çıktıktan sonra bu durum evliliğimi çok etkiledi. Ben artık sevişmek falan istemiyordum. Bana dokunsun istemiyordum. Oysa o âşık olduğum biriydi. Ama oda beni anlamadı. Bu kıza neler olmuş, neden böyle davranıyor diye düşünemedi sanıyorum. Hatta zorladı.

Tabi o da çok işkence görmüştü. Benden daha çok işkence görmüştü. Hepsinin bir bütünlüğü olduğunu düşünü-

yorum. O benden on yaş büyüktü. Ben işkenceye alındığım zaman yirmi bir yaşındaydım. O biraz anlayışlı olabilirdi diye düşünüyorum.

Ama aramızda müthiş bir aşk vardı. Aşktan ölüyorduk. Ama olmadı işte... Ayrıldık...

Kocamla ayrıldıktan sonra yukarıda anlattığım insanla beraber oldum. Uzun bir ilişkiydi. O insanın benim için bir şans olduğunu düşünüyorum. Erkeklik, iktidar hırsı olmayan, ipek gibi yumuşak bir insandı. Daha önceden tanıdığım biriydi. Çocukluk arkadaşımdı. Sanatla ilgileniyordu. Birçok şeyi onunla aştım. Cinsel korkularımı yenmemde çok yardımcı oldu. Hâlâ karşılaşırız ve çok iyi iki dostuz. Geçenlerde gecenin bir yarısı bana telefonda masal anlattı. Onunla sevgililiğin ötesinde arkadaş ve dost olduk.

Romantiklik olmasa da huzur verici geliyor bana.

Onunla dost olarak kalmayı başardık.

Ondan ayrıldıktan sonra çocuk yaptım. O zamanlar bütün bunları yaşadığım dönemler kendimi küçük bir kız olarak düşünüyorum. Sonra büyüdüm. Kadın oldum. Artık taleplerimi biliyorum.

Ne yazık ki ne kadar taleplerimizi bilsek de, kadın olmanın ağrısını her an yaşayabiliyoruz. Sokakta bir erkek poponuza dokunsa bu sizin duygu dünyanızı darmadağın edebiliyor. Ama siz bir erkeye dokunsanız onun hoşuna gidecek. Zaten dokunmazsınız. Böyle bir şey aklınıza gelmez. Onların aklına çok rahat geliyor. Kendilerine bunu hak olarak falan görüyorlar. Çocuk yetişkin yaşlı onlar için fark etmiyor. Kadınlığınız sizin karşınızda bir tehdit aracı olarak duruyor. Her fırsatta ona dokunarak sizi yaralayabiliyorlar.

— *Yaşadıklarınızdan dolayı doktora gidip tedavi oldunuz mu?*

Hayır. Başka bir nedenden dolayı gittiğim doktora anlatıysam da bu konuda yardım talep etmedim. Tedavi olma-

dım. Aslında son dönemdeki duygularımı düşünürsek bir doktordan yardım almam gerektiğini biliyorum.

— *O duygularını biraz açabilir misiniz?*

Evliliğim sanki bir ömür sürecekmiş gibi geliyordu bana. Onu önemsiyordum. Bu sorunu da bu ilişki içinde çözebilirim diye düşünmüştüm. Ama olmadı. Beni sudan sebepler yüzünden terk etti. Ayrıldık. Vefasız davrandı. Benim çok kötü bir dönemime denk geldi. Bu durum bendeki geçmiş sandığım korkuları ortaya çıkardı. Cinsellik, arzu, rıza gösterme, hepsini birbirine bağladım. Şimdi iyi hissetmiyorum kendimi. Bu alan benim için şu an problemli bir alan. Bir daha hiç kimseyle beraber olamayacağımı düşünüyorum. "*Leman*" dergisindeki açık saçık karikatürler var ya onlara bile bakamıyorum. Aşktan söz etsinler istemiyorum. İçinde aşk olan bir kitap okuyup film izleyemiyorum. Cinsellikle ilgili bir şey dinleyemiyorum. Yazı yazmaktan kaçınıyorum. Son zamanlarda işte bu duygular içinde yaşıyorum.

Evet, böyle işte... İç açıcı olmadığını biliyorum. Teşekkür ederim.

LEYLA BOZACI

Adı Lacramioara Bozacı. Ama ona Leyla diyorlar. Biz de Leyla diyeceğiz. Leyla Romanya kökenli bir Türk vatandaşıdır. Sabri Eyüp Bozacı ile Romanya'da tanışır. Dinini ve vatanını değiştirecek kadar sevdalanır Leyla Sabri Eyüp'e. Evlenirler. Bir süre sonra Türkiye'ye yerleşirler. Bir memur hatası yüzünden Leyla evlilik cüzdanını almasına rağmen Türk kimliğini alabilmek için dört yıl mücadele eder. Türk kimliğini aldığı gün sevinçten deliye döner, sokaklarda ağlar Leyla. Bu sevgi evliliğinden üç çocukları olmuştur. İki kız bir erkek. Mutludur Leyla.

Evet, O lanetli güne kadar mutluydu Leyla.

Ben Leyla'nın tecavüze uğradığını ilk defa "Ayşe Armandan duymuştum. 21 Eylül 2001. Ayşe Arman benimle Metis yayınevinden yeni çıkmış olan (*Sabah ile Nurettin. Bir Aşk Öyküsü*) adlı kitabımla ilgili söyleşi yapmak istiyordu. Birkaç gün öncesinden randevumuz vardı. Buluşacağımız gün Ayşe Arman beni oldukça telaşlı ve öfkeli bir ses tonuyla arayarak "Şile'de polisler bir kadına tecavüz etmişler. Ben o kadınla görüşmeye gidiyorum onun için gelemeyeceğim, lütfen kusura bakmayın" dediğinde içimden bir şeylerin kopup gittiğini hissetmiştim. Yine bir kadının hayatı karartılmıştı. 23 Eylül 2001 Pazar günü Hürriyet gazetesinin sayfalarında benim kitap "*Sabah İle Nurettin*"

kahramanlarımın resimleri ve öyküleriyle birlikte Leyla da yerini almıştı.

Ben o tarihte elinizdeki bu kitap için araştırmalar yapıyordum. Onun için de olay beni çok yakından ilgilendiriyordu. Leyla ve yaşadıkları kafamın içinde sürekli büyüyüp duruyordu. Onu en son konuşacağım kadın olarak aklımda tutuyordum. Çünkü basından izlediğim kadarıyla Leyla ve Sabri Eyüp Bozacı insanın içini aydınlatan örnek olacak bir mücadele sürdürüyorlardı. Ama tecavüz gibi bir konuda böyle karı koca omuz omuza vererek bir mücadele sürdürmek de gerçekten çok zordu. Bu toplum zihniyetinde zordu.

Bekleyip görmek gerekiyordu.

Tecavüze uğradığını anlattıktan sonra neler yaşadı?

Bu onurlu mücadelenin bedeli nelere mal oldu?

Bu karmaşık duygular içinde Leyla'nın kapısını yaklaşık on beş ay sonra çalıyorum.

Leyla ve ailesi o günden sonra neler mi yaşadı? Leyla'dan dinleyelim.

— *Basından takip etmeye çalıştım ama bir de senin ağzından dinlemek istiyorum olayı. Olay nasıl gelişti?*

Aylardan Otuz Ağustos. Günlerden Perşembe. Yıl 2001. Bir evin temizliği için arkadaşlarımla Şile'ye gitmeye karar vermiştik. Dört kadın, altı çocukla birlikte, sevinçle yola çıktık. Benim gitme kararım, birkaç gün de olsa çocuklarımla birlikte denize girme, güneşten yararlanma isteğim içindi. Böylelikle çocuklarımla birlikte tatil yapmış olacaktık.

Gittiğimiz gün saat dokuza kadar biz dört kadın evi temizledik. Sonra, birazda çocukları dışarı çıkarmak için bir düğün salonunda sünnet düğünü vardı oraya gittik. Saat on bire kadar oturduk. Sonra eve gelip çocukların karnını doyurup bir süre dinlendik.

Arkadaşım Hülya bir arkadaşıyla buluşacaktı. Birlikte çıkalım dedi. Zaten benim de süt sigara almam da gereki-

yordu. Hülya'nın arabasıyla limana indik. Yarım saat sonra Hülya'nın arkadaşları beyaz bir arabayla geldiler. Onlar Amerika'dan gelmişlerdi. Ertesi günü döneceklerdi. Bir süre sohbet ettik. Sonra eve dönmek istediğimizde bizim araba çalışmadı. Sonra o arkadaşlar "bizim yolumuzun üzeri biz sizi bırakırız" dediler.

Liman çıkışında bir beyaz "Brodway" yolumuzu kesti. Üç kişi arabadan indiler. Birisi kimliğini göstererek "biz polisiz" dedi. Kimliğimizi göstermemizi istediler. "Ben de kimlik yok, evde unutmuşum" dedim. Hülya'da "ben bir hafta önce çantamı çaldırdım kimliğim de içindeydi. Ama belgem var" dedi ve belgeyi gösterdi. Benim için polisler. "Bu yabancı, onun için onu karakola götüreceğiz" dediler. Hülya "Biz arkadaşız bizim hiçbir hatamız yok kimliği evde gösterebiliriz. Onun için karakola götürmeniz gerekmiyor" diye itiraz etti. Beni arabadan indirip kendi arabalarına aldılar. O ara olayı izleyen başka bir adam geldi. Beni kurtarmaya çalışıyordu. (On gün sonra öğrendik ki o adam orada bir bar sahibiymiş.) Sürekli "Bırakın gitsinler" diyordu. Bu ara polisler Hülya'yla tartışıp boğuşuyorlardı. Hülya beni vermek istemiyordu. Sonra; Hülya'yı bir polis alıp götürdü. Hülya'yı nereye götürmüştü bilmiyordum. On beş yirmi dakika sonra geri geldi. Hülya yoktu. Beni alıp arabaya bindirdiler. "Beni nereye götürüyorsunuz" dedim. "Karakola" dediler. "Hülya nerede?" dedim. Hülya'yı götüren adam "Bekliyor birazdan görürsün" dedi. Bir süre sonra bir kırmızı araba gördüm. Hülya arabanın içinde sürekle birileriyle boğuşuyordu. Beni bindirdikleri arabada da sürekli bana saldırıyorlardı. Arabadan inmeme müsaade etmiyorlardı. Sürekli Hülya'ya bakıyordum neler oluyor diye. Sürekli bir boğuşma vardı arabanın içinde. Tartışmalar, sürekli saldırılar, hakaretler, tacizler oluyordu.

Yanımızdan bir sürü araba geçiyordu. Ama hiç kimse durmuyordu. Sonra o bar sahibi adam geldi. Aralarında tar-

tışma oldu. O bar sahibi adam onlara "Bırakın bu kadınları gitsinler. Çoluk çocukları var bunların. Bunları götürürseniz kötü şeyler olursa ben sizinle arkadaşlığımı bitireceğim" diyordu. Sonra üç kişi beni arabaya bindirdiler, başladılar beni götürmeye. O bar sahibi arabanın önüne atladı "Yapmayın, bırakın götürmeyin kadını" diye.

Kabul etmediler. O bar sahibi adam bizi götürürlerse başımıza neler geleceğini, bize neler yapacaklarını biliyordu. Onun için çok uğraştı bizi bıraksınlar diye ama olmadı.

Beni götürmeye başladılar. O bar sahibiyle Hülya bar sahibinin arabasıyla bizi takip etmeye başladılar. Beni "Polis Ormanı" diye yazan bir ormanın içine götürdüler. Sanıyorum Hülya ile bar sahibi adam bizim arabayı kayıp etmişti. İşte o ormanın içinde çok şey yaşadım. Ben panik halindeydim. Sürekli tehdit ediyorlardı. Üzerime doğrultulan bir silah vardı. Adı "Banel" olan "nasılsa yabancıdır öldürüp atalım. Kimsenin haberi olmaz" diyordu. Bu arada taciz edip bağırıp saldırıyorlardı.

Ben "ne olur beni karakola götürün" diye ağlayıp yalvarıyordum. Bir taraftan da "Bu senin sonundur bir daha çocuklarını göremeyeceksin" diyordum kendi kendime. Oğlum henüz on aylıktı. Sonra arabayı götürmeye başladılar. Birden aşırı bir ışık gördüm. İçimdin çok sevindim. "Tamam, kurtuldum" diye. Birden Hülya'nın bulunduğu arabayla karşılaştık. Karşı karşıya geldi arabalar. Arabayı bir yerde durdurup beni indirdiler. Baktım "Şato" oteli yazıyor. Beni arabadan indirmeye çalışıyorlar. Ben "Burada inmem burası karakol değil" diyorum. Bu ara Hülya ile o bar sahibi adamı görüyorum. Beni zorla indirdiler. Benal olan polis arkadaşına "Arabayı hemen karakolun önüne götür" dedi. Sonra "Sabah erkenden arabayı getirirsin izini kaybederiz" diye tembihledi. Ben otele girmemek için direniyorum. Onlar "İşini bitirelim sonra izini kaybederiz" diye konuşuyorlar aralarında. Ben anlıyorum bana kötü şeyler ya-

pıp sonra öldürecekler. Sürekli bunu tekrarlıyorlardı çünkü. Sonra beni zorla otele soktular. Otelin kabul yerinde biri vardı. Benim yanımdaki iki polisi görür görmez daha kimse bir şey demeden "yüz yedi numara" dedi. Ben bu ara bağırıp ağlayıp yalvarıyorum. "Ne olur beni bırakın ben evliyim. Benim üç çocuğum var" diye. Sıkı sıkı kolumdan tutmuşlar. Bunları o resepsiyondaki adam da duyuyor. Sonra polislere "Bunu hemen buradan götürün bunun sesi çok çıkıyor" diyor. Beni yukarı çıkarmak isteyen polise direniyorum. Silahını çıkarıp başıma dayıyor. Beni silahıyla tehdit ederek yüz yedi numaraya götürdü. Oysa ben o resepsiyondaki adamı görünce "Tamam kurtuldum" diye düşünmüştüm.

Adam öyle yapınca anladım ki bunlar hep böyle ortak işler yapıyorlar diye. Umutsuz ve çaresiz kalmıştım. Ben yılanların eline düşmüştüm kurtuluşum yoktu. Ben o otelde çok şey yaşadım. Bana silah zoruyla tecavüz etmişti. Beni hiç kimse kurtaramamıştı. Bana tecavüz eden polisin adı Kerem Dündü idi.

— *Peki, Hülya ile bar sahibi dediğiniz kişi karakola haber vermemişler mi?*

Sonra Hülya bana anlattı. Onlar dışarıda kalınca ne yapacaklarını şaşırmışlar. Zaten o ara Hülya da şokta. Oradan geçen insanlara "Ne olur bana yardım edin içeride arkadaşıma tecavüz ediyorlar" diye yalvarmış. Onlar "Karakol işte şurada onlara haber verin" demişler. Hülya bakmışki karakol otelin hemen yüz adım ötesinde duruyor. Koşarak oraya gitmişler. Hülya durumu anlatmış polislere. Onlar da Hülya ile alay etmişler. Tabi ki yerlerinden bile kalkmamışlar. Hülya tekrar otele geliyor içeri girip resepsiyondaki adama soruyor. O da "bu isimde bir müşteri kaydımız yok" diyor. Hülya itiraz ediyor "Ben gözümle gördüm. İçeridedir. Ben çıkıp yukarıya bakacağım" diyor. Adam kızıyor. "Sen fazla rezalet çıkardın buradan defol git" diyor. Hülya

yine karakola gidiyor. Onlar yine hiçbir şey yapmıyorlar. Sonra Hülya Gayrettepe emniyetini arıyor. Onlar polis telsizlerine anonsta bulunuyorlar. Anonsu duyan karakol dışındaki sivil ve resmi polisler otelin önüne geliyorlar. Tabi bir ara epey bir zaman geçmiş. Zaten o polis bana tecavüz ettikten sonra ona bir telefon geldi. Sanıyorum arayan arkadaşlarıydı. Telefonla konuştuktan sonra kilitli olan kapıyı açtı. Silahını elbisesinin altına koydu. Sonra bana "Tamam sana bir şey yapmayacağım" dedi. Ben yerde ağlıyordum. Dışarıdan anons ve telsiz sesleri geliyordu. Kısa bir süre sonra bir sivil polis kapıyı açıp içeri girdi. Tecavüz eden polise "Bu kadın kim" dedi. "Bilmiyorum" dedi. Ben yerde yatıyordum ve çırılçıplaktım. Bana "Giyin" dedi. Ben bir an olayı örtüp onu kurtaracaklar diye düşündüm. Yerimden fırlayarak kendimi çırılçıplak hole attım. Beni yakalayıp tekrar odaya soktular. Pantolonumu giydim. Kendimi üst tarafım çıplak tekrar dışarı attım. Yine beni yakalayıp odaya soktular. Pantolonumun üzerinde bir uzun kollu gömleğim vardı o gün. Onu giydim. Beni aşağı indirdiler. Ben çok kötü görünüyordum. Her tarafım morarmıştı. Kafama iki saat boyunca bir silah dayanmıştı.

Bu iki saat içinde sadece "Su" diye inlemiştim. Bana tecavüz eden Kerem Döndü tuvalete idrarını yapıp başımı içine sokmuştu "Al sana su" diye. Bu iki saat içinde çok kötü işkence görmüştüm. Perişandım.

Beni alıp karakola götürdüler. Daha ben içeri girer girmez bana iyi davranmadılar. Beni bir sandalyenin üzerine hakaret ederek itip düşürdüler. O zaman anladım ki beni suçlu görüyorlar. Karakolda ne kadar polis varsa (Bir kişinin dışında) bana bağırıp hakaret ediyordu. On beş dakika kadar sonra Komiser geldi. Bana ne olduğunu sordu. Ben zorlukla olayı kısa bir şekilde anlattım. Komiser arkadaşlarına dönerek "Şimdiye kadar onca olayı kapattık. Bakalım bunu nasıl kapatacağız" diye kızarak odasına gidiyor. Ya-

rım saat sonra bana tecavüz eden polisi getiriyorlar. Benim bulunduğum odaya bırakıyorlar. Ben bu ara çok kötüyüm. Sürekli midem bulanıyor. Sanki içimde bir ateş yanıyor sürekli su diyorum. Kimse bana bir yudum su vermiyor. Tecavüz eden polis Kerem Döndü başladı arkadaşlarıyla birlikte bana saldırmaya. Elindeki silahı üzerime tutuyor. Bana çok hakaret ediyorlar. Davadan vaaz geçmem için. Ben bu ara oradaki polislere ağlayıp yalvarıyorum. "Ne olur kocamı aramak istiyorum" diye izin vermiyorlar.

Beni kimse dikkate alıp düşünmüyor onlar sürekli olayı nasıl kapatacağız diye düşünüp uğraşıyorlar. Komiser odasından çıkarak "Arabayı hemen ortadan kaldırın fazla ortada görünmesin" diyerek tekrar odasına gidiyor. Sonra hemen odadan çıkıp "Para verip öyle kapatacağız" diyor. Sonra "Bu kadını evden aldınız sokaktan değil" diye tembihliyor.

Ben Hülya'yı görebilmek için "Tamam davacı olmayacağım ama biraz dışarı çıkıp hava almak istiyorum" diyorum. Beni dışarı çıkarıyorlar. Hülya yanına üç tane tanıdığını çağırmış dışarıda bekliyorlar. Hemen yanlarına gidiyorum. Hülya da perişan görünüyor. Yüzü morarmış simsiyah olmuş. Belli ona de bir şeyler yapmışlar. Bana "Ne olacak şimdi" diyor. Ben "Ölürüm de davamdan vaaz geçmem" diyorum. Beni iki dakika sonra içeri alıyorlar. Ben içeri girer girmez "Hemen hastaneye gitmek istiyorum. Davamdan vazgeçmeyeceğim" diyorum. Daha kötü saldırmaya başlıyorlar. İçim yanıyor. Midem bulanıyor. Tuvalete gitmek istiyorum tuvalet aşağıda oraya inmekten korkuyorum. Orada bana bir şey yaparlar diye.

O ara orta yaşlı, bana hiç hakaret etmeyen, sürekli sıkıntılı ve üzgün bir şekilde dolaşıp duran, içeri dışarı girip çıkan polis bana gizlice elini göğsüne götürerek "Ben buradayım korkma" der gibi bir işaret yapıyor. Sonra komiser geldi "Bir şey yapamıyoruz alın hastaneye götürün" dedi.

Sonra Hülya bana anlatıyor. O orta yaşlı polis içeride ne oluyorsa onları anında uyarıyor.

Hülya'ya diyor ki "Bakın olayı örtmeye çalışıyorlar. Yüz dolar arıyorlar cebinize koyup para karşılığı kendinizi sattığınızı söyleyecekler haberiniz olsun." Bir süre sonra yine uyarıyor. Koşun bir savcıya olayı haber verin, yoksa olayı kapatacaklar diye. Şile'de savcıların oturduğu konut ayrıdır. Hülya'nın yanında bulunan iki tanıdığı hemen o binaya gidiyorlar. Rastgele bir zili çalıyorlar. Allah'tan çaldıkları zil bir kadın savcının ziliymiş. Olayı ona anlatıp yardım istiyorlar.

Savcı Sabiha Gündoğdu Sürer hemen karakolu arıyor. "Kadını hastaneye götürün ben oraya gidiyorum" diye. Onun üzerine beni hastaneye götürdüler. Ama içeri götürüp doktor kontrolü yaptırmıyorlar. Hastanenin önünde bir minibüsün içinde oturtuyorlar. Sonra savcı Sabiha Hanım geldi. Onlara "kadın nerede?" dedi. "Minibüsün içinde" dediler. "Doktor kontrolü yapıldı mı" dedi. "Yok" dediler. "Çabuk indirin kontrol ettireceğim" dedi. Ben doktor kontrolünden geçtim. Savcı Sabiha Gündoğdu Sürer hemen "adli tıbba götürülecek" dedi.

Polisler bana "Seni İstanbul'a adli tıbba götürecek aracın masrafını sen çekeceksin" diyorlar. Tabi benim o kadar param yok. Kolumdaki bileziği bozdurup arabaya benzin alıyorum. Çok canım sıkılıyor. Devletin arabasını o an görevli olmayan polisler kullanarak insanlara tecavüz edebiliyorlar. Ama bir mağdur için arabaları yok.

— *Seni kaçırıp tecavüz eden polis ve arkadaşları görevli değil miydi?*

Olay anında bana sürekli saldıran, başıma tabanca dayayan polis memuru Benal gasp yaptığı için açığa alınmış bir polisti. Ama elinde tabancası altında devletin arabası kadın kaçırıp arkadaşı tecavüz etsin diye yardımcı olabiliyordu.

Ama öte yandan bir tecavüz mağdurunu adli tıbba götürmek için devlet aracının masrafını bana ödetiyorlardı.

O ara gözüm hep Hülya'yı arıyor. Ama Hülya sinir krizi geçirdiği için onu da hastaneye kaldırmışlar. Onu o gün bir daha göremiyorum.

Beni İstanbul'a adli tıbba getirip bir daha geri götürdüler.

Kocam hâlâ ne yaşadığımı bilmiyordu. Arayıp ne diyeceğimi bilemediğim için aramadım. Yıkılmıştım. Hülya'yı görünce iyice yıkıldım. Çünkü Hülya felç geçirmiş, ağzı kulağına kadar gelmişti.

Hiç kıpırdayamıyordu. Hülya'yı öyle görünce ben de sinir krizi geçirerek, bir komşu tarafından doktora kaldırılıyorum. Ben doktorla hiç konuşamıyorum. Komşu anlatıyor benim ve Hülya'nın durumunu. Doktor ilaç yazıyor.

Ama diyor "Bu gün cumartesi. Eczaneye söyleyin ilaçları versin. Ben pazartesi yeşil reçete yazıp kendilerine vereceğim." Hülya da ben de kötü durumdayız. İstanbul'a da dönemiyoruz. Çünkü arabayı Hülya kullanacak. Çaresiz iki gün daha kalıyoruz.

Sevinçle gittiğimiz Şile'den acılar içinde bütün dünyamız yıkılarak geri dönüyoruz."

— *Eşinin ilk tepkisi nasıldı?*

Eşim beni görür görmez "Sana ne oldu" diye telaşlanıyor. Bir süre hiç konuşamıyorum. Öylece yüzüne bakıp duruyorum. Bir süre sonra biraz kendime geldikten sonra "Kızları dışarı çıkar" diyorum. Eşim endişe içinde kızlarımızı dışarı çıkarıyor.

"Şile'de bir polis bana tecavüz etti" dedim. Olayı zorlukla anlattım. Eşim bana inanmadı. "Şile'de polis yok oraya jandarma bakıyor ne polisi" dedi. Hülya'nın annesi geldi. Olayı bir daha o anlattı. Eşim karakola telefon açtı. Karakol böyle bir olay yok dedi. Eşim daha çok kötü oldu. Belki de ben yalan söylüyorum diye düşünüyordu. Ben kendimi çok kötü hissediyordum.

Eşim elleri titreyerek bir sigara yakıp içti. Hiç konuşmuyordu. Sonra yine karakolu aradı. Çok sert konuşuyordu. Eşimi komiser sandılar. Karşı taraftan "Evet komiserim böyle bir şey oldu iki kişiydiler onlar tutuklandı" dediler.

Eşim kendini kaybetmişti. Bana vurmamak için sürekli duvarları yumrukluyordu. Sonra sinir krizi geçirmeye başladı. Ona zorlukla benim kullandığım ilaçtan içiriyoruz, daha kötü olmasın diye. Sürekli beni suçlayarak "neden bana haber vermedin. Ben o karakolu basardım. Burası dağ başımı?" diye konuşuyordu.

Sonra Şile'ye gittik. Eşim her şeyi ailesine anlattığı için bütün ailesi Diyarbakır'dan toplanıp gelmişti. Eşim Şile'de savcı Sabiha Gündoğdu Sürer hanıma çıktı. "Bu işin peşini bırakmayın bunu ispatlayın" dedi. Savcı hanıma çok güveniyorduk. İyi ki ona rastlamıştık. Belki o olmasaydı bu olayı kapatırlardı. Böylece olay mahkemeye intikal etti. Biz bir sivil iki resmi polisten, Karakoldan, Otelden şikâyetçi olarak dava açtık. Dava bir buçuk yıl sürdü. Mahkeme sadece bir polis Kerem Döndü hakkında ceza verdi. Biz bunu kabul etmiyoruz. Şimdi dava Yargıtay'da temyizdedir.

Böyle adalet mi olur. Karakol olayı bildiği halde müdahale etmedi. Üstelik olayı kapatsın diye elinden geleni yaptı. Otel görevlisi kafama tabanca dayandığını beni zorla odaya götürdüğünü görüyor. Sonra bizde böyle biri yok diyor. Mahkemeye yalan söylüyor. İki polis yardım etmişlerdi tecavüz eden polise. Kafama silah dayamışlardı. Banel adındaki polis görevden alınmış biriydi. Ama silahı belindeydi. Silahını çıkarıp kafama dayıyordu. Karakolun arabasını kullanıyordu. Polis kimliğini göstererek "Ben polisim" diyordu. Mahkeme bunların hiçbirini dikkate almadı."

— Leyla Hanım. Bir de madalyonun öteki yüzü var. Ben madalyanın görünmeyen arka yüzünü çok merak ediyorum. Tecavüze uğrayan bir kadın olarak, tecavüze uğradığınızı

açıkladıktan sonra neler yaşadınız? Nasıl karşılandı eş, dost, komşular tarafından?

Çok şey yaşadım. Eşimin ailesi çok kötü davrandı. Bana "Al çocuklarını çek git Romanya'ya, oğlumuzun başını belaya sokacaksın" dediler. İnsanlar bana ben suçluymuşum gibi çok tepki gösterdiler. Komşularım kapıları yüzüme kapadılar. Çaldığım kapıları açmadılar. Sokaktaki insanlar çok kötü davranıyordu. Sokağa çıkamıyordum. Eşim çok sıkıntı yaşadı. Eşimi işten attılar. İşe gittiğinde gazeteleri önüne koyarak "Bu iş yeri namuslu bir iş yeridir" demişler. Eşim uzun süre iş bulamadı. Gittiği bütün yerler yüzüne kapanıyordu. İnanın çocuklarım çok gün aç kaldı. En çok da bu beni üzüyordu. Hiç kimse ne akraba ne konu komşu bu insanlar ne yiyip içiyor demedi. Basından bizimle konuşanlara "Zor durumdayız" deyince de "Acaba bunlar bu olayı kullanarak para mı kazanmak istiyorlar" diye düşündüler. Söylediler. Birçok kişi basının önünde biz yardım edeceğiz demesine rağmen, hiç kimse sözünü tutmadı. Şunu söylemek istiyorum, bir annenin çocukları aç kalıyorsa ve o anne çocukları aç olduğu için ağlıyorsa, bu o anne için en büyük acıdır. Çocuklarımı çok seviyorum. Her anne için bu böyle değil mi? Çocuklarım aç kalınca daha çok acı çektim. Travma üstüne travma yaşadım ben.

Komşularımın, arkadaşlarımın yaptıkları çok ağırıma gitti.

Dört yıldır aynı binada oturuyorduk. Benden hiçbir kötülük görmemişlerdi. Benim eşini çok seven, evine, çocuklarına bağlı bir anne olduğumu biliyorlardı. Benim suçsuz olduğuma hiçbiri inanmadı. Beni suçlu görüyorlardı. Sonuçta sen ne yaparsan yap onların gözünde "Gâvur" ve yabancısın. Sen böyle şeyler yapabilirsin. Bana orospu eşime pezevenk gibi davrandılar. Çok acı çektik.

Ama ben mahkemeyi kazanınca komşularım özür diledi

barıştık. Şimdi iyiyiz. Ama eşimin ailesi hâlâ bana orospu gözüyle bakıyor. Çok üzülüyorum.

— *Mahkemeyi kazandıktan sonra kendini biraz daha iyi hissedebiliyor musun?*

Hayır. İçimde kocaman bir boşluk var. Ben bir binaydım beni yıktılar şimdi belimi bile doğrultamıyorum. Sanki ayaklarımın üzerinde duramıyorum. Sanki bütün gövdemi parçalamışlar da ben sürekli kan kaybediyorum. Olayın etkisinden hiç kurtulamadım. Uyuyamıyorum. Gözümü kapatır kapatmaz o adam geliyor rüyama. Eşim yanımda otururken bile sanki o adam oluyor. İçim kalkıyor. Boğuluyorum. Eşime iyi davranmıyorum.

— *Psikiyatri tedavisi almadın mı?*

Olayı basından öğrenince Yıldırım Aktuna beni aradı. Ona gittim. Bana "muhakkak hastaneye yatman gerekiyor" dedi. Ben önce kabul etmedim. Çünkü çocuklarım mağdur durumdaydı. Oğlum henüz on aylıktı. Yardımcı olacak çocuklarıma bakacak kimsem yoktu. Bir de çocuklarım hep gözümün önünde olsunlar istiyordum. Kızlarıma bir şey yapacaklar diye çok korkuyordum. Hâlâ çok korkuyorum.

Böyle sekiz ay geçti. Gün geçtikçe yerimden kalkamaz duruma geldim. Ellerim ayaklarım tutmaz oldu. O zaman beni Bakırköy hastanesine yatırdılar. Hastanede yatmama Yıldırım Aktuna yardımcı oldu. Yoksa hastane masrafını karşılamamız mümkün değildi.

Sadece bağış için yüz milyon istemişlerdi benden.

Ben zaten ilaçlarımı alamaz durumdaydım.

Çocuklarımın karnını bile doyuramıyordum.

Hastaneye yattıktan sonra çocuklarımın perişan olduğunu bildiğim için iyileşme gösteremiyordum. Yine de iki ay hastanede yattım. Doktorlar "durumun çok ağır iki yıl yatman gerekiyor" diyorlardı. Ama bu mümkün değildi. Cumartesi ve Pazar günleri bana izin veriyorlardı. Eve gelip, çocuklarımı öyle perişan, hasta, bakımsız görünce daha çok

kötü oluyordum. Oğlum sabahlara kadar ağlıyordu. Çünkü o benim saçlarımı tutarak uyumaya alışmıştı. Eşimin saçları kısa olduğu için tutacak saç bulamıyordu. Ve sürekli ağlıyordu. Dayanamadım. Kendi isteğimle hastaneden ayrıldım. Şimdi ilaç tedavisi görüyorum. Ama iyi olmuyorum. Evim dar geliyor bana. Sürekli kendime iş çıkarıyorum, olayı unutayım diye ama olmuyor. Unutamıyorum. Geceler çok uzun geliyor bana. Ben hiç böyle değildim. Benim hayatımı elimden aldılar.

— *Yaşadığın olay eşinle ilişkini nasıl etkiledi?*

Eşime karşı çok değiştim. Bir buçuk yıldır yani o günden sonra eşimle hiç ilişkim olmadı. Aynı yatağı hiç paylaşmadık. Ben yatak odasındayken bile oraya giremez. Sadece ben odada değilsem, elbiselerini değiştirmek için girebiliyor. Eşim o günden beri oturma odasında yatıyor. Oysa ben eşine çok sevgi duyan biriydim. Hiç böyle şeyler yapmazdım. Eşim evde olmadığı zamanlar onun pijamalarını alır koynuma onları koklayarak yatardım. Şimdi gelip mutfakta yardım etse bile sinirleniyorum. Sanki bana dokunmak için öyle yardımcı oluyor gibime geliyor. Bunu aklından geçirmesini bile istemiyorum. Çok soğukluk girdi aramıza.

Oysa biliyorum ki eşim beni çok seviyor. En büyük destekçim odur. Ama ne olursa olsun bana bu işkenceyi bu kötülüğü yapan erkeklerdi. Şu da var. Kendini erkek sanan o zavallılar eğer devletin olan o tabancasını başıma dayamasaydı. Devletin arabasını polis kimliğini kullanmasaydı bana bu kötülüğü yapabilirler miydi? Parçalardım onları. Onlar erkekliklerini silah zoruyla bana gösterdiler. Böylece ben onun karşısında güçsüz kadın oldum. Sonra da biz erkeğiz diye dolaşırlar ortada. Bütün erkeklerden nefret ediyorum. İşte eşim de erkek olduğu için, benim erkeklere karşı gelişen nefret ve öfkemden nasibini aldı. Aslında eşime karşı öyle olmak istemiyorum ama elimde değil. İnanın

ki bende şaşırıp kalmışım. Şunu bile düşünebiliyorum. Keşke savaş olsa. Bütün erkekleri alıp savaşa götürseler bir daha hiçbiri dönmese. Biz kadınlar rahat rahat yaşasak. Bunun normal olmadığını biliyorum ama bu düşüncelerime de engel olamıyorum. Beni bırak benim yaşadıklarımdan bu binada çok kadın etkilendi. Onlar da eşlerini istemiyorlar. Dört beş kadın benim yaşadıklarımdan etkilenerek yatağını eşinden ayırmış. Şöyle diyorlar "Seni o halde görünce erkeklerden nefret ettik."

Ben şu an zannediyorum ki bütün erkekler hep aynıdır. Benim sağlığımı, duygularımı, hayallerimi bitirdiler. Hastanede iki yıl kalabilseydim belki daha iyi olurdu ama olmadı. İnsanların bana karşı tepkileri beni çok yaraladı. Bu olayı yaşayıp anlatmasan o zaman diyecekler ki "Demek ki suçludur onun için kapattı." Anlatıyorsun ki her iki anlamda da suçlusun.

— *Bu olayı Romanya'da yaşasan bu kadar tepki alır mıydın?*

Hayır almazdım. Bu kadar itilip ezilmezdim. Bu kadar dışlanıp suçlanmazdım.

Ama Türkiye'de böyle değil. Beni bırak kızlarımı çok üzdüler. Okulda annen kötü kadın dediler. Kızlarıma kötü davrandılar. Eve beş tane kadın doktor geldi. Sağ olsunlar çok ilgilendiler çocuklarla. Şimdi büyük kızım da ilaç kullanıyor. Sürekli boğulduğunu söylüyor.

Çocuklarım üzülmesin diye eskisi gibi bir aile olmaya çalışıyorum. Yani düzenimiz öyle olsun diye çok çaba harcıyorum. Son zamanlarda sabah akşam aynı sofrada oturarak yemek yiyiyoruz. Onlara gülümsemeye çalışıyorum. Ailem için iyi olan her şeyi unuttum ben. Bir buçuk senedir biz aynı sofrada bile oturup yemek yiyemedik. Bir de olayı öyle bir kötü tarihte yaşadım ki unutmam mümkün değil. 30 Ağustos zafer bayramı. 29 Ağustos olduğunda istiyo-

rum ki hemen öteki aya sıçrasın tarih ve zaman. Bana hep unut diyorlar nasıl unutayım.

30 Ağustos zafer bayramında Türk polisi tecavüz ediyor bana.

Oysa ben evlenip Müslüman olup buraya geldim. Türk kimliğimi aldığım gün sevinçten çıldırmıştım. Sevinçten sokaktan geçenlere bile gösteriyordum kimliğimi.

Dört yıl bir memurun yaptığı yanlışlık yüzünden çok üzüntü çekmiştim. Hep yabancılar şubesine gidip geldim. Çok rüşvet verdim. Her yıl yurt dışına girip çıkarken Kapıkule'de çok şeye şahit oldum. Çok şey yaşadım. Türk vatandaşı olmak bana pahalıya mal oldu. Canımı alsalardı daha iyi olurdu. Şimdi çok pişmanım neden geldim diye. Bu mahkeme bitsin hemen eşimi çocuklarımı alıp buradan gideceğim."

— *Olaydan sonra can güvenliği korkusu yaşadınız mı?*

Tabi ki yaşadık. Eşime çok saldırdılar. Mahkeme koridorlarında bile kafasını gözünü kırdılar.

Mahalleye gelip bizim evi araştırdılar. İnsanlara sorular sorup durdular. Geceleri gelip kapımızı çalıp kaçtılar. Eşimin yolunu çevirip "Bu sana pahalıya mal olacak" diye tehdit ettiler "Bunun hesabını vereceksin" dediler. Siz aradığınız da bile korktum ben. Acaba onlar mı arıyor yoksa bir tuzak mı kuruyorlar diye. Bu korkuyla bir haftadır sabahlara kadar hiç uyuyamadım. Duyduğum her tıkırtıdan korktum.

— *Hiç böyle yaşanır mı?*

Bir şey daha anlatmak istiyorum. Geçen ramazanda Ümraniye belediyesi yemek dağıtıyordu. Kocam işsizdi ramazan ayına giriyorduk. Bir arkadaşla birlikte gidip ben de yazıldım. Ancak üç gün yemek alabildim. Dördüncü günü beni tanıdılar. "Sen yabancısın sen yemek alamazsın" dediler. Hemen kimliğimi gösterdim. "Ben Türküm" dedim. "Olmaz" dediler. Yemek vermediler bana. Beraber yazıldı-

ğımız arkadaş itiraz etti. Beni sahiplendiği için ona da yemek vermediler. Sonra beni çağırıp yemek karnemi aldılar elimden. Çok ağlayıp üzüldüm.

— *Bu belediye hangi partiye bağlı?*

Önce Refah partisiydi. Şimdi Ak parti oldu. Şimdi biri bana nerelisin diye sorsa Diyarbakırlı olduğumu söylüyorum. Uzun uzun elbiseler giydim. Her ortama uydum yeter ki huzursuz olmayayım diye. Çocuklarım mutlu olsun istedim. Ama bana hep ayrımcılık yaptılar. Artık burada yapacak bir şeyim kalmadı. Yarın öbür gün kızlarımda benim yaşadıklarımı yaşayabilirler. Olmayacak diye bir şey yok. Güvenemiyorum. Romanya'da gidip de bir kişi Hıristiyan olsa baş tacı yaparlar. Ben Müslüman oldum buraya geldim olumsuz anlamda yaşamadığım hiçbir şey kalmadı. Bakın bir alevi kadın arkadaşla Kâzım Karabekir camisine gittik. Arkadaşı tanıdıkları için içeri almadılar "Sen alevisin" dediler. Çok şaşırdım. Kadın çok kırıldı, üzüldü.

— *Romanya'ya yerleşmeyi düşünüyorsunuz. Müslüman olduğunuz için orada sıkıntı yaşayabilir misiniz? İçinde böyle bir korku varmı? Nasıl karşılayacaklar diye?*

Tabi ki azda olsa var. Ailemden böyle bir sıkıntı olmaz. Ama çevremden uzak akrabalarımdan olabilir. Sınırdan bile girip çıkarken Müslüman ve Türk oldum diye rahatsız olduklarını hissediyorum. Ama ne kadar olursa olsun burası gibi olmaz.

— *Ailen yaşadıklarını biliyor mu?*

Anneme tecavüze uğradığımı söylemedim. Üzülmesin diye. Almanya'da bir televizyon yaşadığım olayı haber yapıyor. Annem beni orada görüp olayı öğreniyor. Hemen beni aradı. "Daha ne duruyorsun orada" dedi. "Çocukları al ve hemen gel." Ben olmaz davam sürüyor. Dava bitmeden gelemem. Sen gel birlikte döneriz dedim. "Olamaz" dedi. "Ben böyle bir Türkiye'ye ayak bile basmam". Haklıydı.

Sadece bu benim başıma gelmemişti. Bizim oralı çok kadın yaşadı bunu. Yengem bile.

— *Yengeniz Türkiye'de tecavüze mi uğradı?*

1999. Bizim davetimiz üzerine iki yengem ve ablam buraya geldiler. Bir yengemin erken dönmesi gerekiyordu. Yengemi bir otobüse bindirip gönderdik. Bulgaristan'da bütün yolcular iniyorlar. Yengem yalnız kalıyor. Yengeme iki otobüs şoförü ve üç görevlisi beş kişi tecavüz edip bir ormana atıyorlar. Öldü diye atıyorlar. Sonra yengemi baygın şekilde birileri buluyor.

Yengem o günden beri hastanede tedavi oluyor. Kadın hâlâ iyileşemedi. Bakın o firmanın Romanya'daki bürosunu kapattılar. Ama Türkiye'de hiçbir şey olmadı.

Sadece bu değil ki dışarıdan gelen kadınlar hep bunu yaşıyorlar. Gümrükte eşimle birlikte neler gördük. Ben kimliğimi alamadığım o dört yıl içinde, hep çıkış yapmak zorundaydım. Kaç defa tecavüzden zor kurtuldum, rüşvet vererek. Sonra eşime anlattığım için hep birlikte girip çıkıyorduk. Bir defasında Kapıkule'de bir annenin yanından kızını alıp götürdüler. Götürüp tuvalette tecavüz ettiler. Kızı geri getirdiklerinde bacaklarından kan akıyordu. Zaten gümrükte ya rüşvet istiyorlar. Rüşvet vermezsen tecavüz ediyorlar. Ya da hayat kadını damgası vuruyorlar. Başka kurtuluşun yoktur.

— *Kim yapıyor bunları?*

Gümrükteki görevli polisler.

Not: Bu söyleşiyi yaptığım süre içinde Leyla'nın eşi de yanımızda bulunuyor. Bazı hatırlatmaların dışında hiçbir müdahalede bulunmuyor. "Mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz" diyor.

"Ben eşimin yanındayım. Onu seviyorum ve ona güveniyorum" diyor.

NAZLI TOP

Nazlı Top'u birçok kişi yakından tanır. 1992 yılının 27 Nisan'ın da gözaltında tecavüze uğradı. Nazlı Top siyasi şubede tecavüze uğrayan birçok insan gibi susmadı. O davasını sonuna kadar yürüten ender kadınlarımızdan biridir. Kendisine tecavüz edenler hakkında suç duyurusunda bulundu ve yargıya başvurdu. Görsel ve yazınsal basın duruşmaları takip edip haber yaptı. Yabancı basında davayla yakından ilgilendi. Üç ve ya dört duruşma sonrası takipsizlik kararı verildi. Nazlı Top bu karar karşısında adalete olan güveni sarsılsa da mücadelesinin peşini bırakmadı. "Göz Altında Taciz Ve Tecavüz Kurultayı"nda yaşadıklarını anlattığı için birçok kadınla birlikte 294 yıl hapis cezasıyla yargılandı.

— Gözaltına alınma nedeninizi ve nasıl alındığınızı anlatır mısın?

Ben hemşire olarak Tunceli'nde çalışırken İstanbul'a tayinim çıktı. Bakırköy Ruh Ve Sinir Hastanesi (nöroloji) bölümünde altı ay oluyordu çalışmaya başlayalı. Aynı bölümde çalışan mesai arkadaşımın kocası polisti. Çevik kuvvette görev yapıyordu.

O gün, saat on birde, o hemşire arkadaşımın kocası aradı. "Çevik Kuvvet polis arabasını taradılar ama sağlığım iyi duyarsan merak etme" diye.

Ben ve hemşire arkadaşlarım, o hemşire arkadaşımıza geçmiş olsun dileklerimizi iletip, kendisini teselli ettik. İşten çıkıp eve giderken kimlik kontrolü yaptılar. Kimliğimde Tunceli doğumlu olduğumu görünce yüzleri değişti. Bana "Karakola gideceğiz" dediler. "Ben hemşireyim hastaneye sorabilirsiniz" dedim ama dinlemediler. "Neden korkuyorsun karakola gitmekten, kimlik bilgilerine bakacağız" diyerek beni Bahçelievler karakoluna götürdüler.

Üst ve çanta araması yaptılar. Ev adresimi istediler. Ben kafadan bir adres verdim kendilerine. Bana "Senin kimliğin sahte" dediler.

O ara karakola kalabalık bir sivil polis grubu geldi. Bana "Biz seni tanıyoruz. Sen hiç gözaltına alınıp cezaevine girdin mi?" diyerek üzerime gelmeye başladılar. Ben onların yüz ifadelerinden durumun ciddi olduğunu anladım. Bu tutum karşısında ürksem de hiçbir suçum olmadığını düşünerek, sakin olmaya çalışıyordum. Bir süre sonra "Bizi evine götür evini arayacağız" dediler.

— *Ev adresini neden vermek istemedin?*

O yıllar ortam çok karışık ve gergindi. İnsanlar suçsuz yere infaz ediliyordu. Evde eşim, yeğenim ve kardeşim vardı. Onların can güvenliğini tehlikeye atamazdım. Çünkü onların da kimliğinde Tunceli doğumlu oldukları yazıyordu. Onlara zarar verirler diye korkmuştum. Bir de hiçbir suçum olmadığı için, birazdan bırakırlar diye düşünüyordum. Kendi kendime şöyle diyordum. "Sen Tunceli doğumlu olduğun için şu an buradasın. Adresi verme, nasılsa birazdan bırakılacaksın" diye.

"Arama izni olmadan evimi arayamazsınız" dedim. "Bunu kabul etsem, sanki suçluymuşum gibi elinizde silahlarınızla evime gelip evimi arayacaksınız. Komşularıma karşı beni zor duruma düşüreceksiniz" diye itiraz ediyordum. "Hayır, silahlı gelmeyeceğiz. Sadece iki arkadaş gelip evini arayacak" diyorlardı. Biz böyle arama konusunda tar-

tışırken başka sivil polisler verdiğim adrese arama yapmaya gitmişler. Bulamayınca çok sinirli döndüler. Artık hakaret etmeye başlamışlardı, adresi yanlış vermişsin diye. Ben de "Savcılığın izni olursa doğru adresimi ancak o zaman veririm" diye direniyorum. Bana hakaret ederek daktilonun başına oturup bir savcılık izni yazıyorlar. Altına kendileri imza atıyorlar. Benimle alay ederek "İşte sana savcılık izini. Hadi bizi şimdi evine götür" diyorlar.

Bende kendilerine "Ben devlet memuruyum. Prosedürün nasıl işlediğini biliyorum. Asıl siz şimdi suç işlemiş oluyorsunuz. Savcı Bey'in haberi olmadan imzasını kullanıyorsunuz" dedim. Bu tavır karşısında çok sinirlendiler. Bana ağır itham ve hakaretlerde bulunarak Bahçelievler emniyet müdürüne çıkardılar. Emniyet müdürü de bana çok ağır hakaretlerde bulundu. Sonra beni büro gibi bir yere götürdüler. Masayla sandalyenin arasına sokarak dövmeye başladılar. Sırtıma, karnıma, başıma rastgele darbeler iniyordu. Ve ben iki buçuk aylık hamileydim. Belime aldığım bir darbede çocuğumu kaybettiğimi düşündüm. "Ben iki buçuk aylık hamileyim çocuğumu öldüreceksiniz" diye bağırıyorum ama beni dinlemiyorlar. Ağzımdan burnumdan kanlar akıyor. Bir süre sonra dövmeyi bırakıp, ağzımın burnumun, kanını yıkayayım diye lavaboya götürüyorlar. Yüzüm kan içinde şişmiş ve morarmış.

Bir süre sonra beni sivil bir minibüse bindirdiklerinde hava kararmıştı. Beni arkada oturtarak başımdan bastırıyorlardı. Oturduğum mahalleye götürdüler. Bahçelievler de oturuyordum. "Evi göster" dediler. "Bilmiyorum" dedim. "Bana böyle yaptıklarına göre evdekilere neler yapmazlar" diye düşünüyordum. Kocamın, kardeşimin, yeğenimin kanlı cansız bedenleri gözümün önüne geliyordu. "Hayır, seni öldürseler de adresi verme" diye kendimi ikna ediyordum. "En azından üç kişi yerine bir kişiyi öldürürler" diyordum kendi kendime. Onlar kurban arıyorlardı ve kurban ben

olacaktım. Beni arabanın içinde dövmeye başladılar. Parmaklarımı kırmaya çalışıyorlardı. Canım çok yanıyordu. Bağırmaya başladım. Biraz da sesimi duyurmak için bağırıyordum. Çığlık çığlığa bağırıyordum. İnsanlar sesimi duymuş arabanın etrafında toplanmaya başlamışlardı. Polisler arabadan inerek kalabalığın üzerine yürüyerek

"Tiyatro mu var dağılın" diye bağırıyorlardı. Beni tekrar alıp karakola getirdiler. Ben avukat istediğimi söyledim. Benimle alay ettiler. "Birazdan avukatın gelecek" diyorlardı. Yasal işlemleri yaptıktan sonra minibüsle terörle mücadeleye götürdüler. Çok korkuyordum ne olacağını ne olacağımı bilmiyordum. Başıma neler geleceğini bilmiyordum. Sonra kendimi teselli ediyordum. "Bu bir yanlış anlamadır. Sen işten çıkıp evine gidiyordun. Bir suç işlemedin. Birazdan hatalarının farkına varıp seni bırakacaklar" diye.

Beni arabadan indirirken gözümü siyah bir bantla bağladılar. İşte o zaman iyi niyetimin boşuna olduğunu düşündüm. Sonra yine bir suçum yok diye düşündüm. Düşüncelerim sürekli sıçrama yapıp duruyordu. Duygudan duyguya atlamak beni iyice yormuştu. Beni yüzüm bir duvara gelecek şekilde yasladılar. Orada yalnız olmadığımı fark ettim. Bandın altından duvara dönük ayaklar görüyordum. Bize "Sağınıza solunuza bakmayacaksınız, konuşmayacaksınız" diye bağırıyorlardı. Üzerimde deri mont, diz boyu bir etek, ayağımda ince çoraplar ve hafif topuklu bir ayakkabı vardı. Yanımdan geçen polisler "bu şık bayanı da nereden buldunuz" diye, beni getirenlere sorular soruyorlardı.

Bir süre sonra iki kişi koluma girerek uzun bir koridordan geçirip bir odaya götürdüler. Oda karanlıktı. Beni bir sandalyeye oturttular. İki kişi arkadan kollarımı tutuyordu. İki kişi onların yanında bir kişi de karşımda duruyordu. Karşımda duran kişi ayakkabılarımı çıkarıp çoraplarımı yırttı. Bana ayak parmak uçlarımdan elektrik vermeye başladılar. Bütün vücudum kasılıp kasılıp titriyordu. O an tek

üzüntüm karnımdaki çocuğumdu. Yaşayıp yaşamadığını bilmiyordum. Elektriği kesince döverek hakaret ediyorlardı. Bana "Avukat, savcılık emri istiyormuşsun öyle mi? Burada savcı da biziz, avukat da. Her şey biziz. Anladın mı?" Bandımın altından bir avukat kimliğini hızla gösterip çektiler.

— *Ne ile suçlamaya çalışıyorlardı?*

Sürekli hangi örgüte üye olduğumu soruyorlardı. Bir ara "Polis aracını tararken kaç kişiydiniz" dediler. Sonra Polis aracını tarayanların arasında bir yaralının olduğunu, o yaralıyı benim tedavi ettiğimi söylediklerinde, işin çok ciddi olduğunu anladım. O ana kadar hâlâ "Ben suçsuzum birazdan bırakacaklar" diye düşünüyordum. O andan sonra "Sen seçildin ve kurbansın" diyerek hiç göremeyeceğim çocuğum için üzülüyorum. Evdekileri, başlarına gelecek her türlü felaketten, adresi vermeyerek koruduğum aklıma geldikçe biraz rahatlıyorum. Saatler geçtikçe bu davranışımın doğru olduğuna biraz daha inanıyorum. Süre çok uzun geliyordu bana. Her elektrik verildiğinde bütün hücrelerimin parçalanıp dağıldığını hissediyorum. İstem dışı bir titremeyle bütün gövdem sarsılıyor. Artık oradan sağ çıkamayacağımı, her an bir kanamayla bebeğimi kaybedeceğimi düşünüyorum. Tek tesellim bana zorla hiçbir şeyi kabul ettiremeyecekleridir. O an duygular karmakarışık ve beyin o kadar hızla hararet ediyor ki, kendiniz bile şaşırıyorsunuz. O acıya dayanamayıp da "Tamam" dediğiniz an yaşasanız da bütün hayatınızın biteceğini biliyorsunuz. Sürekli içimden "Bu bir insanlık suçudur. Bu insanlığından çıkmış insanların karşısında yenilerek onları sevindirmeyeceğim" diye tekrarlıyorum.

Sonra beni sürükleyerek başka bir odaya götürdüler. Baba rolüne girmiş bir polis "Bak kızım" diyor. "Nasılsa buradan sağ çıkamayacaksın en iyisi sen bütün olanları itiraf et. Arabayı kaç kişiyle taradınız. Yaralıyı nerede ve nasıl

tedavi ettin. Şimdi nerede. Onu nereye sakladın, söyle ki bu eziyet bir an önce bitsin. Hadi kızım söyle" diyor yumuşak bir ses tonuyla. "Bak çantandan örgüt makbuzları çıktı. Bunların suç olduğunu biliyorsun" Oysa çantamdaki makbuz "Tüm Sağlık Sen" üyesi olduğum için yasal olarak ödediğim aidat makbuzuydu. Tanımadığım bir sürü isim sayarak hangilerini tanıdığımı soruyor. Sonra başka bir polis araya girerek "Ne uğraşıyorsun bununla" diyerek beni dövüyor. Bu işkence ne kadar devam etti bilmiyorum. Bana bir kâğıt imzalatmaya çalışıyorlar reddediyorum. Başka bir yere götürüyorlar beni. Saçlarımdan sürükleyerek uzun bir koridorda, bir yerden bir yere, hızla koşarak sürüklüyorlar. Sağa sola savurarak duvarlara çarpıyorlar. Böylece onlarca tur atıyorlar. Sonra başımı bacağımın arasına sıkıştırarak tacize başladılar. Göğüslerimi ve cinsel organımı sıkıyorlardı. İsimler sayarak "Bunların hepsi konuştu sen de konuş" diyerek imzalatmak istedikleri kâğıdı imzalamıyorum. Canım çok yanıyordu, ağzımdan, burnumdan sürekli kan akıyordu. Yüzüm iyice hissizleşmişti. Dudaklarımı hissetmiyordum. Bir süre sonra beni lavaboya götürdüler. Yüzümü yıkamamı istiyorlardı. Bir polis beni uyararak "Sakın su içeyim deme elektrik yüklüsün bum diye dağılırsın" diyor.

Sonra bana "Şimdi seni bizim ameliyathaneye götüreceğiz. Bizim ameliyathane sizinkine benzemez. Bizim ameliyathaneye giren sağ çıkmaz" diyerek beni başka bir yere götürdüler. Çığlıklar geliyordu. "Duyuyor musun" dediler. "Bizimle konuş bütün yaptıklarını kabul et ve kurtul. Bizimle işbirliği yapmazsan buradan sağ çıkmayacaksın". Ben de "Ben bir şey yapmadım ki neyi kabul edeyim?" dedim. Bir demir çubukla eklem yerlerime vurmaya başladılar. Korkunç acı çekiyorum. Birileri "o çubuğu bırakın onu biz alacağız" diye bağırdılar. Beni başka bir odaya götürüp soymaya başladılar. Üzerimde bir külot bir sutyen kaldı.

Kollarıma bez parçaları sarıyorlardı. Ne olduğunu anlayamıyordum. Neler olduğunu anlamaya çalışırken birden bire kendimi havada buldum. Şok geçirmiştim. Kendime bir dayanak bulmak için çırpınıyordum. Boşluktan başka hiçbir şey yoktu etrafımda. Hep duyduğum "Filistin askısı" geldi aklıma. Kendi kendime "Panik yapma şu an Filistin askısındasın" diyerek biraz sakinleştim. O zaman bağırmayı ve çırpınmayı bıraktım. El ve ayak parmak uçlarıma kablo telleri bağlıyorlar. Elektrik vermeye başlıyorlar. Her verişlerinde biraz daha elektrik yüklüyorlar. Bunu hem konuşmalarından hem gövdemin her elektrik verişlerinde biraz daha şiddetle sarsılıp titreyişinden anlıyorum. Elektriği kestiklerinde bir kum çuvalını döver gibi beni dövüyorlar. Mideme, böbreklerime göğsüme yumruklar atıyorlar. Onlar bunları yaparken benim sağlık konusundaki bilgilerim devreye giriyor. "Şimdi bayılmam gerekiyor ama neden bayılmıyorum?" diye düşünüyorum. Sonra karnımı avuçlayarak "Bir de hamileymişsin ha" diyerek karnıma vuruyorlar.

"Çocuğunu sana karşı kullanacaklar sakın tepki verme". Ardından o artık yaşamıyordur, kanamanın başlaması gerekiyor diye düşünürken bir taraftan da karın kaslarımı sertleştirerek çocuğumu korumaya çalışıyorum. Darmadağınık düşünceler ve duygular içinde askıda ilk şoktan sonra hiç bağırmıyorum. Çocuğumu öldürürler diye.

Bana "Sen konuş biz sana estetik yaptıracağız. Seni en yakınların bile tanıyamaz. Zaten artık seni kimse kabul etmez. Bir kere namusun elden gitti. Basına göstereceğiz ve işten atılacaksın. Sen bittin kızım. Tek çaren var konuşmak ve canını kurtarmak". Sesimi çıkarmayınca meme uçlarımı sıkıyorlar. "Şimdi sen görürsün" diyerek şişe istiyorlar. Şişenin ağzını bütün vücudumda gezdirdiler. Birisi "Bu şişe çok büyük yırtılır" diyerek cop istedi.

Copla tecavüz etmeye başladılar. Cinsel organımın içine kabloları sokup elektrik verdiler. Meme uçlarımdan elekt-

rik verdiler. Beni öylece askıda bırakarak "Biz gidiyoruz konuşmak istediğin an bağır ancak o zaman seni indireceğiz" dediler. Kapıları açıp kapatıyorlar. Ama onların orada olduğunu hissediyorum. Hiç sesimi çıkarmıyorum. Yine içimden konuşmaya devam ediyorum. "Eğer öldürmek istiyorlarsa sen ne yaparsan yap öldürecekler. Öldürmek istemiyorlarsa onlar ne kadar dayanabileceğini biliyorlardır o sınıra gelmeden indirecekler" diye. Gövdem gittikçe ağırlaşıyor. Kollarımı hissetmiyorum. Bacaklarımda korkunç bir karıncalaşma ve yoğun bir şekilde şişlik hissi duyuyorum. Gittikçe gövdem yok oluyor sanki. Havada salt hızla çalışan bir beyin oluyorum.

Aşağı indirildiğimde yığılıp kalıyorum. Üstümü giyinmemi istiyorlar.

"Kollarım yerinde yok" diyorum. Kollarıma masaj yapmaya başlıyorlar. Korkunç bir acı hissediyorum. Üstümü onlar giydiriyor. Ayaklarım çok şiştiği için ayakkabılarım ayağıma olmuyor.

Alıp başka bir odaya götürüyorlar. Oradakiler bana "Şu tutanağı imzala gözaltı süren doldu. Yirmi dört saattir buradasın" dediler. Hemen aklıma "Seni bu halinle nasıl bırakırlar yalan söylüyorlar" diye geldi. Ardından "Sen suçsuzsun nihayet anladılar" diye aklımdan geçiriyorum.

"Okumadan imzalamam" diyorum... Okuyorum...

— *Gözünüz bağlı değil mi nasıl okuyorsunuz?*

Beni, onlara bakmamam için uyararak, bandı hafiften yukarı kaldırıyorlar, oradan okuyorum. Şüphe üzerine alınmışım.

Sorgudan sonra bırakılıyormuşum gibi şeyler yazılıydı. İmzalıyorum. İmzaladıktan sonra "Artık sen bizde görünmüyorsun. Seni bir ormana götürüp öldüreceğiz. Birçok kişiyi böyle yaptık hiç duymadın mı" diyorlar. Bende "Bundan sonra hiçbir şey önemli değil öldürecekseniz öldürün" diyorum. "Kızım sen Tuncelilisin, alevisin, Kürtsün burada

ne işin var, siktir Tunceli'ye git diyorlar." "Ben devlet memuruyum" diyorum. Beni götürüp bir yere kapatıyorlar. Bir süre etrafı dinledikten sonra gözümdeki bandı açıyorum. Karanlık ve ıslak bir yer. Etrafta toplanmış kitaplar ve pankartlar vardı. Pankartların üzerine kıvrılıyorum. Her tarafım sızlıyor. Titriyorum.

— *İşkence böylece bitti mi?*

Kapatıldığım yerde ara ara gelip hakaret edip elle sarkıntılık yapıyorlardı. Bir gün sonra hücreye kapattılar. O bölümde on altı tane hücre vardı. İnsanlar sorguya götürülüp getiriliyordu. Yoğun işkence görüyorlardı. İniltiler insanın içini parçalıyordu. Beni tuvalete götüren polis bana elle taciz yapmaya başladı. Hücreye geri getirdiğinde, açlık grevine başladım. Orada on gün kaldım. Bu on gün boyunca her gün sorguya götürdüler. Her götürüp getirdiklerinde boğmaya çalışıyor, elle sarkıntılık yapıp aşağılıyorlardı. Bir gün sorguya götürdüklerinde beni baba dedikleri birine götürdüler. Bir saat boyunca hakaret ederek, beni ve hemşirelik mesleğini aşağıladı. Kolumdan bükerek kendi etrafımda defalarca döndürdü. Sonra "Alın götürün bu adam olmaz" dedi. Beni götürüp kalabalık bir ortamda çırılçıplak soydular. Çıplak bir şekilde ayakta dikip hakaret etmeye başladılar. Aralarında "Oğlum canın çekti mi? Bakıyorum seninki hemen kalktı. Bak hiç de utanmıyor onunda canı çekiyor galiba. Baksanıza çok rahat" gibi şeyler söylediler. Ertesi gün "Seni savcıya götürüyoruz" diye alıp götürdüler. Yine kalabalık bir ortamdaydım. "Savcı karşında oturuyor hadi ifade ver" diyerek bana sorular sordular. Ben içimden "Savcı gözü bağlı ifade almaz" diyerek sustum. "Dilini mi yuttun" diyerek dilimi çıkarıp sıktılar, sıktılar...

— *Bir sağlıkçı olarak açlık grevinin çocuğunuza zarar verebileceğini düşünmediniz mi?*

Tabi ki düşünüyordum. Zor bir karardı. Çok zor bir karardı. Eğer hâlâ yaşıyorsa vücudumun depoladıklarıyla ya-

şayabilir diye karar veriyorum. Yine içime sinmiyor yan hücredeki bir sağlıkçı arkadaşa soruyorum. "Eğer hâlâ yaşıyorsa, su, tuz, şeker yeterlidir diye" aynı düşüncede birleşiyoruz. Sürekli kültürfizik yaparak kendimi tedavi yapmaya çalışıyordum. Ağrıyan yerlerime masaj yapıyordum. Karnımı okşuyorum. Karnımı okşarken çocuğumla konuşuyorum. "Hâlâ yaşıyorsan dayan diyorum, buradan birlikte çıkıp gidelim ne olur dayan."

On gün sonra beş kişiyle birlikte savcılığa çıkardılar. Önce adli tıbba götürdüler. İçlerinde tek bayan bendim. Doktor "Bir şikâyetiniz var mı" dedi. Ben "Hepimize işkence yapıldı" dedim. Doktor ifadesiz bir yüzle "Buraya gelen herkes işkence görüyor. İşkence görmekten başka bir şeyiniz var mı" dedi. Ben o an bir sağlıkçı olarak mesleğimden bile nefret ettim. Savcılığa çıkarıldıktan sonra serbest kalıyorum. Savcılıkta avukat ve sağlıkçı arkadaşlarla karşılaşıyorum. Onlara sesleniyorum. Beni sesimden tanıyorlar. On kilo vermişim. Beni alıp bir restoranda yemeye götürdüler. Birkaç kaşık çorbanın dışında hiçbir şey yiyemiyorum. Oysa bu on gün boyunca neler özlememiştim ki. Yemekler gözümün önünden hiç gitmemişti. Yemek boyunca çocuğun yaşayıp yaşamadığı konusunda konuşuyoruz. Doktorlar konusunda o an güvensizlik duyduğum için, arkadaşlardan bu konuda yardım istiyorum. Sağlık sen üyesi bir doktora gitmemi tasfiye ediyorlar.

— *Sonra evinize mi gittiniz?*

Hayır, nedense eve gitmek canım istemedi. Eşimi arayarak bir akrabamın evine gideceğimi söyledim. Eşim hemen oraya geldi. Kötü görünsem de moralim iyiydi. Banyo yapmak istiyordum. Eşime "Banyo yapmama yardım eder misin" dedim. Beni çıplak görünce durumun ciddiyetini kavrayıp dehşete kapıldı. Üzerinden on gün geçmesine rağmen, vücudumun her yanı simsiyahtı. Saçlarımın yarısından fazlası küvetin içinde duruyordu. Ama benim aklımda çocuğumdan

başka bir şey yoktu. "Yarın olsa da doktora gitsem" diye sabırsızlanıyordum. "Acaba çocuğum bir zarar gördü mü?" diye içim içimi yiyiyordu. Ertesi gün, çocuğumun kalp atışlarını duyunca dünya benim olmuştu ama sorun bitmiyordu. Fiziksel bir zararda görebilirdi. Çocuğu "doğur" diyenlerle "doğurma" diyenler arasında kafam karmakarışık olmuştu. Yaptırdığım bütün testler olumlu olunca kesin kararımı verdim. Onların yok edemediği çocuğumu ben yok edemezdim. Ne olursa olsun o yaşayacaktı. Doğumuna altı ay vardı. Ben bu altı ayı kâbus ve korku içinde geçirecektim. Rahmime elektrik verip cop sokmuşlardı. Sakat doğabilirdi. Çok korkuyordum.

— *Ne zaman mahkemeye başvurdunuz?*

Bir hafta boyunca doktorlarda dolaşıp rapor almaya çalıştım. Korkuyorlardı ve rapor vermek istemiyorlardı. Örneğin Haseki Hastanesi "Kulak Burun Boğaz" doktoruna gittim. Boğmaya çalıştıkları için çok ağrım vardı. Doktor gözaltında işkence gördüğümü öğrenince, birden bire değişmiş bana. "Senin ne işin vardı gözaltında" diye tepki göstermişti. Sağlıkçılar müthiş bir hayal kırıklığı yaşatmışlardı bana. Böylece bir hafta kadar sonra yedi polis hakkında dava açtım. Bahçelievler emniyet müdürünü tanıyordum, öteki polisleri de seslerinden tanıyabileceğimi söyledim.

— *Gözaltında tecavüze uğradığınızı bunun için dava açtığınızı aileniz, yakınlarınız, mesai arkadaşlarınız öğrenince ne yaptılar? İş yerinizden olumsuz anlamda tepki aldınız mı?*

Eşim ve ailem benim yanımda yer aldı. Yalnız babama bir süre söyleyemedim. Onun üzülmesini istemiyordum. Babam Almanya'da çalışıyordu. Türkiye'de olmadığı için saklamak daha kolay olmuştu. Birkaç ay sonra izine geldiğinde, gazetedeki bir haberi babama vermişler. İznini Tunceli'de geçiriyordu. Haberi okuyunca sinir krizi geçirmiş.

Çevremin ve arkadaşlarımın birçoğu "Senin yaşadıklarını yüzlerce kadın yaşıyor. Dava açsan ne olacak. Senden daha kötülerini yaşayanlar var" diyerek karşı çıkıyorlardı. Çünkü onlara göre ben tam tecavüze uğramamıştım. Çünkü bana copla tecavüz etmişlerdi. Onların mantığına göre tecavüz sayılması için ille de bir erkek penisinin olması gerekiyordu.

İş yerim bana sahip çıktı. Mesai arkadaşlarım, hastane doktorları, hepsi. Bana iyileşebilmem için izin verdiler. Kocası polis olan hemşire arkadaşım çok üzgündü. Hatta benim gözaltına alındığımı duyunca kocasına "Ne olur beni emniyete götür, onun hiçbir suçunun olmadığını, aynı serviste akşama kadar birlikte çalıştığımızı söyleyeyim" diye çok yalvarıp ağlamış. Ama kocası "Sen bu tür şeylere karışma, yinede bir suç işlemiştir" diyerek azarlamış. Yaşadıklarımı öğrenince bana sarılarak ağlamıştı.

— *Dava kaç celse sürdü?*

Dava üç ve ya dört celse sürdü. Daha ilk duruşmamda böyle sonuçlanacağını anlamıştım. Mahkeme heyeti karşısında kendimi çok kötü hissetmiştim. Beni büyük bir ilgisizlik ve lakayt bir yüz ifadesiyle dinliyorlardı. O an " Ben neyi kime anlatıyorum" diye sorular soruyordum kendime. Korktuğum oldu. Üç ve ya dört duruşma sonrası takipsizlik kararı verdiler.

— *Polislerin ifadesi alındı mı?*

Alındı. Polisler ifadelerinde gözaltındayken kendi kendime işkence ettiğimi söylemişlerdi.

— *Dava açtığına dair hiç pişmanlık yaşadın mı?*

Yaşamadım. Sesimi duyurmuştum. Yurt içi ve yurt dışında görsel ve yazılı basın oldukça yer verdi benim mücadeleme. Ben artık kendimi düşünmüyordum. Gözaltında başka tecavüzler yaşanmasın diye sürdürüyordum kavgamı. Hâlâ da onun için sürdürüyorum. Ama beni bir şey çok üzüyor. O işkenceyi yapan polisler, her dışarı çıktığımda

aklıma geliyor. "Devlet biziz" demişlerdi. Maalesef haklıydılar. Hiç kimse bir şey yapamamıştı. Onlar hiçbir şey yapmamış gibi aramızda dolaşıyorlar. Belki de şu an başka birilerine işkence yapıyorlar.

— *O günden sonra hayatınızda bir değişiklik oldu mu?*

Yaşayabileceğim her şeyi erteleyip kendimi bu davaya adadım yıllarca. Bu yaşam adına çok büyük bir kayıptır. Bir süre sonra ailem yurt dışında yaşadığı için onları ziyarete gitmek istiyordum. Vize almak için başvuru yaptığımda pasaportuma el koydular. Yurt dışına çıkmamı yasakladılar. Gözaltına alınışımın üzerinden on yıl geçmesine rağmen yurt dışı yasağım sürüyor. Konuşmalarımdan dolayı yargılanıyorum. "Göz Altında Taciz Ve Tecavüz Kurultayı"nda yaşadıklarımı anlattım diye açılan bu toplu davada 294 yıl hapis istemiyle yargılanıyoruz. Bir grup kadınla birlikte, sen de o kadınlardan birisin.

— *Oğlunuzun sağlığı iyi mi?*

Eralp, canım oğlum. Doğum yaptığımda ilk sorum "Çocuk sağlıklı mı" olmuştu. Sağlıklı olduğunu öğrenince derin bir "ohhh" çekmiştim. Doğumdaki hemşireler durumu bilmedikleri için benim bu telaşıma çok şaşırmışlardı. İyiki o dönem duygusal davranıp aldırmamışım.

"Ya aldırsaydım" diye düşündükçe kendimi çok kötü hissediyorum.

Sağlığı çok iyi, dünya güzeli bir çocuktur. Umarım yaşayacağı dünya da güzel olur. Benim yaşadıklarımı oğlum ve başka çocuklar yaşamaz.

ASİYE ZEYBEK GÜZEL...

Asiye gözaltında tecavüze uğrayan kadınlarımızdan birisidir. Gözaltında on üç gün kaldı. Sonra cazaevine gönderildi. Çünkü "yeter ki bir daha bana dokunmasınlar" diye kendi aleyhine ne söylediklerse yazıp altını imzaladı. Asiye uzun zaman "Kirletildim ve utanıyorum" diyerek bir süre içine gömülüp orada yaşadı. Uzun iç kavgalarından sonra "Kirlenen ben değilim onlardır" diyerek tecavüze uğradığını açıkladı. Bununla da yetinmedi. Gözaltındayken yaşadıklarını kitaplaştırarak önemli bir belge bırakmış oldu. Kitabın arka kapağında "Okuduğum kitaplar, can dostlarımla yaptığım tartışmalar, her gün postadan aldığım onlarca kart ve mektup, en önemlisi de kendimle yaptığım tartışmalar ve ilk adımı atmış olmanın güveniyle ayağa kalkabileceğime, yaşamı yeni baştan koşabileceğime, sevdiklerimi yeniden kazanabileceğime inandım." diyor. Ve "*İşkencede Bir Tecavüz Öyküsü*"nü yazıyor.

Asiye Zeybek Güzeli yürekten kutlarken "*İşkencede Bir Tecavüz Öyküsü*" adlı kitabından bir bölümü paylaşalım istiyorum.

Kitabın girişinde ki şiirden bir bölüm...

"Aynı zulümdür yaşadığımız
Yüreklerde aynı acı
Çiğne artık sahte kutsallıkları

Dağılsın bu yalancı sis.

Tan seni doğuracak bu sabah haydi hazırlan
Yıldızlarla türkü söyle ay ışığıyla yıkan".

"Şubat ayına göre hava oldukça güzel sayılırdı. Ne yağmur ne kar vardı. Güneş bahara çok az kaldığını hatırlatır gibi bulutlarla köşe kapmaca oynuyordu. O gün öğlenden sonra eve döndüm. Geceyi eşimin dayısında geçirmiştik. Eve dönerken marketten akşam yemeği için biraz alış veriş yaptım. Sokak kapısını açmaya çalıştığımda ev sahibiyle karşılaştığımda her şey normal görünüyordu. Merdivenleri çıkıp daire kapısını açmak için anahtarları elime aldığımda kapıda bir gariplik olduğunu fark ettim. Elimin kapıya gitmesi, anahtarı kilide sokmam, kapının birden açılıvermesi ve içerideki beş altı kişiyi görmem saniyeler almıştı.

Böylesi zamanlarda insan beyni çok garip bir şekilde ya çok hızlı çalışıyor ya da tam tersi oluyor. İçerideki adamları görünce aklıma ilk gelen şey "hırsız" olabilecekleri idi. Tabi ki hırsızın işini bitirdikten sonra eve birilerinin gelmesini beklemesinin hiçbir mantığı yoktu. Benim de bu adamların polis olduklarını anlamam uzun sürmedi.

Yaşadığım ilk şaşkınlığı sanırım polislerde yaşadı. Ne ben onları bekliyordum ne de onlar beni. Kapı açıldıktan sonra olduğum yerde kalakaldım, polisler de. İlk şaşkınlık atlatıldıktan sonra beş altı kişinin birden üzerime çullanmaları bir oldu. Ne olduğunu anlayamadan tekme tokat küfürlerle yere yatırıldım. "Siz kimsiniz evimde ne arıyorsunuz?" sorularıma aldığım yanıtlar gayet netti. Tekme. Tokat. Küfür. Dayak yerken insan yine de düşünmesini becerebiliyor. Tekme ve tokat yağmuru altında kendi kendime "film bitti" dedim. Bunu genelde polis gözaltına aldığı insanlara söyler. "Film bitti haydi anlat." O güne kadar sadece kitaplardan, gazetelerden ya da anlatılanlardan dinlemiş-

tim. Demek gerçekten de öyle oluyormuş. Çantam alındı alınmasıyla içindekilerin yere boşaltılması bir oldu.

Üzerimi aramak istediler itiraz ederek bayan görevli istediğimi söyledim. Israrım karşısında üst katta ev sahibimin gelinini çağırdılar. Kadın gelince beni evin bir başka odasına götürdüler. Kadına "en ince noktasına kadar ara, yoksa seni de götürürüz" diyerek tehdit ettiler. Kadına "Üzerimdekileri çıkarmayacağım böyle aramalısın" dedim. Kabul etmedi. İkna etmeye fırsat vermeden kapıyı açtı ve aramayı kabul etmediğimi söyledi. Bir dayak faslı daha... Üzerimi zorla kendileri aradılar. Arama bittikten sonra adımı sordular. Kimliğimde yazdığını söyledim. Bu arada biri arayarak bir araba göndermelerini söyledi.

Sandalyede oturuyorum. Ev darmadağın edilmiş. Koltukların yeri değişmiş. Minderler yerde. Bütün giysiler, mutfak eşyaları evin her tarafına dağıtılmış durumda.

"Tuvalete gitmek istiyorum" diyorum.

"Otur oturduğun yerde sonra gidersin" diye kızıyorlar.

Ellerindeki kâğıtlara çantamdan çıkanların dökümünü yazdılar. İmzalamamı istediler. Bu şekilde imzalanan kâğıtların kişinin daha sonra kendini suçlayıcı şekilde kullanılacağını düşündüğüm için imzalamadım. Üzerinde durmadılar.

Tekrar tuvalete gitmek istediğimi söyledim. İzin verdiler. Tuvalete giderken odaları görme fırsatım oluyor. Her taraf darmadağın edilmiş. Banyo lavabosu bile kırılmış.

Gözlerimi kendi kaşkolümle bağladılar. Evden çıktık. Kolumda iki kişi var. Nereye götürüldüğümü tahminin ötesinde bilmiyorum. Arabada yanıma iki kişi oturdu. Vatan caddesindeki emniyet müdürlüğü binasına yaklaşık on beş dakika sonra geldik. Yol boyunca hiç kimse tek kelime bile konuşmadı.

Yol boyunca kafamı kurcalayıp duruyor sorular. Ayrıca sorularla uğraşmanın çok fazla anlamı yok. "En azından on

günlük bir gözaltı süresi beni bekliyor" diye düşünüyorum. Üniversite öğrencisiyken çeşitli zamanlarda gözaltına alınmıştım. Sosyalist bir gazetede, gazetecilik yaptığım için sürekli polis baskısıyla karşılaşmıştım. Çok yabancı değildim bunlara. Yaşayacaklarımı tahmin edebiliyordum. Evde yaşananlar, yaşayacaklarımın ilk işaretlerini vermişti zaten.

Eğer bu ülkede muhalif bir kimliğe sahipseniz sürekli polisle karşı karşıyasınız demektir.

Her an gözaltına alınabilirsiniz. Gözaltında kaybedilebilirsiniz. "İntihar etti" diyebilirler. İşkence artık sıradanlaşmıştır. O yüzden şaşkınlık ya da panik yaşamadım. Yol boyunca daha birçok şey düşündüm. Eşimin evin basıldığından haberi yok. O da akşam eve gelince benim yaşadıklarımı yaşayacak. Yol boyunca kendi kendime küfredip durdum. Eşimin eve gelmemesi için neredeyse dua edecektim. İnsan beyni böyle anlarda çok hızlı hareket eder.

Bütün duyu organların hızla çalışır. En ufak ayrıntıyı anlamaya, kaçırmamaya, kaydetmeye çalışırsınız. Bir yandan düşünürsün bir yandan çevrende olup bitenlerin ayrıntısını yakalamaya çalışırsın. Bütün duyguların aynı anda harekete geçip çarpışır. Şaşkınlık, direnç, umut, panik, korku, güven, güvensizlik, merak ve daha sayamadığım diğer bütün duygular.

Hepsi kazanmak için birbirleriyle korkunç bir kavgaya tutuşurlar.

Ayırt edebildiğim kadarıyla araba emniyet binasının ön kapısında durdu. Bastığım yerlerden binaya girdiğimizi anlıyorum. Asansöre bindirildim. Ya ikinci ya da üçüncü kata çıktık. Ortalıkta garip bir sessizlik var. Bir çıt sesi bile çıkmıyor. Sadece ayak seslerimiz var.

Bir yerde durdu. Gözlerim açıldı. Birden ışık çok fazla geliyor gözlerim kamaşıyor.

Durduğum yerde büyük otellerin, büyük şirketlerin girişinde olan danışma gibi bir yer var. Fakat bu yerin üzerinde

danışma yerine "MLKP— TİM 3" tabelası asılmış. Beni getiren polisler orada başka birilerine beni teslim ettiler. Bazı kâğıtları da imzalayıp gittiler.

Çantam, ayakkabı bağım, kemerim alındı. Üzerimde ne varsa yazıldı. Saatim, kolyem, küpem, yüzüğüm, param bir poşete koyuldu. "Eşyalarını sonra iade edeceyiz" diye tutanağı imzalamamı istediler. İmzalamadım. Gözlerim yine bağlandı. Bu sefer özel bir göz bağı ile sıkı bir şekilde bağladılar. Kollarıma girerek bir yere götürüp bir koltuğa oturttular.

Bir süre yalnız kaldım. Gelen giden yok. Derin bir sessizlik var. Neredeyim burada başka birileri var mı anlayamıyorum? Bu beni biraz şaşırtıyor. Bu gibi durumlarda genellikle ilk şaşkınlıktan yararlanmak isterler. Düşünme payı vermezler. Duygularım kıyasıya çarpışıyor. Merak bütün duygularımın üzerinde. "Acaba neler olacak?"

"Tuvalete gitmek istiyorum" ses yok. Bir kez daha yüksek sesle tuvalete gitmek istediğimi yeniliyorum. Biri koluma girerek "Gel" diyor.

Gözlerim tuvaletin önünde açılıyor. Binanın içi soğuk değil. Elimi yüzümü soğuk suyla güzelce yıkıyorum. Gözlerim yine bağlanıyor. Yine bir koltuğa oturtuluyorum. Yine o derin sessizlik. Sessizlik ne kadar korkunç geliyor. Zaman geçiyor. Hızlı mı yavaş mı onu bilmiyorum. Duygu ve düşüncelerim çarpışmaya devam ediyor. Beklemek korkunç. Sessizlik korkunç. Ne olup bitecekse bir an önce olup bitsin istiyorum. Aradan ne kadar zaman geçti anlayamadım. Koluma biri girdi. Alıp bir odaya götürdü. Gözlerim açıldı. İlk anda "Ne kadar temiz bir oda" diye düşünüyorum. Oysa pislik içinde bir oda bekliyordum.

"Eee... Asiye, ne var ne yok" diyor birisi. "Niye başkasının kimliğiyle dolaşıyorsun" diye devam ediyor.

"İşçinin Yolu" gazetesinin yazı işleri müdürüyüm. Ce-

zam olduğu için bu kimlikle dolaşıyorum. O sırada odaya başka biri geliyor.

Uzun boylu sarışın biri...

"Bizi aptal mı sanıyorsun. Bu evden çıkanlar ne."

"Ne çıktı" diyorum. Bazı şeyler sıralıyor. "Evde böyle şeyler yoktu. Bunlar bize ait değil" dememle birlikte yan taraftan güçlü bir tokat geliyor.

Çenem kırıldı mı acaba?

"Avukatıma ve aileme haber vermek istiyorum." diyorum. Gülüyorlar.

İçimden ben de gülmek istiyorum. Böyle bir talep gerçekten burası için çok komik.

Masaya bir kâğıt bir kalem koyuyorlar. Şef olduğunu tahmin ettiğim bir polis "Otur yaz" diyor. Elindeki birkaç kimlikle fotoğrafları yan yana diziyor. Bazı fotoğrafları işaret ediyor. "Bak bu sizde kalıyor. Bu gelip gidiyor" diye konuşmaya başlıyor. "Bizi uğraştırma. Otur yaz" diye de bitiriyor.

"Yazacak bir şey yok."

"Sen bilirsin." Göz gözeyiz gözlerini hiç kırpmıyor. "Götürün biraz düşünsün."

Yine gözlerim sıkıca bağlandı. Muhtemelen aynı yere götürüldüm. Yine oturuyorum. Oturuyorum. Yine kendimle baş başayım. Ortalıktaki sessizlik ürküntü verecek derecede.

"Acaba saat kaç? Eşim eve geldi mi? Niye böyle bekletiyorlar? Neden işkenceye almıyorlar? Gibi düşüncelere dalmışken bir el kolumdan sımsıkı kavradı. Ne olduğunu anlamadan aynı odaya götürüldüm. Göz bağım açıldı.

"Nilgün Hanım düşündün mü?"

Nilgün... Odada benden başka hiç kimse yok bana söylüyor.

"Düşünecek bir şey yok."

"Yazık etme kendine. Ezdirtme. Bak dayanamazsın..."

"Söyleyecek bir şeyim yok."
"Herkesi bırakın bunu alın önce."
Gözlerimi sıkıca bağlıyorlar.
Biri arkadan bağırıyor. "Sadece üstünü soyun. Altına dokunmayın" diye.
Asansörle çıkarıyorlar. Götürüldüğüm odanın yerleri beton. Gözbağının altında biraz seçiliyor.
"Kendin mi soyunuyorsun biz mi soyalım."
Kendim soyunuyorum. Bedenime onları dokundurtmayacağım.
Kollarımı kütük gibi bir şeye bağladılar. Askıdayım. İlk anda "Ulan askı dedikleri şey bu muymuş?" İnsan ilk anda hiç acı hissetmiyor. Odaya başka biri giriyor.
"Utanmıyor musun bu kadar erkeğin önünde soyunmaya."
Utanıyorum ama bunu belli etmemeye çalışıyorum. Bana dokunmasınlar yeter. İnsan askıda ilk anda gerçekten acı hissetmiyor. Ama biraz zaman geçince koltuk altlarından korkunç acılar gelmeye başlıyor.
İndiriyorlar.
Kollarım uyuşmuş durumda. Yine de kollarımı hissedebiliyorum. İki kişi kollarımı sallıyor. Bu ara üzerimde kalan diğer giysilerimi çıkarıyorlar. Karşı koyacak durumda değilim.
Pantolonum. Çorabım. İç çamaşırım çıkartılıyor. Kollarım arkadan sıkıca bağlanıyor. Kollarımı kalas gibi bir şeyden geçiriyorlar. Yine havadayım. Bu kez acı çok daha keskin. Nefes almaya çalışmak ayrı bir işkenceye dönüşüyor. Göğüs kafesim parçalanıp dışarı fırlayacak gibi. Soru soran yok. Konuşan yok. Sadece arada bir "Tamam mı? Yeter mi" gibi sesler duyuyorum. Tekrar yerdeyim. Kollarım artık hissetmiyor. Kollarım yerinde yok. Çırılçıplağım. Çıplaklığım beni korkutuyor. Utanıyorum. Eteğimin boyu biraz kısa olsa tedirgin olan ben onca erkeğin önünde çıpla-

ğım. Sanki bütün korunma kalkanlarım elimden alınmış. Eşim geliyor aklıma. Başka bir şeyler düşünmeliyim. Türkü söylemeliyim içimden. Lanet olsun aklıma hiçbir türkü gelmiyor. Bildiğim bütün türküleri unutmuşum. Bir tek dize bile aklımda yok. Aklımda sadece çıplaklığım var.

"Çıplaksın."

"Olsun bunların olacağını biliyordun."

"Ama sen çıplaksın üzerinde hiçbir şey yok."

"Odada kaç kişi var biliyor musun?"

"Çıplaksın."

"Olsun onlar insan değil ki."

Terliyorum. Korkunç terliyorum. Üzerime kova kova su boşaltılmış gibi terliyorum.

Başka şeyler düşünmeliyim.

"O kadar erkeğin önünde çırılçıplaksın. Ne düşüneceksin? Ne düşünebilirsin? Çıplaksın işte.

Sana bir şey yapabilirler. Giysilerini iste."

Artık yalnız değilim. Asiye Asiye'yle kavga etmeye başladı.

"Çıplaksın korunamazsın."

"Olsun. Bunu biliyordum ki."

"Ama çıplaksın işte. Giysilerini iste hadi iste onları."

Odadakilerin hepsi sana bakıyor. Giysilerini iste. Sana dokunmalarına izin verme. Giysilerini geri versinler. Başka bir şey isteme. Sadece giysilerini iste. Sana dokunurlarsa eşine ne söyleyeceksin.

"Oda bunları yaşayabileceğimi tahmin edebiliyordu. İkimizde tahmin edebiliyorduk bunları. Hem ne söyleyebilir ki?"

"Ya bir daha benimle birlikte olmak istemezse? Tiksinirse benden?"

"Giysilerini istemezsen senden nefret edecek. İste giysilerini."

Artık başka bir dünyadayım. Soruları, hakaretleri, kü-

fürleri duymuyorum. Hiçbir şeyim, hiçbir yerim bana ait değil. Giysilerim onları geri versinler başka hiçbir şey istemiyorum.

Aklımda sadece pantolonum. Kazağım, hırkam var. Giysilerime kilitlenip kalmışım.

"İste onları."

"Hayır, birazdan bitecek işte. Onları kendileri verecekler."

"Hayır vermeyecekler. Hem ne kadar çabuk giyinirsen o kadar iyi olur. Daha fazla çıplak kalamazsın. Herkes sana bakıyor. Seni izliyor. Seni seyrediyorlar işte."

Kapı gürültüyle açılıyor.

"Daha bitmedi mi? Ne uğraşıyorsunuz? İndirin yatırın yere orospuyu." İndirin yatırın yere!

Bir anda askıdan indirildim. Artık hiçbir yerimi kontrol edemiyorum. Hissetmiyorum. Korkunç acı var. Yere fırlattılar. Başım betona çarptıktan sonra buz gibi betonu hissettim.

Her yerimden ter akıyor. Kollarımı kullanarak ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ama kollarıma söz geçiremiyorum. Kahkahalarını küfürlerini duyuyorum. Çıplaklığımı örtmeye çalışıyorum.

Yapamıyorum. Bir an meydan dayağı atacaklar diye geçiyor aklımdan. Hiçbir şey anlamıyorum. Gözbağımın altından sadece ayaklarını hayal gibi seçebiliyorum. Ayağa kalmaktan vaz geçip ayaklarımı toplamaya çalışıyorum. Tekmeyle engelliyorlar.

Çırpınıp kurtulma çabalarım sonuçsuz kalıyor. Bağırmaya çalışıyorum sesim çıkmıyor sanki.

"Hayır, bunu yapamazsınız. Öldürüp parça parça edin ama dokunmayın bana. Kirletmeyin. Lekelemeyin" diye bağırmak istiyorum. Ama her şey o kadar çabuk geçiyor ki aklımdan çıldırmak üzereyim.

Üzerimde bir ağırlık hissediyorum. Duyduğum acıdan

dişlerim birbirine geçiyor. Karşı koyamıyorum. Kıpırdayamıyorum. Kafamı bile oynatamıyorum. Boğazım bağırmaktan yırtılacakmış gibi oluyor. Kendi sesim, çığlıklarım bana yabancı geliyor. Kahkaha sesleri, küfürler kesilmiyor. İğrenç şeyler söylüyorlar.

"Kocan bile böyle becerememiştir" diyor birisi.

Üzerimdeki o iğrenç ağırlık işini bitirdiğinde, su nasıl buza dönerse öylece donup kalıyorum yerimde. Mumya gibi donup kalıyorum. Ölümü isteyecek gücü bile alıp götürdüler benden.

Karanlıktayım. Her yer kapkaranlık. Bir tek ışık yolu yok. Sonsuz bir karanlıktayım. Herkes, her şey birer birer karanlığın öteki tarafına geçti. Tek başıma kaldım. Elimi uzatabileceğim, elimi tutabilecek hiç kimse yok. Üzerimdeki ağırlığın kalktığını fark ediyorum. Kalkarken canımı da beraber alıp götürdü.

Annemin, babamın, sevdiğimin, sevdiklerimin yüzü yok artık. Hatırlamıyorum. Uçurumdan aşağıya yuvarlandım. Artık kirlendim. Kimsenin yüzüne bakamam, sevemem, anne olamam!

Yaşamak adına hiçbir şey kalmadı elimde.

Alıp götürdüler hepsini!

Alıp götürdüler!

G.T.

Kocaların sen istemeden o işi yapması tecavüz sayılıyorsa, vallahi de, billahi de tecavüze uğramayan kadın yoktur o zaman. Tanıdığım ne kadar kadın varsa akrabalarımdan, kocası o işi zorla yapmıştır. Hele büyük halamın kocasının uçkuru hep çözüktür. Her gece ister. Halam da insandır canım hasta olur, başı ağrır, yorgun olur ama dinletemez. Bu yüzden çok dayak yemiştir. Aha bu saçımın sayısı kadar dayak yemiştir. "Olmaz" dedikçe dayak yer, eniştemde o olmaz dedikçe yakasından düşmez. Yine de o işi yapar. Halamın ömrü enişteme beddua etmekle geçmiştir. Ben bildim bileli halam, iki gözü iki çeşme ağlamıştır bu yüzden.

Onun için enişteme hep "köpek soylu" der halam.

"Ne saçımı kuru gördüm" diye ağlar. Ne karnımı çocuksuz gördüm. Ne canımı karasız gördüm. Yaktı yandırdı beni bu adam." der de başka bir şey diyemez.

M.A.

"Ben iki çocuk annesiyim. Oğlum yurtdışında mastırını yapıyor. Kızım yüksek okul sınavlarına hazırlanıyor. Ben doğu kökenli bir ev hanımıyım. Bundan birkaç yıl önce kızımı da yanıma alarak kadın hastalıkları uzmanı bir doktora gittim. Doktor erkekti ve elli yaşlarındaydı. O doktora tavsiye üzerine gitmiştim. İçeri alındığımda soğuk terler döküyordum. Erkek doktora hiç alttan muayene olmaya pek alışık değildim. Doktor şikâyetlerimi sorarak muayene etmeye başladı. Ama iş uzadıkça bir tuhaflık olduğunu düşünsem de belki durum bunu gerektiriyor diye, gözlerimi sımsıkı kapatarak muayenenin bitmesini sıkıntıyla beklemeye başladım. Ama doktor bir türlü muayene işini bitirmiyordu. Bir ara gözlerimin üzerinde kapattığım kolumun altından doktora baktığında yüzünün çok farklı bir şekilde değiştiğini gördüm. Doktor cinsel organımla oynuyordu. Kalkmak istediğimde buna müsaade etmemişti. Ben hâlâ acaba doktor hakkında yanlış mı düşünüyorum diye kendimi sorguluyordum. Bir ara doktor bana "bir şey hissetmiyor musun" diye sordu.

Ardından da kendini "kendini rahat bırak sıkma" diyerek sanki elini içimde dolaştırıyordu. Ben ne yapmak, ne demek istediğini anlayamadığım için cevap veremiyordum. Sanki dilim tutulmuştu. Sonra doktor bana "Ne kadar duy-

gusuz ve duyarsız bir kadınsın" dedi. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Elini cinsel organımdan çıkararak arkama dolandı. Ben hemen fırlayıp oturmuştum. O masadan inmeme müsaade etmiyordu. Arkadan bana sarılmış göğüslerimi okşuyordu. Donup kalmıştım. Kızım hemen kapının önünde oturuyordu ve ben sesimi çıkaramıyordum. Doktor bana sarılıp okşayarak orgazm olmuştu. Ben sesimi bile çıkaramamıştım. O günden sonra bir daha da doktora gidemedim. Aylarca olayın etkisinde kaldım. Doktorlara ve erkeklere olan güvenim sarsıldı. Bu olayı ilk defa anlatıyorum ve şu an kendimi çok kötü hissediyorum. Bu da bir tecavüz değil mi?"

G.A.

"Ben üç çocuk annesi iki torun sahibi elli üç yaşında bir kadınım. Çocuk denilecek yaşta evlendirdiler beni. Bir süre çocuğum olmadı. O zamanlar kocamın da işi pekiyi değildi.

Sonra zaman içinde kocamın işleri düzeldi. Üç çocuğumuz oldu. Kocamın kendi iş yeri vardı gittikçe iyiye gidiyordu. Bir süre sonra kocam değişmeye başladı. Benimle ters ilişki kurmak istiyordu. Bu durum benim çok gücüme gidiyordu. İkimizde yaşını başını almış, orucunu tutan, namazını kılan insanlardık. Adam sanki birden bire şeytanlaşmıştı. Allah'ını, dinini, peygamberini unutmuştu. Bir gün yine benimle farklı bir yolla yani arkadan birlikte olmak istedi. Ben kendisiyle kavga ettim. Beni döverek bana zorla tecavüz etti. O günden sonra bu olay sık sık tekrarlandı. Artık hiç normal bir şekilde isteyerek birlikte olmuyorduk. Eve de az gelmeye başlamıştı. Nerede kalıyordu ne yapıyordu bilmiyordum. Eve geldiğinde ne zaman benimle yatmak istese ben dayak yiyordum ve birlikte olmak istemiyordum. O da beni döverek zorla benimle yatıyordu. Bu yıllarca sürdü. Hatta torunlarımız olana kadar ben kocam tarafından tecavüze uğradım. Utancımdan kimseye bir şey söylemedim. Çocuklarım olduğu için evi terk edemedim. Yıllarca o adamın bana yaptıklarına katlanıp kaldım. Ko-

cam bundan birkaç yıl önce iş yerinde kalp krizi geçirdi. Bir süre hastanede yattı. Sonra eve çıkardık. O günden sonra bana iyi davranmaya başladı. Bir gün cesaretimi toplayıp kendisine bana neden yıllarca öyle kötü davrandığını sordum. O da bana "hayatımda bir kadın vardı senin evi terk etmeni ve benden boşanmanı istediğim için öyle yapıyordum" dedi. Şimdi Allah'a şükür aramız iyi.

Gül gibi geçinip gidiyoruz. O kadın için bana öyle yapmış.

Allah o kadının belasını versin.

Kadınlar şeytandır kızım adamların aklını başından alıyorlar. Erkekleri dinden imandan çıkarıyorlar. Benim adam o kadından ayrıldıktan sonra melek gibi biri oldu. Hasta olduğu için orucunu tutamasa da beş vakit namazını kılıyor. Kadınız katlanacağız ne yapalım.

Ben katlanmasaydım şimdi yuvam çoktan dağılıp gitmişti.

Erkek bu nasıl istese öyle yapar.

Ne yapacaksın bizim kaderimiz böyledir.

Benim anam sanki farklı mıydı? Gece yarılarında az mı dayak yediğine şahit olmuştum. Bir gece yarısı yatakta bir kadın neden dövülür? Erkek erkektir. Hepsi aynıdır. Allah hepsinin belasını versin. Ne yapalım kadınız işte. Erkek ne diyorsa nasıl istiyorsa öyle oluyor. Başka çaresi yok ki. Bizim kaderimiz de böyle yazılmış. Allah sevdiği kula dert verirmiş. Bu günüme de şükürler olsun.

Yine de şükretmek lazım."

ZEYNEP A.

"On dokuz yaşında evlendim. Dört çocuk annesiyim. Üçü kız biri oğlan. Evlenir evlenmez hamile kaldım. Çocuk doğduktan on ay sonra ikinci defa hamile kaldım. Bir buçuk yıllık evliyken kocam arkadan istemeye başladı. Çok şaşırmış ve üzülmüştüm. Ben hayır dedikçe o ısrar ediyordu. İçime bir korku düşmüştü. Ya o anda arkadan içime girerse diye. Bu korkuyla ne evliliğimden ne cinsel yaşamımdan hiçbir şey anlamadım. Bir ara acaba hamile kalırım diye mi böyle olsun istiyor diye gidip doğum kontrol hapı aldım.

Yine ısrarında devam edince bir süre sonra hapı içmekten vazgeçtim. Artık yatağa gitmek istemiyordum. Uyusun diye oyalanıp duruyordum. Hiç cinsel isteğim kalmamıştı. Bu durum beni psikolojik olarak çok etkiliyordu. Çocuklarıma kötü davranıyordum. Zaten çocukluğumda yaşadığım bir olay beni etkilemiş ve korkutmuştu. Altı yaşındaydım. Annemle birlikte komşuya oturmaya gitmiştik. Evin on dört yaşındaki oğlu bir ara doktorculuk oynayalım diye başka bir odaya götürmüştü. Beni belden aşağı soyup domaltarak arkadan bir şeyler yapmaya başladı. Ne yaptığını bilmiyordum ama korkuyordum. Arkadan makatıma sürüne sürüne boşalmıştı. Bacaklarımdan aşağıya bir şeyler akıyordu. Koşarak annemin yanına giderek "anne bak sıçtı"

diye ağlıyordum. Annem çok telaşlanmıştı. Beni alıp doktora götürdü. O günden sonra biri arkama geçse ürkerim.

Şimdi ben size sormak istiyorum.

Neden hep kadınlara yaşadıkları sorulur da, erkeklere sorulmaz.

Gidip erkeklere neden böyle yapıyorsunuz diye sormuyorsunuz. Kadınların yaşadıkları yazılıyor da erkeklerinki yazılmıyor.

Gidin karısını arkadan kullanan erkeklere bunun nedenini sorun.

Bir mikrop yuvasından ne anlıyor da kadına acı çektiriyor. Bence arkadan isteyen erkekler eşcinseldir ve bunu söylemiyorlar. Madem eş cinseller gidip birbiriyle yaşasınlar. Bizden ne istiyorlar. Benim evliliğim otuz altı yıl sürdü. Ben otuz altı yıl boyunca bana tecavüz edildiğini düşünüyorum. Çünkü ben hiç istek duymuyordum. Cinsel birleşme süresincede acaba arkadan girecek mi diye ödüm kopuyordu. Otuz altı yıllık evliliğimin bende bıraktıkları kırgınlık ve küskünlüktür. Erkeklere karşı hiçbir şey duymuyorum. Bir kadının boşandığını duyduğumda hemen soruyorum. "Sizi arkadan mı yapmak istedi" diye. Sanki bütün boşanmaların nedeni oymuş gibi geliyor bana. Beni bu kadar etkilemiş. Bir keresinde Kadıköy'de bir markette alışveriş yapıyordum. Orta yaşını biraz geçkin bir kadıncağızın ne kadar canı yanmışsa herkesin içinde bağırarak şunları söyledi. "Damadım kızımı önden beni arkadan kullanıyor" diye. Asıl gidip böyle erkeklere sorun bu konuları. Onlardır kadınlara tecavüz eden. Sapık ilişkilere zorlayan onlardır. Asıl tedavi olmaları gerekende böyle erkeklerdir. Onlardan o kadar çok ki. Kadınlara sorduğun bu soruları neden gidip erkeklere de sormuyorsun?"

TECAVÜZÜN INSAN RUHUNDA BIRAKTIĞI İZ NEDİR?

PROF. DR. Şahika Yüksel

"İnsan şiddete ve ya saldırıya maruz kaldığında ruhsal bakımdan sorunlar yaşama tehlikesiyle karşı karşıyadır. Örneğin deprem sel gibi doğal afet yaşayan kişilerin yüzde onunda ruhsal bozukluk görmekte hayatlarını aksatan sorunlar çıkmaz. Hayatını aksatan sorunların başında tecavüz geliyor. Tecavüze uğrayanların yüzde doksan beşi tecavüz sonrasında ağır ruhsal sorunlar yaşayabiliyorlar. Biz buna "travma sonrası stres bozukluğu" diyoruz. Bunlar zaman içinde düşüyor olsa da tecavüze uğrayan her dört kadından birinde iki yıl beş yıl gibi uzun bir süre sonra bile devam etmesi bu olayın bıraktığı izin ne kadar yüksek olduğunu gösteren bir durumdur. Tecavüz edilen kişilere "aman ne olacak beş dakika ve ya bir saat yaşandı bunun ne zararı olabilir" gibi düşünceler öne sürebilirler. Bu doğru değildir. Tecavüze uğrayan her dört kadından biri ömür boyu bir hastalığa mahkûm edilmiş gibi bir durumla karşı karşıyadır. Bizim travmatik gibi bir alanla başa çıkmamız için önce bu zor durumu kabul etmemiz, adını koymamız, nasıl başa çıkarızla ilgili çaba harcamamız gerekiyor."

— Bu durumda yakınları yardımcı olabilirler mi? Olurlarsa ne kadar olabilirler?

Ne olursa olsun çabayı harcayan kişi zorluğu yaşayan kişidir. Hiç kimse başkası adına bir zorluğu yaşayamıyor. Tecavüze uğrayan kadına tabi ki yakınları eşi dostu, sevgilisi destek olmalı bu önemlidir. Ama kendisinin aktif bir mücadele, aktif bir çaba göstermesi zorunluluktur.

— *Tecavüzün hemen ardından tecavüz mağdurunda yaşananlar nelerdir?*

Çok zor bir olaydır bu. Şok oldum deriz ya bu da şok denilen türde bir olaydır.

Bazı kişiler o olayı sanki sinema izlemiş gibi, ben yaşamadım gibi hatırlayabilirler. Kopuk kopuk hatırlıyor olabilirler. Tecavüz bedensel bir olaydır. Genel tepki kişi kirlendiğini düşünür. Hisseder. Derhal temizlenme çabasına girer. Tekrar tekrar yıkanma ihtiyacı duyar. Bu anlaşılabilir, beklenebilir bir davranıştır.

— *Bu şekilde deliller yok edilmiyor mu?*

Tecavüz eden kişiyle ilgili bir yaptırım yapılmak isteniyorsa, deliller yok olmadan en kısa sürede yıkanmadan, saldırı sırasında üstünde bulunan giysilerle muayene olması suç duyurusunda bulunması çok önemlidir.

— *Tecavüze uğrayan kişinin o anki ruh halini de göz önüne alırsak bu zor oluyor mu?*

Tabi ki çok zor bir şeydir. Bir yandan saldırıya uğramışsınız. Bir yandan da saldırıya uğrayan kişi olarak delilleri ve bilgileri de verme konumunda yükümlülük alan kişisiniz. Aslında bu durumda uygun olan tecavüz eden kişinin kendini aklaması ve bunu ispat etmesi gerekmektedir. Fakat bu böyle olmayacağına göre, tecavüze uğrayan kişi eğer yasal olarak hakkını aramak istiyorsa, tecavüzcünün yasal olarak yükümlülük, sorumluluk taşımasını istiyorsa ilkin adli tıbba başvurması gerekmektedir. Şimdi burada da bir çelişki var. Çünkü travmanın ardında hemen o travmatik yaşantıya benzeyen durumlara, duruma girmek rahatsız edicidir.

Tecavüze uğrayan kişilerin bedenlerine tecavüz söz konusu olduğundan, cinsel anlamda tecavüzcünün zorluk yarattığı, saldırdığı bölgelerin muayene edilmesi gerekmektedir. Bu başvuruları caydıran korkutan bir durum olmaktadır.

— *Bu başvuru sonrasında yaşananları da dikkate alırsak herkes yüzde yüz muhakkak başvurmalı mı?*

Başvurmak isteyenlerin başvurması uygundur. Ama "yüzde yüz başvursun mu?" Şimdi başvurular da kişiye bir zorluk bir yükümlülük yüklemektedir. Bu da ihmal edilmeyecek bir durumdur. Bu nedenledir ki tecavüzle ilgili mücadelenin uygun koşullarda yapılabileceği toplumlarda, ülkelerde örneğin Avustralya'da tecavüz mağdurlarıyla ilgili her ilde her vilayette, her mahallede kadınların saldırıdan sonra kolayca ulaşabileceği özel başvurma birimleri var. (Bizde de bulunan Mor Çatı Kader gibi kurumların dışında.) Bu anlamda yetiştirilmiş özel polis, özel danışmanlar var. Saldırıdan sonra yaşanan zorluklarda bilindiği, birbirlerini iyi tanıyan alışık olan bir ekiple çalışıldığı için, hem Psikolojik, hem adli değerlendirmeler daha uygun koşullarda olabiliyor. Ama eğitimsiz ve hazırlıksız olunca travmanın ardından tekrar tekrar travma edici, zorlayıcı ortamlara girilebilir olaylar yaşanabilir. Adli değerlendirmeler sırasında bir kere bunun azaltılması lazım.

— *Eğitim anlamında hiçbir çalışma var mı?*

İstanbul barosunun Kadın Hakları Hukuk Komisyonu şiddet mağduru kadınlarla ilgili özel çalışmalar kendi meslek içi eğitimlerinde hukukçuların bu konuda bilgilerini görgülerini artırıcı çalışmalar yapılmaktadır.

Aynı şekilde biz, psikoloji, psikiyatri gibi tıbbın farklı dallarında da arkadaşlarımızla eğitim çalışmaları yapıyoruz.

Böylelikle tecavüze kadınların yüzde doksanı (kadın olduğu için kadın diyorum ama tecavüze uğrayan erkekler ve

özellikle genç erkekler, çocuklar da olabiliyor.) rastlayabileceği, karşılaşabileceği bunlarla ilgili eğitim almış uygun yaklaşımı gösterebileceği profesörler vardır.

Bunu ihmal etmemek gerekiyor.

— *Tecavüzden sonra tecavüz mağduru kendi durumuna nasıl yaklaşıyor?*

Tecavüzden sonra öteki travmalarda olduğu gibi zorluklar olabiliyor.

Ama en problemli en önemli zorluklardan birisi niye ben? Niye bana oldu? Niye benim başıma geldi? Niçin ben seçildim?

Bunun cevabı yok.

Tıpkı insan bir yakınını kaybedince sorduğu gibi soruyor. Neden benim çocuğum öldü? Eşim ve ya babam öldü?

Soruyoruz ama cevabı yok.

Herkesin başına gelebiliyor. Tecavüz on beş ile otuz yaş arasındaki kadınların riski olabileceğini biliyoruz. Ama her yaşta bu riskin olabileceğini de biliyoruz. Bebeklik yaşından yetmiş yaşına kadar. Hatta bedensel ve beyinsel özürlü olanlar bile tecavüzcü için "Av" olarak değerlendirebiliniyor. Tecavüzün en büyük zorluklarından biri olan "Niye ben?" Bu sorusunun cevabını bulmak pek mümkün değil.

— *Tecavüzcüyü caydırıcı bir yaptırım var mıdır? Yoksa ne olabilir?*

Tecavüzcüyü tecavüz etmekten caydıracak en önemli şey "Bu durum bana zarar veriyor" düşüncesinin ve gerçeğinin olması lazımdır. Durumu değerlendirmek insanın kendisinin yaşadığı zorluklarla olabilir. O zaman tecavüzcü de "Ben herkese rezil oluyorum karımla çocuklarımla görüşmem engellenecek" diye düşünürse, yani kendisinin zarar görebileceğini düşünürse o zaman değerlendirmelerinde ciddi farklılıklar olabilir. Bir başka sorun da genel olarak adli başvuruların çok düşük olmasıdır. Polis başvurularından mahkeme sonuçlarına doğru gittiğimizde çok azı diye-

bilirim ki yirmide birinin başvurduğunu görüyoruz. Başvuranların arasında yüz kişiden sadece birkaç kişi tecavüzcü aleyhine sorumluluğunu gösteren sonuç alabiliyor. O zaman resmi başvurularda kişinin bir sonuç almasının tersine yaşadığı haksızlığın ve saldırının doğru olmayabileceği şeklinde kuşkular uyandıran bir sonuçla bitebiliyor. Bu sonuçlarda kişileri adalet arama duygusundan vazgeçirebiliyor.

— *Tecavüz mağdurunu bir daha mağdur eden bu adaletsiz durum tecavüze uğramış kişilerde nasıl bir ruh hali yaratıyor?*

Bu durum adaletsizlik duygusunu artırarak tecavüze uğrayan kişilerde çok yüksek oranda öç alma duygusunu geliştiriyor.

Öç alma duygusu "Neden bana zarar verdin ben de sana zarar vermek istiyorum şeklinde bir duygudur."

Burada da iki sorun ortaya çıkıyor. Öç alma duygusunun neden olduğunu anlayabiliriz ama öç alma duygusunu sürekli taşıyan kişinin kendisine çok zararı var. Hayatın diğer keyiflerini diğer işlevlerini götürmekte yaşamakta zorluk çekecektir.

Bu çok önemli bir sorundur.

İkincisi öç alma düşüncesi öç alma eylemine geçebilir.

Şöyle bir örnek verebilirim. Böyle bir vakamız vardı bizim. Bir kızı köyünde eşraftan zengin bir ailenin oğlu üç kişiyle kaçırıyor. Genç kızda çok mütevazı bir aileden geliyor. Kızın yaşı on sekizine yakın. Kızı kaçıranlar gönüllü olarak geldi diyorlar. Dava tutuksuz devam ediyor. Bir duruşma öncesi dışarıda kızla alay ediyorlar.

"İspat edemezsin boşuna uğraşma mahkemeye girme" diye.

Genç kız çok öfkeleniyor herkesin gözü önünde çocuğu yaralıyor. Tecavüze uğrayan kişi öç alma duygularını yani

Psikolojik olarak anlaşabilir zorunlulukların etkisiyle kişiyi yaraladığı için hapse gönderiliyor.

Öç alma duygusunun halledilmemesi azımsanacak bir durum olmamalı.

— *Bağlantı kurabildiğim tecavüz mağdurlarının çoğu Psikolojik destek almamışlardı. Birçoğu "Bana yaşadıklarımı unutturamaz" diye gerek görmüyordu. Psikolojik tedavinin önemini biraz açar mısınız?*

Cinsel saldırıya uğrayan kişilerden bize başvuruda bulunanlar oluyor. Başvuruda bulunanlara biz az ve ya çok yardımcı olabiliyoruz.

Ama hiçbir zaman yaşananların unutulabilmesi için bir tedavi söz konusu değildir.

Biz onu yaşamışızdır. Yaşadıklarınız bizim düşüncelerinizi varlığınızı etkiliyor. Bizi başka türlü değerlendirmelere itiyor. Psikolojik tedaviyle kişinin bu değerlendirmesini yeniden oturtabilmesi ve kişinin hayatını, ruhsal sağlığını da koruyarak rahatlıkla götürebilmesi için destek olmaya çalışıyoruz. Bu bazen ilaçla bazen psikoterapiyle bazen de ikisiyle birlikte olabiliyor.

— *Tedavilerini sonuna kadar götürüyorlar mı? Tedavi olmadan da düzelme olabilir mi?*

Çocukken cinsel istismara uğramış ensest yaşamış olanlardan çok sayıda başvuru oluyor. Ama erişkin kadınların erişkin olduktan sonra tecavüze uğrayanların başvuru sayıları son derece düşüktür. Genelde bir ve ya iki defa geliyorlar. Tedavilerini tamamlayanların sayısı feci derecede azdır.

Bazıları tabi ki tedavi olmadan düzelebilir. Ama hepsinin de tedavi olmadan iyileştiğini düşünmek doğru olmayacaktır.

— *Tecavüze uğramış kişinin iyi olmadığını düşünmesi tedavi olmam gerekiyor diyebilmesi için hangi belirtilerin olması gerekiyor?*

Belirtilerin önemli bir bölümü psikolojiktir. Cinsel sal-

dırılarda genel belirtilerde olabiliyor. Örneğin ağrı sorunu yaşıyor. Bunun için doktora gidiyor ama araştırma bulgularında organik bedensel herhangi bir bulguya rastlanmıyor. Ama ağrılar gerçek ağrılardır. Cinsel istismar nedeniyle travma sebebidir. Doktoruna da bir şey söylemediği için hem parasını hem zamanını boşuna harcamış oluyor. Hâlbuki Psikolojik zorlukları doğrudan bir uzmanda aramak hem zorlukları azaltmak hem kolay halletmek anlamına geliyor.

— *Tedaviye zamanında başvurulursa daha fazla yara almadan bu duygulardan kurtulmak mümkün mü?*

Biz Psikolojik tedavilerin ne kadar erken başlarsa o kadar yarar sağlayacağını düşünüyoruz. Ne kadar kısa zamanda tedavi başlarsa, zihinde öç alma düşünceleri, zarar verme duygusu, bütün erkeklere genelleşmiş olan yanlış bir nefret o kadar kolay halledile bilinir. Bütün erkekler tecavüzcü değildir. Keyifli cinsellik yaşamalarını engelleyen ya da insanlara güvenlerini bozan bir durumun olmaması için uygun tedavilere başvurmak mümkün. Tedavilerimiz her zaman uzun tedaviler değildir. Birkaç aylık on on beş seanslık tedavilerden de yararlananlar var. Bu tedavilerde kısmen zorluklardan kurtulabilirler. Bir de genel olarak tedavilerin bir işe yaramadığı düşüncesi var. Tedavi az ve ya çok işe yarayabilir. En azından denendikten sonra yaramıyorsa yaramasın.

Eğer yarıyorsa işe yarayan bir şeyi ziyan etmiş oluyor. Bir başka durum da tedavide benim anılarım canlanacak, yeniden kötü olacağım düşüncesidir. Tedavide tekrar anıların yaşatacağı bir zorluk olabilir. Ama bu zorlukla baş etmenin tedavisinde tedavinin içinde veriliyor. Aksi takdirde bir ateşin devamı gibi ine çıka belirtiler devam edecektir.

— *Tecavüzlerin saklanmasında toplumun bakış açısının rolü nedir?*

Tecavüze uğrayanlar genel olarak insanlara karşı güven-

lerini kaybettiklerinden açıklamakta zorluk çekiyorlar. Toplumda mit olarak genel düşünce, tecavüze uğrayan ve ya işkenceye uğrayan kişinin "Acaba kendisinin ne gibi bir kabahati ve ya problemi vardı" diye bir ayırıma gidiliyor.

Sanki haklı tecavüz haklı işkence varmış gibi bir ayırıma gidiliyor. Her koşulda insana zarar veren bir muamelenin insan tarafından yapılması uygunsuz ve zararlı bir şeydir. Bunun haklısı gibi bir durum tartışma konusu bile olamaz. Tecavüze uğrayan kişiler bazen kendilerini haksız görebiliyor.

"Ben geceleri sokağa çıktım. Ya da o adamın yanında uzun zaman oturdum. Beni eve bırakmasına izin verdim. Ya da onun evime girmesine izin verdim" gibi. Kendisinin yaptığı masumane olağan davranışları kendi sorumluluğu gibi kendi suçu gibi görme ve o suçu üzerine alma gibi bir durumu olabiliyor. Cinsel travmaya uğrayan kişinin sorunlarından biri de kendini güvensiz hissetmesi, güvensizleştikçe yanlış ve eksik değerlendirmelere girmesidir.

— Tecavüze uğradığını yıllar sonra hatırlayanlar oluyor. Bu nasıl oluyor?

Erişkin yaştaki travmaları genelde unutamayız. Ama çocukluk yaşında geçirilmiş travma unutula biliniyor. Diyelimki beş yaşında yaşanan bir travma yirmi beş yaşında hatırlana biliniyor. Travma belirtileri o devrede çıkabilir. Tedavi gereksinimi doğabilir.

— Gözlemlerinize dayanarak tecavüz sayısında artma ve ya azalma var diye bir şey söyleyebilir miyiz?

Bu anlamda bir şey söylemek mümkün değil. Adli tıp başvurularına bakılırsa çok ilginç bir sonuç var. Türkiye'de cinsel istismara uğrayanların arasında erkeklerin fazla olduğu görünüyor.

Çünkü kırsal kesimde erkek çocuk cinsel istismara uğramışsa bunun suç duyurusuyla bildirilmesi daha fazladır. Kız çocuklarına yapılan cinsel istismar ya bilinmiyor ya

kimseye bildirilmiyor. Adli tıbba yansıyanlar bir biçimde yaralananlar ve özgün bir grup. Türkiye için geneli temsil edici bir özelliği yoktur.

— *Cinsel istismarın genelde eğitimsiz ve yoksul insanlar arasında yaşandığı doğru bir yaklaşım mı?*

Cinsel istismarın aile içi cinsel istismarın fakirlerde, eğitimsizlerde, muntazam olmayan ailelerde, babanın içki içiyor olmasını da eklersek, maalesef bu kesimlerde cinsel istismarın daha çok olduğu bekleniyor.

Bilmiyorum zor bir soru belki olabilirde. Yalnız orta sınıflarda olan cinsel istismarlar sınıfsal konumları nedeniyle daha çok korunaklı oluyorlar.

Tecavüzden sonra orta sınıflarda maddi yaptırımlar devreye girebiliyor.

Ya da itibar kaybı nedeniyle açıklamalarda zorluk çeken kişiler oluyorlar.

Onun için sorunuzun karşılığını bulabilmemiz oldukça zor.

— *Cinsel istismarcı dediğimiz kişiler kimlerdir?*

Buna cevap aramak çok kolay değil. Özellikle vurgulamak istiyorum cinsel istismarı yapan kişilerin önemli bir bölümü ruhsal hastalığı olan kişiler değil. Bunların bazılarının Psikolojik sorunları olabilir. Yalnız bunlar durumu değerlendirebilen bir şeyin yanlış olup olmadığını zarar görüp göremeyeceğini hesap edebilen kişilerdir. Bazı akıl hastaları keyfi çok yükselmiş "Mani" dediğimiz hastalar, belirli bir yaşın üstüne çıkmış bunamışlar, bu tür davranışlar gösterirler. Zaten bu kişiler niyetlerini saklayamazlar. Zaten bunlar cinsel istismarlar içinde sayılmayacak kadar küçük bir bölümü oluştururlar. Bunun dışında gönüllü ilişkilerini zor kullanarak, bundan keyif alarak yaşayan kişiler var.

Evlilik içinde de aynı şekilde yer alabiliyorlar.

— *Bunların tedavisi mümkün mü?*

Cinsel istismar açıkça desteklenebilecek bir durum değil. Yalnız çarpıcı olan bir durum var. Tecavüzcülere hapishanede bile saldırılar olabiliyor. Bu anlamda zorluklar yaşana biliniyor.

Cinsel istismar yapanların önemsenecek bir bölümünün saldırganlık ve cinsel istismar öyküsünün ergenlik çağlarında çok genç derecede başladığını biliyoruz. Bunların bir bölümünün cinselliğin keyfini farklı yollardan ifade eden kişiler. Bunların başkalarına zarar verebilen kişiler olduğunu biliyoruz. Bunların bazen psikolojik zorlukları da olabiliyor. Ergenlik çağında cinsel istismara başlayan kişiler durum ortaya çıkmadığı takdirde bu hayatları boyunca sürdürdükleri gizil kalacak durum olabiliyor.

Bu kişilerin cinsel istismarcı olarak tabi ki sorumlulukları var ama sadece hapse atma da bir çözüm değildir. Bu kişiler kimdir diye bir profillerinin çıkarılması ve tanınması gerekir. Ergenlik çağındaki cinsel istismarcılara özel rehabilitasyon programları uygulayarak tedavilerinin yapılması gerekir. Amerika ve İngiltere gibi ülkelerde yapılan çalışmalar göstermiştir ki sadece hapis cezasıyla yetinilen cinsel istismarcılar cezası bittikten sonra yüzde yüz yine aynı suçu işlemiştir. Ama bunların eş güdümlü olarak rehabilitasyon programlarına alınan ve bunları tamamlayanların arasında cinsel istismar öykülerinde yarı yarıya bir azalma olduğunu da bilmekteyiz. Bu programlar kolay olmasa da uygulanması gereken programlardır. Bu programları uygulamazsak yeni istismarların olacağını bilmek lazım.

— *Tecavüze uğrayan kişi hemen suç duyurusunda bulunmamışsa sonradan tecavüze uğradığını ispat etmesi oldukça zor oluyor. Gelişmiş ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de Psikolojik bulgular delil olabiliyor mu?*

"Tecavüzün üstünden zaman geçmişse bedende bulunan delil olabilecek maddeler kalmaz. Yalnız Psikolojik bozukluklar zorluklar olur. Tecavüze mağdur kalanlarda Psikolo-

jik bozuklukların neler olduğunu bugün tıp biliyor. Kapsamlı muayene sonucu erişkin ve ya çocuklardaki Psikolojik belirtileri saptamamız mümkün. Genel olarak dünyada ya da gelişmiş ülkelerde tecavüze karşı mücadelede bilirkişilerin verdikleri raporlar delil olarak kabul ediliyor.

Tecavüzün bir kanıtı olarak kullanıla biliniyor.

Türkiye'de biz bu raporları hazırlamaya çalışıyoruz.

Maalesef mahkemelerde yaptırım ölçüsünde henüz yol almış değiliz.

Bu konuda hukukçuların çalışmaları devam ediyor.

KADIN

Fatmagül Berktay KADIN OLMAK, YAŞAMAK, YAZMAK (3. Baskı)
Aleksandra Kollontai BİR BÜYÜK AŞK (2. Baskı)
İŞÇİ ARILARIN AŞKI (2. Baskı)
Lise Vogel MARKSİST TEORİDE KADIN (2. Baskı)
J. Mitchel - A. Oakley KADIN VE EŞİTLİK (3. Baskı)
Julia Voznesenskaya KADINLAR DEKAMERONU
Chanie Rosenberg KADINLAR VE PERESTROYKA
Miranda Davies ÜÇÜNCÜ DÜNYADA İKİNCİ CİNS
Jess Wells BATI AVRUPADA FAHİŞELİĞİN TARİHİ (2. Baskı)
Michéle Barret GÜNÜMÜZDE KADINA UYGULANAN BASKI
Germaine Greer İĞDİŞ EDİLMİŞ KADIN
Paule Salomon GÜNEŞ KADINI
DİRİ VÜCUTLAR
Caroline Ramazanoğlu FEMİNİZM VE EZİLMENİN ÇELİŞKİLERİ
Soumaya Noamane - Guessou BÜTÜN UTANÇLARIN ÖTESİNDE
Anne Moir - David Jessel BEYİN VE CİNSİYET
Shere Hite - Kate Colleran İYİ AŞIKLAR, KÖTÜ AŞIKLAR (3. Baskı)
Marina Gambaroff SÖYLE BANA BENİ NE KADAR SEVİYORSUN
Elvin Süzer ÖLÜMÜNE SEVER MAÇOLAR
3000 YILININ SIRLARI
ANA TANRIÇA ŞEYTAN
OTOYOL KRALİÇESİ
Tansu Bele KADIN - YAZIN - SİYASA (Denemeler)
Julia Heiman - Leslie Lopiccolo - Joseph Lopiccolo KADINLARDA ORGAZM OLMA YÖNTEMLERİ (2.Baskı)
Ines Rieder KADIN GÖZÜYLE KENT ÖYKÜLERİ
Tania Modleski HINÇLA SEVMEK
Müzeyyen Yılmaz EKSİK PAÇALI ERKEKLER
Diana Gittins AİLE SORGULANIYOR

Suna Aras

YIKANMAK İSTİYORUM

Ensest / Tecavüz

Beni yere fırlatarak üzerimi soymaya başladı. Kot pantolon giydiğim için çıkarmakta zorluk çekiyordu. Ben yerde debelenip, rastgele tekmeler atarak bağırıyordum. Bir süre sonra belden aşağım çırılçıplaktı.

Bana tecavüz etti. Ben öylece ölü gibi yatıyordum. Kollarımı hissetmiyordum. "İlk erkeğin ben oldum" diyerek ayağıma tekme attı. "Bunu hiç unutmayacaksın" diyerek dışarı çıktı. Öylece çıplak ve bitkin bir şekilde yatarken öteki geldi. O da tecavüz etti. Elini bacak arama sokarak kokladı. "Taze kana da bayılırım hele o kan bir kızın kanıysa." Başımı iki elinin arasına alarak sıktı. "Bu kan sizin gibilerin kızlık kanıysa iyice bayılırım" diyerek başımı yere çarptı. Elini bir daha içime soktu. Göz bağımı hafif aralayarak kanlı parmaklarını bana gösterip yaladı. O çıkınca biri daha gelip tecavüz etti. O kadar kötü durumdaydım ki kıpırdayamıyordum. Yüzlerini gözümün önüne getirmeye çalışıyordum. Sanıyorum son gelen arabayı kullanan polisti. Ama onun yüzünü tam olarak görememiştim. O tecavüz ettikten sonra beni tokatlayıp saçlarımı yoldu. Sonra da bana "Aklın başına geldi mi? İstersek seni burada gebertiriz, kimsenin haberi bile olmaz. Dua etki bizim gibilerin eline düştün. Bilseydim kız oğlan kızsın ilk önce ben becerirdim seni. Hoşuna gitti mi ha? Hangimiz daha iyi becerdik seni. Demek ki sizin gibilerden de bu yaşa kadar kendini s...den duranlar da var. Ne yazık ki ilk şöleni kaçırdım" diyerek memelerimin ucunu sıktı. Saçlarımı çekti. Yüzüme tükürdü.

